

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

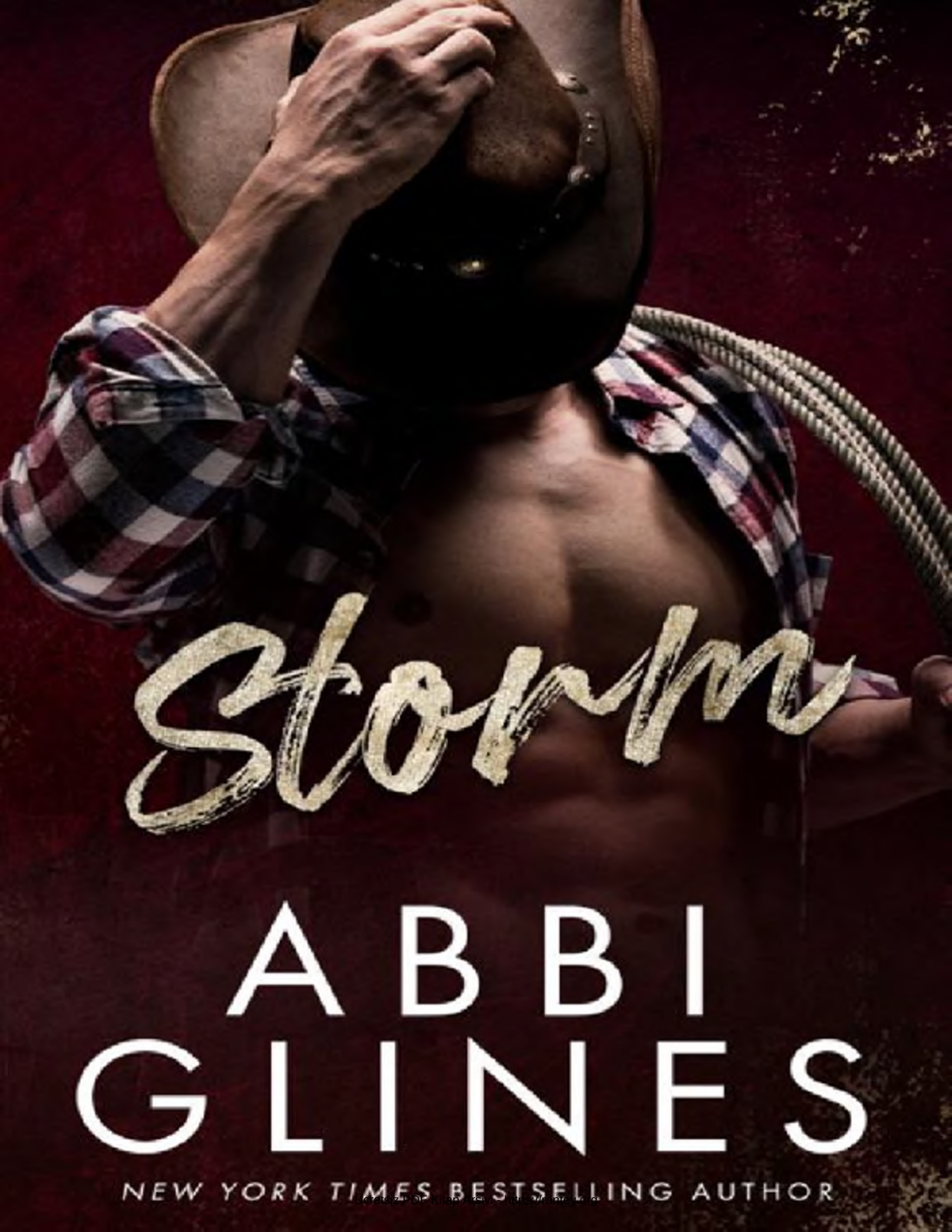
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a plaid shirt is holding a cowboy hat over his face, with a lasso in the background.

Storwm

ABBI
GLINES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

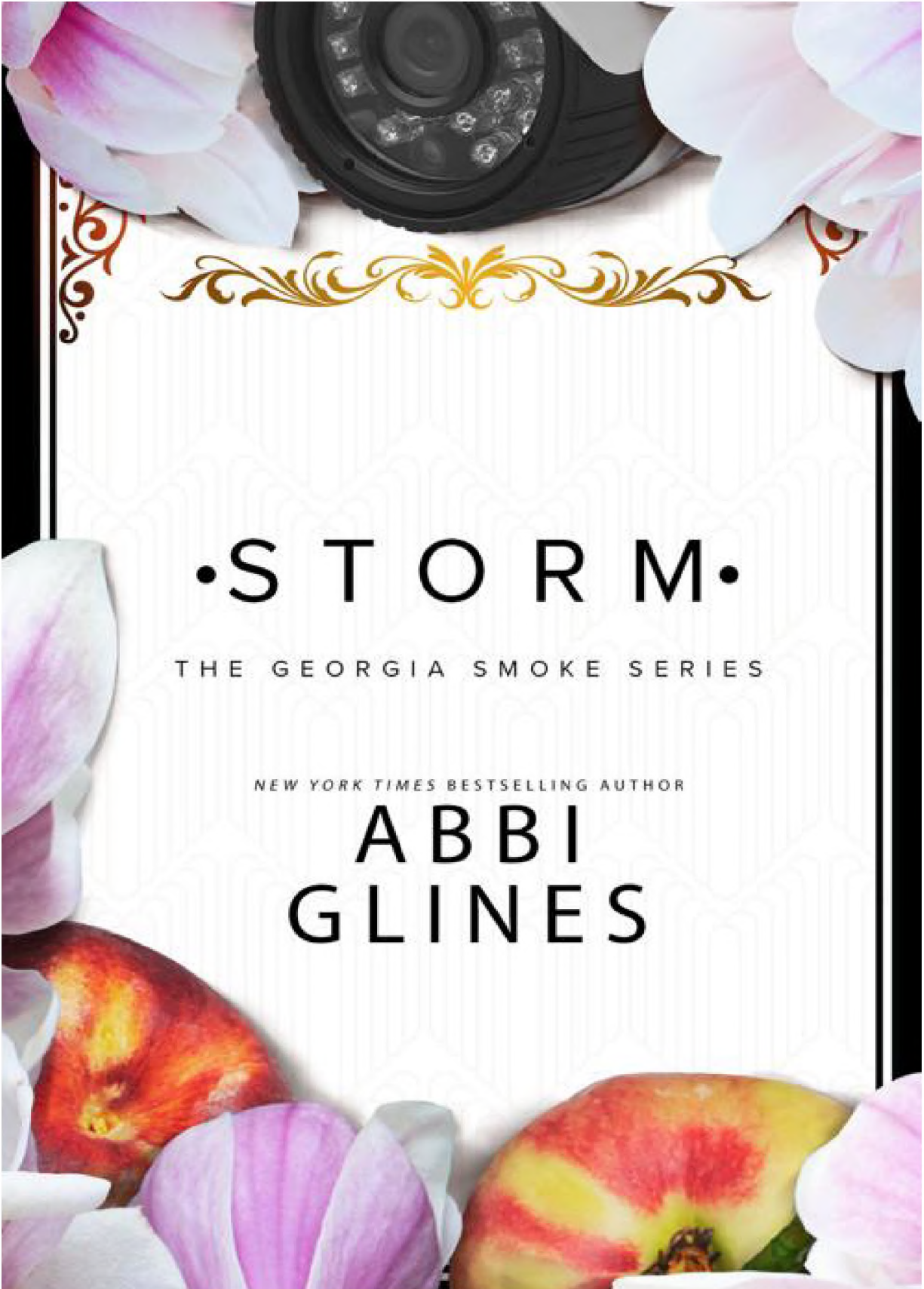
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fırtına

Georgia Smoke Serisi Copyright ©

2024 by Abbi Glines Tüm hakları

saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: <https://abbiglinesbooks.com>

Kapak Tasarımcısı: Sarah Sentz, Enchanting Romance Designs

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Biçimlendirme: Melissa Stevens, The Illustrated Author,

www.theillustratedauthor.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

• [Telif Hakkı -](#)

• [Aile İncili -](#)

[Hughes](#)

[Çobanlar](#)

[The Shepherds con't](#)

[The Kingstons](#)

[The Kingstons con't](#)

[The Houstons](#)

[Levines](#)

[Presleyler](#)

[Salazarlar](#)

[Joneslar](#)

• [Çalma Listesi -](#)

• [Teşekkür -](#)

• [Önsöz -](#)

• [Bir -](#)

• [İki -](#)

• [Üç -](#)

• [Dört -](#)

• [Beş -](#)

• [Altı -](#)

• [Yedi -](#)

• [Sekiz -](#)

• [Dokuz -](#)

• [On -](#)

• [On bir -](#)

• [On iki -](#)

• [On üç -](#)

• [On dört -](#)

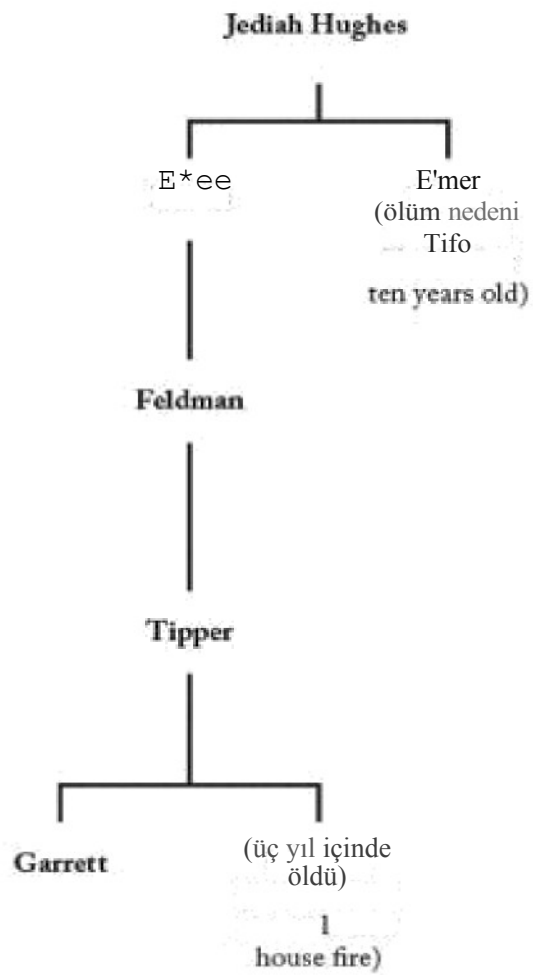
• [On beş -](#)

• [On altı -](#)

- Seventeen -
- On sekiz -
- On dokuz -
- Yirmi -
- Yirmi Bir -
- Yirmi İki -
- Yirmi Üç -
- Yirmi Dört -
- Yirmi Beş -
- Yirmi Altı -
- Yirmi Yedi -
- Yirmi Sekiz -
- Yirmi Dokuz -
- Abbi Hakkında -

• THE FEM I LY -

*started by Jediah Hughes. I rse racing, moonshine,
and illegal arms in the early 1900s*

• THE HUGHES •
Hughes Farm

Garrett Hughes (BOSS in books 1-9)
Wife: Fawn Parker Hughes → *SCORCH*

Blaise Hughes (Current BOSS/oldest son)
Wife: Madeline Walsh Hughes (parents Etta
Marks/dead and Liam Walsh/President of
Judgment MC)

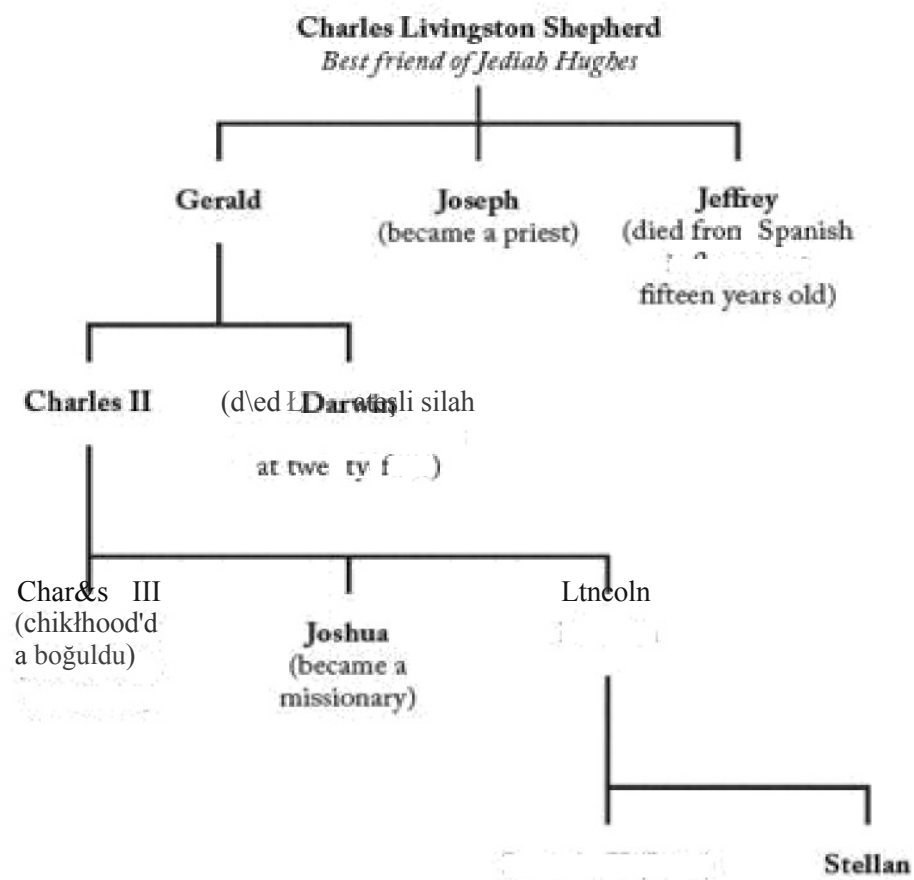
Trev Hughes
Fiancée: Gypsi
Parker (also
stepsister) →
FIRECRACKER

Cree Elias Hughes →
SMOKESHOW and *FIREBALL*

• § HERDS -

Oldest family inside the south ... afia other than the Hughes

Mississippi Branch

Florida Branch

Levi Shepherd
Wife: Aspen Chance Shepherd → **WHISKEY SMOKE**

Georgia Branch
Shepherd Ranch

Sielsn9hephw6
t"i 1ĩ arzdilyn Nheyh

V _fe: erd

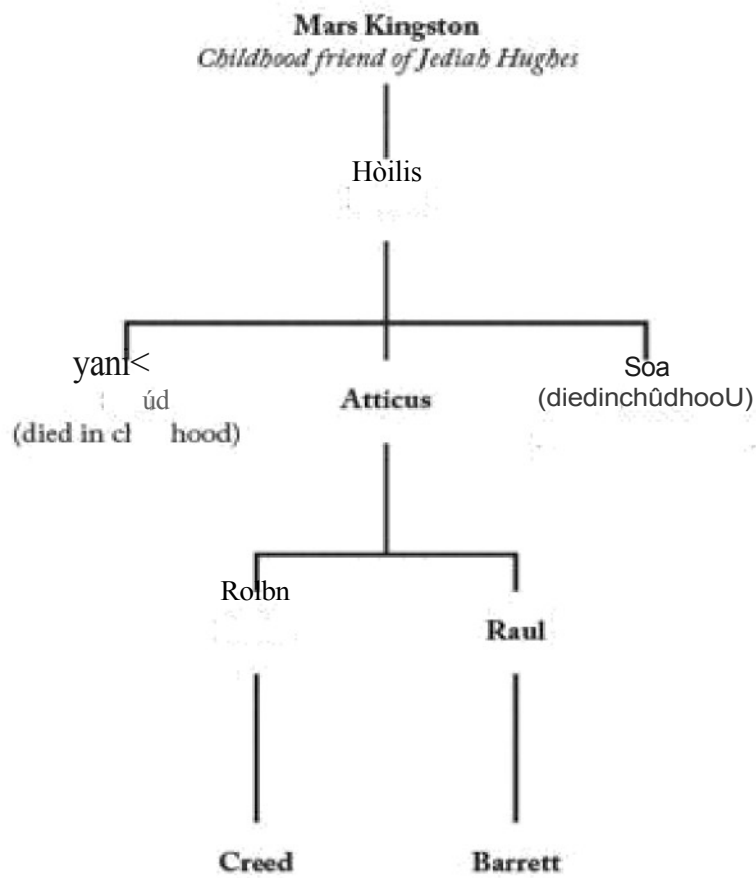
Thatcher
→ **DEMONS** July 2024 and
THATCHER'S DEMONS
August 2024

Sebastian
2 books coming
Fall 2024

• THE KINGSTONS -

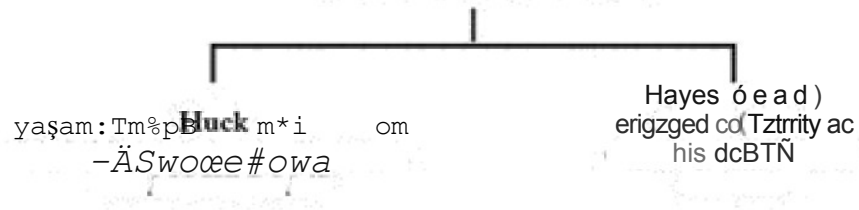
Mars Kingston joined the family in 1921

Florida Branch

Creed Kingston (dead)
Wife: Abigail Kingston (dead)

Georgia Branch

Baz-røtt Ktogeœit

• THE HOUSTONS •

Joined the family through horse racing in 1938

Kenneth Houston Wife: **Melanie Houston**

Moses Mile Ranch

Saxon Houston

Wife: **Haisley Slate Houston** →

SMOKIN' HOT

Winter Noel Houston

• LEVINES -

Joined t y i 7

Mississippi Branch

Luther Levine

-TY'ife: Chloe Wzll

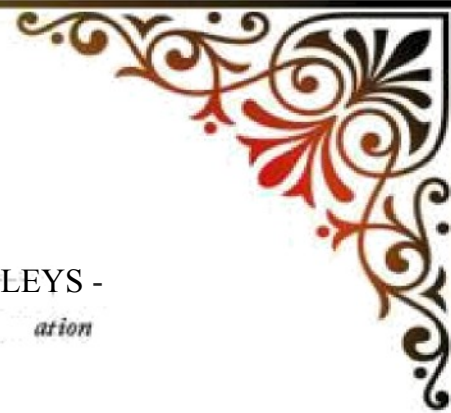
(Í - "Iurida tel n Kye iwøs ninef ecn J'den sabitlenmiştir.

Florida Branch

Kye Levine

Jagger Henley Levine

• ——— THEPRESLEYS -

Joined the family after graduation

est fr of Bla Hughes in high school

Wife: Shiloh Carmichael Presley → STRAIGHT FIRE

• THI SALAZARS -

Joined the Georgia branch of the Georgia Horse Racing in 1958

Georgia Branch only

Effain Sa4xzxr

Cchriel Sc' arar (dcd
Karisi- Af-em- Sxl-zar)

Ex-Wife: Estela Salazar — Ronan Salazar — Wife: Jupiter Salazar

King Salazar

Birdie

• JONES -

Joined the family through her real-estate in 1966

Georgia Branch only

Hoyt Jones

Monte
Fiancée: **Bay Mintley**

Roland
Wife: **LuelJo Haziran**

Eşi: **Onur Jones**
H HsHEs

WellsJonna
Eookd*erominq
VEYA

TcDer Jones
Bookromin@In
DO25

Sarah Jones

• PLAYLIST -

Karanlık At

Katy Perry, Juicy J ile

Bak beğendim.

Alana Springsteen

Dalış

Ed Sheeran

Titreme

Coldplay

Halo

Beyonce

Beni Daha Çok Sev

Ariana Grande & The Weeknd

Maden

Bazzi

Boğuluyormuşum Gibi Hissediyorum

İki Ayak

Çizgiyi Geçmek

Mike Shinoda

Sığınak

Welshy Arms

• TEŞEKKÜRLER -

Storm ve Briar'ın hikâyesini yazmak en sevdiklerimden biriydi. Yine de yalan söylemeyeceğim, işim bittiğinde Thatcher'ın kitabına başlamak için heyecanlıydım. O... şey... daha önce yazdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Kendinizi hazırlayın. Muhtemelen tüm tetikleyicileri de işaretleyin. Danışmana gitmem gerekebilir. Onun gibi birinin kafamın içinde saklı olduğunu bilmiyordum.

Bunu onsuz yapamayacağım insanlara-

Britt her zaman ilk bahsettiğim kişidir çünkü o olmasaydı hiç uyuyamazdım ve bir kitabı bitirebileceğimden şüpheliyim.

Emerson, bazı günler yazmak zorunda olduğum ve tüm dikkatimi ona veremediğim gerçeğiyle başa çıkabildiği için. İtiraf etmeliyim ki, birkaç kez anlamadı ve yedi yaşındaki çocuğuma "Bu sefer teşekkür yazımda yer almayacaksın!" demiş olabilirim ama o bunu umursamadı. Gerçi benimle birlikte bazı imza günlerine katıldıktan sonra ünlü olduğuna inanıyor. Ama bu benim hatam değil. Ben okuyucuları suçluyorum ;)

Başka eyaletlerde yaşayan büyük çocuklarım, çoğu zaman telefonlarına cevap verememem ve onlara geri dönene kadar beklemem konusunda çok iyilerdi. Beni hala seviyorlar ve annemin dünyasının bu kısmını anlıyorlar. İtiraf etmeliyim ki, Austin'in telefonlarına artık daha fazla cevap veriyorum çünkü aradığında ilk torunum FaceTime'da oluyor.

Editörüm, Unforeseen Editing'den Jovana Shirley, her zaman çılgın programlarımla çalıştığı ve hikayelerimi olabilecekleri en iyi hale getirdiği için. Bu yaz bu çılgın programımla yukarıda ve öteye gitti ve bu sonbaharda da hız kesmiyor. O bir rock yıldızı.

Biçimlendiricim, The Illustrated Author'dan Melissa Stevens. Kitaplarımın içini çok güzel yapıyor. Çalışmaları, kitaplarımda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi formatlama. Her biriyle ne yaptığını görmek beni her zaman heyecanlandırıyor. Her kitap bir öncekinden daha iyi görünüyor! Bu inanılmaz.

Wordsmith Publicity'den Autumn Gantz, beni aklımı kaybetmekten kurtardığı ve artık yetişemediğim her şeyi devraldığı için. Onun yardımı sayesinde daha çok yazabiliyorum. Ona kurabiye gönderin.

Beta okuyucuları, her zaman yanımda oldular: Jerilyn Martinez ve Vicci Kaighan. Hepinizi seviyorum!

Sarah Sentz, Enchanting Romance Designs, kitap kapağım için. Görünüşüne bayıldım.

Abbi'nin Ordusu, bana destek olduğunuz ve beni neşelendirdiğiniz için. Hepinizi seviyorum!

Okuyucularım, kitap yazmama izin verdiğiniz için. Siz olmasaydınız, bu mümkün olmazdı.

Lauren Little'a, her anını izlendiğini ve gururla alkışlandığını bilerek yaşa. Annen her zaman tanıdığım en iyi insanlardan biri olacak. Beden bizi terk edebilir ama ruh kalır. Ve annenin ruhu senin hayatının bir dakikasını bile özlemezdi.

Vikki Little'in anısına - içi de dışı da güzel. Seni tanıyacak kadar şanslı olduğum için minnettarım.

• PROLOGUE -

Ölmeyi hak etmesinin bir başka nedeni.

BRIAR

Dört Yıl Önce

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Vücudumu kaplayan soğuk ter mi yoksa kalbimin göğsüme çarpması mı? Biri bana baksa bir şey içtiğimi düşünürdü. Uyuşturucu kullanımı büyük olasılıkla burada yaygındı. Bana hayat veren adam ve karısının yaşadığı harabe karavanın önünde durduğumu fark etseler bile kimse bunu pek önemsemezdi. Onu tanıımıyordum ve tanımak gibi bir niyetim de yoktu. En büyük endişem onun yoluma çıkmasıydı. Bana bir şey yapmamıştı ama mecbur kalırsam onu da dışarı çıkarırdım. Çünkü Roger Ball, yani babam ölene kadar buradan ayrılmayacaktım.

Eğer mahvettiği, kırdığı sadece ben olsaydım, o zaman bu işin peşini bırakabilirdim. Hayatıma devam edebilirdim. Kabuslar asla tamamen yok olmayacaktı. Bunu çoktan kabullenmişim. Dehşetle başa çıkmayı ve onu bölümlere ayırmayı öğrenmişim. Çocukluğumun nasıl bir kabus olduğunu unutmuştum. Ama bu sadece benimle ilgili değildi. Kırdığı tek kız ben değildim. Ben sadece ilkiydim.

Beni aramayı uzun zaman önce bırakmıştı. Kapısına gelmesini bekleyeceği son kişi bendim. Yanımda, ceketimin altında sakladığım silah da onun arayacağı bir şey değildi. Ben genç bir kız değildim.

Altı yıl önce kaçan Melissa'nın yerine geçmiştim ve artık Melissa da değildim. Hayatta kalan biri olmuşum. Savaşlarımla mücadele ediyor ve yardım almadan geçmişimin üstesinden geliyordum.

Kendime kurduğum bu yeni hayat onun yaptıklarını ortadan kaldırmadı. Bu beni her zaman işaretleyecekti. Roger'ı öldürmek, derinlere gömdüğüm şeytanlarımı ortadan kaldırmayacaktı ama başka kızlara zarar vermesini engelleyecekti. Masumiyetlerini çalmasını. Herkes benim kadar güçlü değildi. Onlar için savaşırdım çünkü yapabiliyordum.

Kapıya doğru ilerlerken, çöplerin, bir zamanlar motosiklet olduğunu tahmin ettiğim parçaların ve boş bira kutularının üzerinden geçmek zorunda kaldığımda kendime tekrar tekrar bu sözleri söyledim. Onu bulmak yeterince kolay olmuştu. İnternet, gizlenmek istemeyenleri gizlemiyordu. Ben ayrıldığımda yaşadığı meth evinden daha iyiydi ama ev dediği duvarların içinde çok şeyin değiştiğinden şüpheliydim.

Nemli elimi yanımdaki soğuk metalin üzerinde kaydırdım ve orada olduğunu kendime hatırlattım. Ben ondan korunuyordum ama o benden korunamayacaktı. Serin sonbahar esintisi saçlarımı yüzümden geriye doğru savurdu ama tüm vücudumu saran ter için pek bir şey yapmadı.

Bunun yapılması gerekiyordu ve bunu yapması gereken kişi bendim. O bir canavardı ve dünyanın canavarlardan arındırılması gerekiyordu.

Elimi tabancamdan çekerek derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Midemde iğrenç bir düğüm oluşmaya başladı ve boğazımda safra hissettim. Ona tekrar bu kadar yakın olmak hayal ettiğimden daha zordu. Silahı çaldıktan sonra buraya gelecek cesareti bulmam aylarımı almıştı. Sırf bu yüzden geri döneceğimi hep biliyordum. Ama bunu düşünmek ve planlamak, gerçekten harekete geçmekten farklıydı.

Birkaç dakika sonra kapıyı tekrar çaldım. Eğer evde değilse, bir yere saklanıp beklemek zorunda kalacaktım. Bu işi bitirmeye hazırdım. Buradan uzaklaşmak istiyordum. Bana verilen yeni daireme dönmek istiyordum. Bana yaşamak için nasıl bu kadar güzel bir yer verildiğini düşünmeyecektim çünkü bu, şu anda zamanım olmayan utancı beraberinde getirecekti.

Her seferinde bir şey, dedim kendime.

Kapı tokmağı yavaşça döndü ve elim tekrar yanımdaki silaha giderken onu izledim. Bir gözetleme deliği vardı ve ben onu kapatmamıştım. Buraya bakmasını ve beni görmesini istiyordum. Ama kapının yavaşça açılma şekli beni alarma geçirdi.

Belki de bir gün geri dönüp onun canını almamı bekliyordu. Peki ya

Silahı mı vardı? Bunu hiç düşünmemiştim. En son aldığı şey her neyse, kafasının iyi olma ihtimali her zaman vardı.

Kapı zar zor bir aralıkla açıldı. Beklerken elim sıkıca kavradı. Beni kapısının önünde, komşuların şahit olabileceği bir yerde vurmazdı. Burası en klas karavan parkı değildi. Aslında, değersiz olarak tanımlanabilirdi. Ama burada bile güpegündüz vurulan bir kadın dikkat çekerdi.

Çatlak biraz daha genişlediğinde orada kimsenin olmadığını gördüm. Bakışlarım bir çift göz beni durdurana kadar düştü. Bana bakıyorlardı. Benden birkaç santim kısaydı. Bir kız.

Dişlerim sıkıldı ve mide bulantısı dalgasıyla savaştım.

Hayır. Lütfen Tanrım, yanlış daireyi seçmeme izin ver. LÜTFEN Roger'ın burada yaşamasına izin verme.

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri aynı anda hem perili, hem gergin, hem de meraklıydı. Elimi silahtan çektim ve ona gülümsedim. Dehşetimin bakışlarına yansımamasını umuyordum.

"Roger Ball burada mı yaşıyor?" Ona sordum.

Kısa bir duraksama oldu ve sonra başını salladı.

Hasta olacaktım. Kimdi o? Kaç yaşındaydı? Annesi neredeydi? Çok uzun süre bekledim. Daha erken gelmeliydim. Bu benim hatamdı.

"O burada mı?" diye
sordum. Başını
salladı.

Şimdi ne yaptım? Bu karavanda bir çocuğu vardı. Onu bekleyemez, içeri giremez ve planımı onun önünde uygulayamazdım. Bu önceden tahmin etmem gereken bir şeydi. Ben sadece Netta adında bir kadının burada olmasına hazırlıklıydım. Bir kıza değil.

"Netta burada mı?" O zaman ona sordum.

Tekrar başını salladı. Çok konuşan biri değildi.

Aferin ona. Bir yabancıya çok fazla şey anlatma.

Ama o karavana girmem gerekiyordu. Bir şeyler görmem gerekiyordu. Durumu değerlendirmeliydim. Buradan ayrılp yeni bir plan yapamazdım. Kız içerideyken olmazdı. Korunmaya ihtiyacı vardı.

"Roger benim babam," dedim ona. Bu sözleri söylemek omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi. Ona böyle hitap etmekten nefret ediyordum. "İçeri gelebilir miyim?"

Gözlerini kırıştırdı ama hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durduk ve beni içeri almayı reddedip kapıyı yüzüme çarpıp çarpmayacağını merak etmeye başladım. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim bir şey düşünmeye çalıştım.

Kapı gıcırdayarak açılmaya başladığında rahat bir nefes almak istedim. Kız sessiz kaldı ve içeri girebilmem için geri çekildi.

Beni karşılayan koku tanıdığım bir kokuydu. Bakımsızlık ve pislik kokusuydu. Bir zamanlar ben de içinde yaşamıştım. Kız zayıftı. Çok zayıftı. Kıyafetleri vücuduna bol geliyordu, kendisine birkaç beden büyüktü. Yıpranmış, kirli ve soluktu. Ne ışıklar yanıyordu ne de aletlerin uğultusu vardı. Tamamen sessizdi.

Etrafıma baktım, lağım gibi kokmasına rağmen lavaboda kirli bulaşıklar yoktu ve etrafa saçılmış boş içki ya da bira şişeleri de yoktu. Aslında hiç çöp de yoktu. Burası sadece karanlık ve düzenliydi - her boş yüzeyi kaplayan dövmüş, uyumsuz mobilyalar ve küçük doldurulmuş hayvanlardan oluşan dağınıklık göz önüne alındığında olabildiğince düzenliydi. Onların varlığı her şeyi ürkütücü bir seviyeye taşıdı.

"Doldurulmuş hayvanları sever misin?" Ona arkadaşça bir tonda sordum, bir yabancıyı içeri alma konusunda onu rahatlatmaya çalışıyordum.

Burnunu kıvırdı ve başını salladı.

Pekala, o zaman garip şeyler onun değildi.

Lütfen, eğer bir Tanrı varsa, bu evde başka bir çocuğun olmasına izin vermeyin.

"Burada başka bir çocuk var mı?" Sesimin sıradan çıkmasını umarak sordum.

Tekrar başını salladı ama bana daha fazla bilgi vermedi. Bu bir kasa gibiydi. Hiçbir şeyden vazgeçmeyecekti. Tamam, bunun için onu suçlayamazdım. Burada yaşadıklarının dehşetinin her türlü güveni yok ettiğini biliyordum.

"Roger ya da Netta ne zaman evde olacak?" Bu soruyu cevaplamak için kelimelerini kullanması gerektiğini bilerek sordum.

Arkasını döndü ve mutfak olarak kullanılan küçük köşeye doğru yürüdü. Kapıya tekrar baktım ve sonuna kadar kapalı olduğundan emin oldum. Roger içeri girmeden önce uyarılmam gerekiyordu. Bir ışık düğmesi görünce uzandım ve etrafı aydınlatmak için düğmeyi çevirdim.

Hiçbir şey olmadı.

Elektrik yok. Sessizlik şimdi anlam kazanmıştı.

Dikkatimi tekrar kıza çevirdim, elinde bir şeyle bana doğru geliyordu. Üzerine yazı yazılmış bir kuru silme tahtaydı. Uzanıp aldım ve okuyabilmek için çevirdim.

Hayır.

Gözlerimi tahtadan kaldırdım ve diğer elindeki kalemi gördüm. İri kahverengi gözler bana bakıyordu. Kız belki on yaşında olmalıydı? Ama olamazdı.

Doğru heceleyemiyordu ve elimdeki tahtaya bakılırsa konuşamıyor gibiydi.

"Ne zamandır yoklar? Çalışıyorlar mı?" Tahtayı ona geri verirken sordum.

Aldı ve koluyla silerek temizledi, sonra da yazmaya başladı. Tahta çatlamıştı ve bir zamanlar takvim olduğu anlaşıyordu ama üzerindeki yazılar büyük ölçüde silinmişti. Yazarken onu incelemek için bir an durdum. Haftalar önce yıkanması gerekmiş gibi görünen uzun kahverengi saçları yüzünün kenarlarından aşağı sarkıyordu. Köprücük kemiği belirgindi ve göğsünün çökük görünmesine neden oluyordu. Mutfağa tekrar baktım ve orada yiyecek olup olmadığını merak ettim. Buzdolabında elektrik yoktu.

Tahtayı bana tekrar uzattı.

5 gün. Annem benzin deposunda çalışıyor.

Tekrar ona baktım. "Beş gündür burada yalnız mısın?" Başını salladı.

"Elektrikler ne zaman kesildi?" Yedi

parmağını havaya kaldırdı.

Onu terk etmeden önce kesilmişti. Belki Netta'yı da öldürmem gerekiyordu. Hayır. Başımı salladım. O kadını tanımıyordum. Bir anne olarak berbat olabilirdi ama bu onu yok edilmesi gereken bir canavar yapmazdı.

Kız yağlı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına

sıkıştırdı. "Burada yemek var mı?" diye sordum.

Bakışlarını yere indirdi ve başını salladı.

İçinde bırakıldığı dehşeti yavaşça gözden geçirdim ve biliyordum. Roger'ın onu istismar ettiğini ona sormadan biliyordum. Göğsüm o kadar kötü ağrıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Burada mı yaşamak istiyorsun? Annenle birlikte?"

Cevabını düşünmeye bile gerek duymadan başını salladı.

Ne yapmak üzere olduğumu zaten biliyordum ama sormam gerekiyordu. Eğer sormazsam, bu kararı daha sonra sorgulayacaktım.

"Roger... sana dokunuyor mu... sana yapmaması gereken şeyler yapıyor mu?"

Gözleri bana bilmem gerekeni söyledi. Tüm vücudu gerilirken gözlerinde titreyen korku benim cevabımdı. Sonra başını salladı.

Ölmeyi hak etmesi için bir sebep daha. Ölmesi gerekiyordu. Diğerlerini kurtarmak için o adamın öldürülmesi gerekiyordu. Kuduz bir hayvan gibi. Ama bugün, bu olmayacaktı. Buraya diğer kızları kabusumdan kurtarmak için geldim. Bunu yapmayacaktım.

hepsini kurtardım, ama bunu daha fazla tecrübe etmekten kurtarmak üzereydim. Çıktığım adamla bunun nasıl ve ne anlama geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü beni lüks bir daireye yerleştirmişti. Ama beğenmezse taşınacaktık. Gidecektik. Kendimize yaşayacak bir yer bulurduk. Onu saklardım. Son altı yıldır yaptığım gibi kaçabilirdik. Onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Tahtayı aldı, kelimeleri sildi, sonra *Dovie* yazdı.

Ona elimi uzattım. "Dovie, ben Briar ve seni bu cehennem çukurundan çıkarmak için buradayım. Benimle gelmek ister misin?" İstemezse onu burada bırakamayacak olsam bile sormak zorundaydım.

Gözleri büyüdü ve yüzündeki şaşkın ifade beni endişelendirdi. Benden korkmuş muydu? Ya reddederse? Onu buradan nasıl çıkaracaktım?

Başını salladı, sonra tekrar elindeki tahtaya baktı ve bir kelime daha yazdı.

Lütfen.

• BİR -

"Ben kural tanımam."

BRIAR

Kendi savaşımı kendim vermek benim için mükemmel bir şeydi. Bunu çocukluğumdan beri yapıyordum. Üstesinden gelmem gereken bir engelle karşılaşmadığım tek bir gün bile olmamıştı. Kendimi rahat bırakıp bugün büyük bir soruna çözüm bulmak zorunda kalmayacağımı düşünmek aptallıktı. Bunu daha önce de yapmıştım ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir hataydı. Hayat hiçbir zaman sizin tarafınızda olduğunu kanıtlamadığında, her sabah yeni bir dizi şeytanla yüzleşmeye hazır olarak uyanırsınız.

Etrafımı saran şeftali ağaçlarının tatlı kokusu ve elimde bir fincan lezzetli kahve ile şimdiye kadar içinde bulunduğum en güzel evlerden birinin arka verandasında sallanan bir yatakta oturuyor olmam, gardımı indirdiğim anlamına gelmiyordu. Sadece anın geçici olduğunu bilerek o anı içime çekmeme izin veriyordum. Bu her zaman elimin altındaydı. Bu hayat. Her şeyin halledilebildiği ve sürekli olarak her an toparlanıp kaçmaya hazır olmak zorunda olmadığım bir hayat.

Kötü zamanları atlatmamı sağlayan şey, asla sahip olamayacağım hayatın bu kısa tatlarıydı. Ve kötü şeyler her zaman gelirdi. Kötü şeylerin üç tane olduğunu duymuştum ve bu beni hep güldürürdü. Eğer sadece üç tane gelseydi, o zaman acayip rahatlardım. Düzenli olarak hava almaya çıkabilirdim.

Elbette, arada bir ara verdim.

Bu sabah benim arada bir yaptığım bir şeydi.

Derin bir nefes aldım, memnun bir şekilde içimi çektim ve fincanımdan bir yudum daha aldım. Storm'un yatağında, sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi kollarını bana dolamış bir halde uyanmak, hemen bir kenara sakladığım mükemmel bir anıydı. Şu anda her ne yapıyorsak beni damgalayacaktı. Bundan asla aynı şekilde çıkamayacaktım. Bunu biliyordum ama yine de burada, onun arka verandasında oturmuş, bana yaptığı kahveyi içiyor ve sanki bir gün onu terk etmeyecekmişim gibi davranıyordum. İstedğim için değil, benden bıkaçağı için. Ya da benden nefret etmesinin tüm nedenlerini hatırlayacağı için.

Kapının açılması dikkatimi şu anda şeftalilerle dolu olan ağaç sıralarından uzaklaştırdı. Storm dışarı çıktı, üzerinde gri keten bir pijama pantolon vardı ve başka bir şey giymemişti. Kapıyı kapatmak için sol elini kullanırken sağ elinde bir tepsî yemek vardı.

Tanrım, dünyada bu adam kadar güzel bir şey var mıydı? Ayakları bile seksiydi ve ben ayak sevmezdim. Storm'unkileri görene kadar.

Mahvoldum. Mahvoldum.

Gözleri üzerimde gezindi ve yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. Üzerimde hâlâ dün gece yerde bıraktığı tişörtü vardı. Henüz üzerimi değiştirmek istememiştim.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Bana kahvaltı hazırladın mı?" Daha önce herhangi bir erkeğin bana kahvaltı hazırladığından emin olmadığım için sordum. Oda servisinden bir sürü sipariş vermiştim.

Başıyla onayladı. "Bu manzarayı çok sevdiğin için burada yiyebileceğimizi düşündüm."

Verandanın diğer ucunda duran masa ve sandalyelere doğru yürümeyi izledim. Şeftali ağaçlarını kastettiğini biliyordum ama benim asıl hoşuma giden manzara oydu.

O her şeyi yerleştirmeye başlarken ben de ayağa kalkarak masaya doğru ilerledim.

"Bu sabah Maeme'ye gideceğimizi sanıyordum," dedim, getirdiği eşyalara şaşıarak. Çırpılmış yumurta, domuz pastırması, bisküvi, taze meyveler ve reçel. Portakal suyu taze sıkılmış görünüyordu.

Meyve suyu dolu cam sürahiyi tepsiden indirdi, sonra bana baktı. "Biraz daha yalnız kalmanı istedim."

Kes şunu, kalp. Saçmalama.

Gardımı almak zorundaydım. En kötüsüne hazırlanmalıydım.

Bisküvileri incelediğimde ev yapımı olduklarını anladım. "Bisküvi yapabiliyor musun?" Benim için bir sandalye çekerken ona sordum.

Sırıttı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hayır ama bunlar konserve kutusundan değil," diye belirttim, o arkasında dururken koltuğa oturmak için ilerledim. Durakladım ve başımı arkaya eğerek ona baktım.

Yanağımı okşamak için elini uzattı, sonra başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Kız kardeşime Maeme'nin kahvaltısını bize getirmesini söyleyebilirdim."

Ah. Bu her şeyi açıklıyor.

Gülümseyerek ağzımı açtım ve dişlerimle başparmağını ısırdım. Bakışları ağzımı inceledi ve kararmasını, ela gözlerinin daha koyu bir kehribar rengine dönüşmesini izledim - izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Seni o lanet masaya kahvaltım olarak koymadan önce oturup yemeğini yesen iyi edersin."

Sanki daha bir saat önce onun yatağında seks yapmamışız gibi nefesim kesildi. Bunu onunla dengelemenin bir yolunu bulmalıydım. Tamamen bağımlı hale gelemezdim.

Kendimi ondan gözümü kaçırmaya zorlayarak döndüm ve oturdum. Sandalyemi içeri itti, sonra kulağıma doğru eğildi.

"Seni sonra yiyeceğim." Derin sesi beni ürpertti.

Sonsuza kadar burada kalabilirim. Hiç ayrılmadan. Böyle bir şey olmayacaktı ama düşüncesi bile bana keşke her şey farklı olsaydı dedirtiyordu. Başka biri olmayı. Başka biri.

Storm karşımdaki sandalyeye oturdu ve ben de ona bakma isteğimle savaştım.

Sürahiye uzanarak kendime bir bardak meyve suyu doldurdum. "Bu taze sıkılmış mı?" Tekrar yerine koyarken ona sordum.

Başını salladı. "Evet, meyve sıkacağı kullanıyorum. O bendim, Maeme değil."

Bakışlarım onunkileri tutarken bir yudum aldım. Dudaklarımı yalayarak bardağıma masaya geri koydum. "Önce mükemmel bir fincan kahve, sonra taze portakal suyu. Dikkatli olmalısın. Gitmeyebilirim," diye takıldım.

"Plan bu," diye cevap verdi, sonra yumurtalara uzandı ve tabağına biraz koymaya başladı.

Şaka yapıyordu. Öyle olmalıydı. Hissetmediğim bir kahkaha attım ama numara yapmakta ustaydım.

Gözleri tekrar yukarı fırlayıp bana kilitlendi. "Bu ifadenin şakayla ilgisi yok."

Nefesimi içime çektim ve ne demek istediğini anlamaya çalışarak onu inceledim.

at. Dün gece inanılmazdı, tıpkı bu sabah olduğu gibi. Hayatımın en iyi seksiydi ama bu... bizdik. Ona aptalca aşık olmam bunu değiştirmede. Dün gece pek çok şey söylemişti ama bunlar o anın sıcaklığıyla olmuştu.

Yumurtaları bana uzattı, ben de ne diyeceğimi bilemeden kaseyi aldım ve tabağıma bir kaşık koydum.

"Briar."

Sertçe yutkundum. "Evet?"

"Dün gece söylediklerimde ciddiymdim. Her kelimesinde. Güneşin doğmuş olması hiçbir şeyi değiştirmez. Artık her şey farklı. Sen benimsin."

İşte yine o kelime. Dün gece birden fazla kez kullanmıştı. "Ne demek, ben seninim?"

Tabağına biraz pastırma koydu. "Sana göz kulak olacağım demek. Her şeyi. Artık kaçmak yok."

Midem d Ğ mlenirken tabağımdaki yumurtalara baktım. Böyle şeyler için söz vermesine gerek yoktu.

"İki gün önce bana hakaret ediyordun ve beni görmeye dayanamıyordun."

"Seni görmek hiçbir zaman dayanamayacağım bir şey olmadı. Sana hakaret ettiğim için özür dilerim. Sana söylediğim şeylerin çoğu, başka erkeklerin sana dokunmasından nefret ettiğim içindi. Hâlâ da ediyorum. Bundan her zaman nefret edeceğim ama onların isimlerini hatırlamayacağından emin olacağım."

Gözlerim tekrar yukarı fırlayıp ona baktı. Elinde bir parça pastırmayla sandalyesinde arkasına yaslanmış, dikkatini benden ayırmadan bir ısırık alıyordu.

"Burada kalamam. Dovie yanımda. Arabamı ve paramı aldıktan sonra gidecek yeni bir yer bulmamız gerekecek. Jameson'dan uzakta." Görünüşe göre Jameson'ın benimle bir alıp veremediği vardı.

"Jameson yaşamak istiyorsa, uzak duracaktır. Benim olduğunu öğrendiğinde, onu bir daha asla göremezsin. Dovie'ye gelince, bu evde bir sürü oda var. En  st katın tamamını alabilir."

Başımı salladım, sözlerinin geleceğimize dair çizdiği resme tutunmamaya çalıştım. Bu şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha tehlikeliydi. Zengin ve güçlü adamlar başka bir şeydi ve onlarla uğraşmaya alışkındım. Ama Storm... Storm farklı türden bir g  t . Mafya tamamen yeni bir seviyeydi.

"Bana teklif ettiğin şeyin benden nefret ettiğin şey olduğunun farkında mısın?" Ona sordum.

Gözleri kısıldı ve öne doğru eğildi. "Bana aşık mısın?"

Lanet olsun. Dün gece bunu itiraf etmeden kurtulmuştum ama yeterince konuşmuştum. O biliyordu. İnkâr etmemiştim.

"Evet," diye fısıldadım. Ona yalan söyleyemezdim. Artık yalan söyleyemezdim. "Diğer erkeklerden herhangi birini sevdin mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Bir bisküviye uzandı. "O zaman durum tamamen farklı. Ben evli değilim. Hiçbir kadına bağlı değilim. Sen benim yan parçam olmayacaksın. Sen sadece benimsin ve bunun bir sır olmadığından emin olacağım."

Bana söylediklerini anlamaya çalışırken bisküvisinin içine reçel koymasını izledim. Göğsümde bir umut kıpırdanıyordu ve ben buna karşı koymaya çalışıyordum. Zayıf olmama izin veremezdim.

"Yapamam-" dedim ve bakışlarındaki uyarı beni durdurdu.

Bunu söylemenin doğru yolunu düşünmek zorundaydım. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu açıklamalıydım. Şu anda kulağa bir rüya gibi gelse bile. İçine düşmeyecek kadar akıllı olduğum bir rüya.

"Bu bittiğinde bana ne olacak? Haklısın. Sen benim için önemlisin. Bu da demek oluyor ki, sana ne kadar çok izin verirsem... her şeyi halletmene. Bu kadar mükemmel bir şeye sahip olmama izin ver. Ama her şey bittiğinde ve ben yok olduğumda, yine de kaçmak zorunda kalacağım. Dovie'ye iyi bak. Dağılamam. Güçlü kalmak zorundayım. Beni her gün ayakta tutan şey bu. Bu ne kadar süreceksa sürsün seninle kalmak beni zayıflatacak. Benim sınırimi al."

Storm aniden ayağa kalktı ve ben de konuşmayı kestim. İki uzun adımla masanın etrafında dolaştı, sonra sandalyemi geriye çekti ve eğilip kolçakları tutarak beni içine hapsetti.

"Bu iş bitmeyecek," diye hırladı. "Gitmene izin vermeyeceğim. Asla. Ben kadınlara sahip çıkmam. Onları evime getirmem. Sen farklısın. Seni gördüğüm andan beri benim için farklısın. Bu, biz, bitmez. Sen gitmiyorsun."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, kendimi kollarına atmak mı yoksa özgür olmak için savaşmak mı istediğimden emin değildim.

"Beni seviyor musun?" Ağzımdan kaçırıldım.

Kabul etmemi istiyordu ama beni sevdiğini de söylemiyordu. Yine de beni sonsuza dek elinde tutmak istediğinden çok emindi.

Bakışlarımı tutarken burun delikleri alevlendi. "Eğer göğsümdeki pençe

Seni yatağıma kelepçelemek, sana dokunmak, sana sahip olmak arzusuyla birlikte beni terk edemeyeceğini bilmek aşksa, evet."

Kalbim göğsümde küt küt atarken irkilerek bir kahkaha attım. "Beni kelepçelemek mi?"

Bir kez başını salladı. "Bu biraz çarpık."

Gözleri ağzıma düşerken çenemi tuttu. "Beni ne kadar çarpıttığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Nefesimi içime çekerken korku ve heyecan içimde savaşıyordu. Tehlikeliydi. Storm tanıdığım en tehlikeli adamdı. Tehlikeden kaçardım. Hayatım boyunca bunu yaptım. Ama o, kendi isteğimle odasına gidip bileklerimi ona uzatmak istememi sağladı.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. Onun istediği her şeyden. Benim istediğim her şeyden. "Benden mi?" diye sordu, o bal rengi gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için kalktı.

Hafifçe başımı salladım.

Karanlık bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu dünyada benden korkması gereken son kişi sensin. Ama başka bir adam sana dokunursa, onu öldürürüm. Eğer bir şeyden korkmak istiyorsan, ondan kork."

Belki normal bir kadın olsaydım. Erken yaşta kırılmamış biri. Hiç kimseyi öldürmemiş biri. Karanlıkta yaşamamış olsaydım, bu cehennem gibi kaçmam için bir işaret olurdu.

Parmakları saçlarımda gezinirken, bunun için yeterince berbat durumda olduğumu biliyordum. Onun için.

"Bazı kurallar olmalı," dedim yanağıma bir öpücük kondururken.

"Kurallardan hoşlanmam," diye mırıldandı, dudaklarını çene çizgimin üzerinde gezdirirken.

Odaklanmak zorundaydım. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Eğer teslim olacak ve bunu yapacaksam, kendimi elimden geldiğince korumalıyım.

"Benim param var. Kendi ihtiyaçlarımı karşılıyorum.

Dovie'nin ihtiyaçlarını da." "Hayır," diye cevap verdi, sonra alt dudağını ısırıldı.

"Evet. Eğer bu farklıysa, o zaman o çizginin çizilmesini istiyorum. Senin paranı istemiyorum."

Şimdi boynuma sokulduğu yerde durakladı. "Ben kendiminkine bakarım."

Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken gözlerimi kapattım. *Odaklan, Briar. Rotanda kal.* Nefes nefese kalmaya başlamıştım. "Ama bunu bu şekilde yapmalıyım."

Storm'un elleri benimkileri sardı ve sonra beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Benim misin?" diye sordu, beni kendine doğru çekerken bana bakıyordu.

Göğüs.

"Evet," diye cevap verdim. "Kesinlikle."

Tartışmak için ağzımı açtığımda elleri belimi kavradı ve beni masaya oturttu, yoluma çıkan şeyleri geri itti.

"Bana kural koyma. Ben kural tanımam," dedi bacaklarımı açarak. "Gerçekten istediğim kahvaltının zamanı geldi."

Kafası bacaklarının arasında olan bir adamla tartışmak çok zordu.

Elleri iç kalçalarımı sertçe kavrarken, dili kıvrımlarım arasında uzun vuruşlar yaparken topuklarım sırtına gömüldü. Tanrım, bu çok iyiydi. Dirseklerimin üzerine çökerek onu izledim. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve göz kırptı. Haksızlık ediyordu. Muhteşem olduğunu ve benim zayıf olduğumu biliyordu. Bu karışıma onun büyüğü ağzı da eklenince neden kurallara ihtiyacım olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

Nefes alışımı izlerken orta parmağını içimde kaydırırken dili klitorisimin etrafında dolaştı.

"Oh," diye inledim, parmağına karşı sallandım.

"İşte benim tatlı amım," diye övdü parmağının içime girip çıkmasını izlerken.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Hmm? Neye ihtiyacın var, küçük siren? Sikime mi? Bu kadar mı?" Dudaklarımdan bir çığlık daha dökülürken başımı salladım.

Eğildi ve kalçamın içine bir öpücük kondurmadan önce birkaç kez daha yaladı. Elleri pijama pantolonuna gidip çözüldüğünde rahatlayarak ağlamak istedim. Ağzının orada olmasını ne kadar sevsem de, onu içimde daha çok istiyordum.

Pantolonu yere düştü ve bir kenara atıp açık bacaklarımın arasına girdi. Sabırsızca ona doğru eğildim, bu sadece ondan derin bir kıkırdamaya neden oldu. Ellerini yanlarımda, üzerimdeki tişörtün altında gezdirdi.

Sert, nasırlı avuçlarıyla göğüslerimi kapatıp sıkarken "Evet," diye iç geçirdim.

"Bana ne istediğini söyle," diye hırladı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımı yaladım.

"Becer beni," diye nefes nefese kaldım. Gözleri kararırken parladı. "İşte benim iyi kızım."

Ellerini kalçalarımın götürerek onları sıkıca kavradı, sonra içime girdi.

"AH!" Beni gererken haykırdım.

"Siktir, amının sikimi sıkmasına bayılıyorum," diye dişlerinin arasından haykırdı. "Mükemmel."

Ona doğru bastırdım, içimde o kadar derin olmasını istiyordum ki sahiplenildiğimi hissettim. Storm'la birlikte olmak için can atıyordum. Seksin böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama içime her girdiğinde, sanki bir iddia gerçekleşiyor gibiydi ve bu beni korkutmalıydı, ama ona sarıldım. Ona ihtiyacım vardı.

Kahretsin! Yine prezervatif takmamıştı.

"Prezervatif," diye nefes nefese kaldım.

"O gemi çoktan kalktı."

Bir elimle göğsünü itmeye çalıştım ama bu zayıf bir girişimdi. "Bu çok tehlikeli. Doğum kontrol hapıma ihtiyacım var."

Bakışları bedenlerimizin birleştiği yerden kalkıp gözlerimle buluşurken kalçalarını içime doğru salladı. "Bebeğime hamile olman beni korkutan bir şey değil. Her ne kadar seni paylaşmak istemesem de, beni hiç terk etmemen bir sigorta olurdu." Sesi hırıltılı ve derindi.

Ona bakarken ürperdim. Ciddi biriydi. Buna bir son vermeliydim. Bu benim bile göz ardı edebileceğimden biraz daha çılgıncaydı. Başparmağı klitorisime bastırdı ve içime daha sert girerken klitorisimin etrafında dönmeye başladı. Vücuduma yayılan zevk sarsıntıları düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Bunu istiyordum, onun içimde olmasını. Birazcık olsun mutlu olamaz mıydım?

"Gömleğini yukarı çek. Göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum," dedi içime girerken. Tüm vücudu esnerken boynundaki ve kollarındaki damarlar göze çarpıyordu. Doğruldu ve tişörtü başımın üzerine çekti, sonra tekrar ellerimin üzerine yaslanmadan önce yanımıza bıraktım. Çenesindeki bir kas kasılırken ve burun delikleri açılırken gözleri göğsümdeydi. Bana doyamıyormuş gibi bakmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Eğildi ve Jameson'ın attığı kurşunun izini öptü. Bunu ilk kez yapmıyordu. Ve ben neden yaptığını merak ettim.

"Buraya gel," diye homurdandı ve beni tekrar yanına çekti. Parmaklarını saçlarıma geçirerek başımı tuttu, böylece yüzlerimiz o kadar yakındı ki ağır nefeslerimiz birbirine karıştı. "Gitmene asla izin vermeyeceğim," dedi ağzını ağzıma dayamadan önce, dili bacaklarımin arasında yaptığı gibi ağzımın içini okşuyordu.

Kollarımı ona doladım, göğüslerimi göğsüne bastırdım. Vücudundan bir ürperti geçti ve gerildim, sonra ona sarılıp adını haykırırken güzel bir orgazm yaşadım.

"S.KTİR!" diye kükredi, içime sertçe çarptı ve salıverilmesinin sıcaklığı içimi doldurdu.

Ne zaman birlikte olsak, her şey daha iyiye gidiyor gibiydi. Bu adamı istiyordum. Kafamdaki uyarılar gittikçe azalıyordu. O hepsini silikleştirmeyi başarıyordu.

• İKİ -

Yaptığım her şeyi öğreneceği gün gelirse, bu kötü olabilirdi.

FIRTINA

Her ne kadar Briar'la birlikte duşa girmek istesem de, onun tek başına duşa girmesi bana evin etrafına kameraları yerleştirmeyi bitirmek için zaman kazandırdı. Sadece ona göz kulak olmam gereken yerlere. Kaçma riski kalmayana kadar. En azından ben buna inanmak istiyordum. Ama şu anda, onu her zaman görebilme dürtüsü çok yoğundu. Bunun hiç hafıfleyeceğinden emin değildim.

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğumda oturma odasını hızlıca taradım. Bu evde kamera takılı olmayan tek bir kapı bile yoktu. Dışarısı zaten güvenlik amacıyla izleniyordu. Daha fazla bir şey eklemek konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Arka verandada adımı haykırarak sikimin üzerine boşalmış olsa da, devam etmek istemediğim konuşmayı unutmayacağını biliyordum. Hiçbir şey için para ödemeyecekti. Onu tamamen bana bağımlı hale getirmeliydim. Ona artık sorunlarını çözmek zorunda olmadığı bir hayat göstermeliydim. Hepsini ben halledecektim. Bebek konusuna gelince, hayır, buna hazır değildim. Onu tamamen kendime istiyordum. En azından birkaç yıllığına. Ama eğer böyle bir şey olursa, onu kendime kilitlediğim bu tür bir güvenliğin faydası olurdu.

Ona arabayı gösterip hiç parası olmadığını anlamasını sağlamanın zamanı gelmişti. Şu bandajı yırtıp at. Onun ihtiyaçlarını karşıladığımı ne kadar çabuk kabul ederse o kadar iyiydi. İnatçı kadın.

Odaya girdiğinde ona doğru döndüm. Giydiği şort ve bluzun bu evden çıkmasına hiç gerek yoktu. Elbette bunu ona alan bendim ama şimdi bunu onun üzerinde gördüğüme göre, sadece benim gözlerim için olacaktı. Eğer bir erkeğin ona baktığını görmek zorunda kalırsam, kendimi kaybederdim. Piçin teki ölürdü.

"Gömleğimi senin üzerinde daha çok sevdim." Ne giymiş olursa olsun durum böyle olacaktı. Onu benim kıyafetlerimle görmek içimdeki sahiplenici, çılgın canavarı mırıldanmaya itmişti.

Başını yana eğdi ve gözleri bunu istediğine dair bana güvence verdi. Beni. Kontrolünü devretmekten korksa bile burada olmak istiyordu. "Bütün gün senin tişörtünü giyemem."

Eğer yatağıma kelepçelenseydi, bunu yapabilirdi, ama bunu söylemekten kaçındım. Daha önce onu korkutacak kadar çok şey söylemişim. Lanet olası ağzımı kontrol etmeyi öğrenebilir ve düşündüğüm sapkın şeyleri söylemeyi bırakabilirsem, o zaman rahatlayabilirdi.

"Bu utanç verici," dedim ona.

O mükemmel dudaklardan yumuşak bir kahkaha kaçtı ve onu üzmeğe üzere olduğum için gerçekten nefret ettim. Yapılması gerekiyordu ama lanet olsun, midemi bulandırıyor. Onun mutsuz olmasından hoşlanmıyordum. Gülümsemesini ve bana olabildiğince yakın olmasını istiyordum. Bu iş bittiğinde, bundan sonra neşe dolu olmasını sağlayacaktım.

"Araban geldi," dedim kendimi ertelemeye ikna edemeden. Bu çirkinliğin bitmesini istiyordum.

Gözleri parladı ve evin önüne doğru baktı. "Dışarıda mı?"

Başımı salladım. "Evet. Orada bırakmalarını istedim. Onu görmedim. Seninle çıkmak için bekleyeceğimi düşünmüştüm." Yalancı.

Yüzündeki endişeli ifade içimi parçalıyordu. Kahretsin, neden bunu zorlaştırmak zorundaydı? Bunu yapmak istemiyordum ama yapmak zorundaydım. Eğer onu kendime bağlayacak ve benden asla ayrılmak istemediğinden emin olmak için zamanım olacaksa, o zaman bunun olması gerekiyordu.

"Anahtar sende mi?" diye sordu, ön kapıya giden koridora doğru yürürken.

"Onlara arabada bırakmalarını söyledim."

Hızını artırdı ve ben de her adımımızdan korkarak onu takip ettim.

Daha yakın. Bu iş bittiğinde, onun rahatladığından emin olacaktım. Korkularını hafifletecektim. Ona aya çıkma sözü verirdim. Sonra Dovie'yi alıp buraya getirecektik. Dovie'nin tamamen kendisine ait olmasına izin vereceğim evin üçüncü katında kameralar bırakmıştım. İki yatak odası, bir banyo ve içinde minibar, düz ekran ve kanepeler olan bir salon vardı. Orada mahremiyetine sahip olabilir ve kendine ait bir alanı varmış gibi hissedebilirdi.

Arabanın kırılan camlarından birinin üzerine plastik bant yapıştırılmıştı. Briar hızla verandanın merdivenlerinden indi ve aceleyle sürücü kapısına yöneldi. Neden önce oraya gittiğini biliyordum. Para koltuğunun altındaki boş bir tampon kutusunda idi. Kasamdaydı, ama yakında Dovie'nin üniversiteye gideceği gün için yüksek faizli bir tasarruf hesabında olacaktı - ya da her ne yapmayı seçerse. Briar'ın artık ona ihtiyacı yoktu.

Bir an nefesimi tuttum, parayı kontrol edip hiçbir şey bulamadığında vereceği tepkiye kendimi hazırladım. Kutuyu bile bırakmamıştım. Arabanın önünü çılginca aramaya başladığında tüm vücudunun gerildiğini, sonra arkaya geçtiğini, yırtılmış kutuları çıkardığını ve Marty'nin aranmış gibi görünmesi için etrafa saçtığı eşyalarını yolundan attığını görmek, ona gidip açıklama yapmaktan kaçınmak için ellerimi iki yanımda yumruklamama neden oldu. Bunu yapamazdım ama lanet olsun, bu çok zordu.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle aracın diğer tarafına geçti. Onu oraya ben koymuştum. Bunu bir daha asla yapmak istemedim. Yolcu kapısını sarsarak açtı ve orayı aramaya başladı, ama orada önemli bir şey bulamamıştım. Umarım başka bir para zulasını kaçırmamışımdır. Bana tamamen bağımlı olmasını istiyordum.

Daha fazla geride durup olanları izleyemeyeceğimi anlayınca arabaya doğru ilerledim. "Eksik olan ne?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve avuçlarını arabanın tavanına koydu. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde akmayan yaşların parladığını gördüm. Vurulmam gerekiyordu. Siktir et onu. Ölene kadar dövülmem gerekiyordu. Hızla hareket ederek arabanın etrafından dolaştım ve yavaşça koluna girerek onu kendime çektim. Kollarımı ona sıkıca sarmak göğsümdeki acıdan kurtulmamı sağlayacak tek küçük rahatlamaydı.

"Bütün parayı aldılar. Her şeyi. Hepsini gitti." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Paraya ihtiyacın yok. Ben hallederim." Çünkü ben zaten hallediyordum.

Burnunu çekti ve başını salladı. "Hayır. Bu benim sorunum. Senin değil."

Lanet olsun. Bunu yapacağını biliyordum ama yine de. "Senin sorunların artık benim sorunlarım. Ben hallederim."

Hıçkırıklara boğuldu, sonra yüzünü göğsüme gömdü. "Bundan nefret ediyorum. Savunmasız olmaktan nefret ediyorum..."

Cümlesini bitirmedi ama ne söyleyeceğini biliyordum. Birine ihtiyaç duymaktan nefret ederdi. Kendine hiç izin vermemişti ve bu bir kavga olacaktı. Ben kazanacaktım.

Elimi saçlarında hafifçe gezdirdikten sonra bir avuç aldım ve bana bakması için başını geriye doğru çektim. O gözlerin mutlu olması gerekiyordu. Onu böyle görmek istemiyordum. Ona kurduğu tüm hayalleri yaşatacakken olmazdı.

"Şimdi nefret ediyor olabilirsin ama bana güveneceksin. Senin için her şeyi düzeltebileceğimi göreceksin. Artık endişelenmek yok. Artık kaçmak yok. Ben varım. Başka bir şeye ihtiyacın yok."

Tekrar burnunu çekti ve ben de saçını çektiğim yere masaj yaptım. Onu incitmek istemedim. Bunu kontrol etmem gerekiyordu. Bana boyun eğmemesinden duyduğum hayal kırıklığı öfkemin alevlenmesine neden oldu ama bunu kontrol edebiliyordum.

"O paranın çoğunu Dovie'ye yardım almak için kullanacaktım. Doğuştan dilsiz değildi. Travma sesini aldı. Bir uzmana ve terapistte görünmesi gerekiyor. Eğitim alması gerekiyor. Tüm bunları onun için alacaktım."

Kızımın hiçbir fikri yoktu. Henüz bilmiyordu. Dovie'nin bir uzmana ve terapistte görünmesi için randevular ayarlamıştım. Buradan otuz dakika uzaklıkta, bekleme listesi olan bir Katolik okulu vardı. İşitme engelliler için sınıfları vardı. Dovie orada işaret diliyle iletişim kurabilecekti. Bekleme listesi benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Rahip bize borçluydu.

"Tüm bu şeylerle başa çıkabilirim. Sadece bana güven," dedim ona.

İçini çekti ve göğsüme baktı. "Bu senden çok fazla şey istiyor."

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve başının arkasını kavrayarak bana bakmaktan başka çaresi kalmayacak şekilde eğdim.

"Benim," diye homurdandım. "Hepiniz. Her bir parçan. Hepsini istiyorum. Her şeyi düzelteceğim çünkü seninle ilgilenmek istiyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Bu... sendeki bu değişim çok hızlı oldu. Bunu anlamıyorum ve bu da güvenmemi zorlaştırıyor."

Başparmağımla gözyaşını yakaladım ve o beni izlerken gözyaşını öptüm. "Belki sana hızlı geldi ama anla ki o gecedan beri

senin araban, ben bağımlı oldum. Karşı koymuş olabilirim ama kafamın içindeydin. Seni tanıdıkça, seni daha çok istedim. Senin hakkında varsaydığım her şey yanlışmış. Ve özür dilerim." Ağzımı indirdim ve onun her köşesine bir öpücük kondurdum. "Her şeyin icabına bakacağım. Yemin ederim. Sadece bana güven."

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve bunu neden yapamayacağını tartışacağından emindim.

"Beni kırma," diye fısıldadı.

Sözleri içime işlerken gülümseyerek ağzını kendi ağzımla kapattım ve gözyaşlarının tatlılığıyla karışan tuzluluğun tadını çıkardım. En kötü kısmı sona ermişti. Öyle umuyordum. Yaptığım her şeyi öğreneceği gün gelirse, bu... kötü olabilirdi.

• ÜÇ -

"Sıkıldıysam seni aramıyorum."

BRIAR

Geride durup Storm'un Dovie'ye yeni odalarını göstermesini izledim. Ona bütün bir katı veriyordu. Heyecanlı olduğunu anlamak için cevap vermesine gerek yoktu. Yüz ifadesindeki saf sevinci görmek bu kararlar ilgili endişelerimin bir kısmını hafifletti. Dovie'ye sahip olduğum dört yıl boyunca onu hiç böyle görmemiştim. Uzun zamandır ondan gelen gülümsemeler çok azdı. Sadece hata yapmadığımı umuyordum. Zamanı geldiğinde bundan kaçmak zor olacaktı. Dovie hiç böyle şımartılmamıştı. Yıllar boyunca bizi yerleştirebildiğim güzel daireler bununla kıyaslanamazdı. Storm, kısa hayatı boyunca çoğu insandan daha fazla kâbus görmüş bir genç kıza bir peri masalı anlatmıştı.

Ona zaten aşık olmasaydım, o anda aşık olurum. Dovie büyük yatak odasında bir daire çizdikten sonra bana döndü, Bir avize ve arka bahçeye bakan kendi özel balkonuyla tamamlandı. Işıl ışıl parlıyordu ve bu anın duygusundan gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Mobilya da dahil olmak üzere değiştirmek istediğin her şey için alışverişe çıkabiliriz. Bunun senin olmasını ve tam olarak istediğin gibi olmasını istiyorum," dedi Storm ona, kapının hemen içinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve

Kendinden çok memnun.

"Mükemmel," diye imzaladıktan sonra kişisel balkonuna açılan Fransız kapılarına doğru yürüdü.

"Mükemmel olduğunu söyledi," dedim ona.

Gözlerini kısmıştı. "Değiştirmek istediği bir şey olmalı."

Başımı salladım. "Bu onun en çılgın hayallerinde bile göremeyeceği bir şey."

Kollarını iki yanına indirdi ve bana doğru ilerledi. "Peki ya sen? Peki ya sen?"

Omuz silktim. "İşe yarar," diye takıldım.

İri ellerinden biri beni belimin hemen altından kavradı ve kendisine doğru çekti. "İşe yarar mı?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Ben hallederim."

Gözleri ağzıma kaydı. "Sanırım daha çok çabalamam gerekecek. Bana ne istediğini söyle. Şimdi gidip alacağız. Ne sikim istiyorsan değiştir."

Adam ciddiye.

Uzandım ve avucumu çenesinin üzerine koydum. "Bu mükemmel."

Burun delikleri alevlendi ve neredeyse sessiz bir inilti çıkardı, sonra elini belimden çekti ve tam Dovie odaya girerken geri çekildi. Gözleri benimkilerle buluştu ve bizi kucaklaşırken yakaladığı için bana sırtıttı. Hayatımdaki erkeklerin yanına yaklaşmasına asla izin vermezdim. Hiçbirine güvenemezdim. Bu ikimiz için de yeniydi. Storm'a çok fazla güveniyordum. Sadece bana değil, Dovie'ye de.

"Eşyalarınız birazdan getirilecek. Neden bana ikinizin de yemek istediği şeylerin bir listesini yapmıyorsunuz, ben de onları sipariş edeyim?" Storm ikimize de söyledi.

"Sipariş mi vereyim? Bizim için markete gidebilirim. Daha ucuz olur" dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bazı şeyleri halledene kadar seni insan içine çıkarmak istemiyorum."

Doğru. Jameson ve Jameson ve bize ateş eden her kimse. Kimi aradığını bile bilmezken bununla nasıl başa çıkabilirdi?

"Ailem şu anda şehir dışında, ben de yüzmek için onların evine gideriz diye düşünüyordum. Aşçıları ve baş hizmetçileri Bayan Beck'i aradım. Akşam yemeği için bize bir şeyler hazırlayacak. Nailah birkaç günlüğüne diğer kız kardeşim Lela'nın yanında kalmak için Atlanta'ya gidiyor. Onu alacağız."

hepimize."

Bir elimi kalçama koydum ve ona baktım. "Yemek yapabilirim," diye bilgilendirdim onu.

Bana gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "Eminim yapabilirsin. Ama bugün çok şey oldu. Rahatlamanı ve hayatın tadını çıkarmanı istiyorum."

Bugün inişli çıkışlı bir gündü ama bu şımartılmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Daha kötü günlerim de olmuştu. Çok daha kötü. Onun hayal bile edemeyeceği günler. "Tamam. Ama burada yaşayacaksak, şımartılmayacağız. Prensesler. Yemek yapabilirim ve Dovie ile ikimiz de temizlik yapabiliriz." Gülümsemesi gerginleşti. "Sen temizlik yapmıyorsun."

Cehennem gibi. Tartışmaya başladım ama Dovie'nin yüzündeki belirsizliği gördüm ve durdum. Bu konuşmayı o yanımızda olmadan da yapabildik. Evlerin -istikrarlı, güvenli evlerin- nasıl işlediğine dair hiçbir ölçüsü yoktu. Tartıştığımız için Storm'dan korkmasını istemiyordum.

Sıkı gülümsemesine karşılık verdim ve sadece başımı salladım.

Kaygımın baş göstermesi üç gün sürdü. Storm dikkatimi dağıtmasaydı bunun daha erken olacağından emindim.

Arazilerinde yürüyüşe çıkmıştık ve Dovie ile bana bir gün kız kardeşleri olacak araziye göstermişti. Arazilerinde şeftali ağaçları yoktu ama pıkan cevizi ağaçları vardı. Shephard'ların ahırına gittik ve Noor'a tekrar bindim. Ona giderek daha çok bağlanıyordum. Sanki kendi küçük baloncuğumuzun içindeydik. Gerçeklik bir süreliğine ortadan kalkmıştı.

Bu sabah işini halletmek için ayrılmak zorunda kalmıştı ve detayları sormamıştım çünkü yaptığı iş, paylaşacağından şüphe duyduğum bir şeydi. O burada olmadan, her şeyi sindirmek için zamanım vardı. Şimdiye kadar yaptığı her şeyi sindirmek ve benim için -hayır, bizim için- herkesten daha fazlasını yaptığını fark etmek gardımı düşürmeme neden oldu. Artık kendimi kontrol altında hissetmiyordum ve bunun üstesinden nasıl geleceğimden emin değildim.

Fırtına yavaş yavaş kararları benden alıyordu.

Oturma odasında durmuş, ellerimi kısa kot pantolonumun arka ceplerine sokmuş, bakışlarımı arka bahçeye dikmiştim. Son birkaç gün ne kadar büyülü gelse de, geriye dönüp baktığımda şimdi farklı görüyordum. Dehşet vericiydi.

Ben her zaman oyun kurucuydum. Sorunlar benim düzeltmem gereken şeylerdi. Elbette, zengin adamları para için kullandım, ama bir kez bile onlara bir şey vermedim.

gerçek güç. Sahip olduklarını düşünmelerine izin verdim ama asla sahip olmadılar. Ne zaman ayrılacağını ben seçtim. Ne zaman biteceğine ben karar verdim. Ve asla duvarlarımın içine girmelerine izin vermedim. Beni sevdiklerini iddia ettiklerinde, her zaman gülümsedim ve onları öptüm. Ama asla karşılık vermedim. Kalbimi kimseye emanet etmemek benim en büyük silahım olmuştu.

Storm'da, cephaneliğimde böyle bir şey yoktu. Burada yaptığımız şey bana yabancıydı. Konfor alanımın çok dışındaydı. Sadece bir adama aşık olmakla kalmamıştım, aynı zamanda bunu şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli adama yapmıştım. Dovie'yi alıp ondan kaçamazdım. O beni bulurdu.

Kaçmak istemedim.

Eğer ondan ayrılmak zorunda kalırsam, bu beni mahvederdi. Artık kendimi tanıyamıyordum.

Cebimdeki telefon çalmaya başladı ve Storm'un adını görmek için kaydırdım. Göğsüm anında rahatladı ve bunun da endişelenmem gereken bir şey olduğunu biliyordum. Duygularım üzerindeki etkisi. Bunun kontrol edemediğim bir şey olmasından korkuyordum. Kontrolümü kaybettiğim şeyler listesine bunu da ekledim.

"Alo?" Telefona doğru söyledim.

"İyi misin?" diye sordu ses tonuna sinmiş endişeyle.

Bunu bana neden sorduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. "Evet. Sadece Dovie'nin uyanmasını ve aşağıya gelmesini bekliyorum."

Boğazını temizledi. "Bugün evde kalmak zorunda olduğun için üzgünüm.

Saat dört gibi evde olurum. Stellan'ın evinde bir kutlama partisi var. Bu gece

Shephard'ların evinde. Atlarımızdan biri Belmont Stakes'i kazandı."

At yarışları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun adına sevinerek gülümsedim. "Bu harika."

"Bu resmi bir şey. Saat 1'de iki kadın gelecek. İkiniz için de seçebileceğiniz elbiseler olacak, saçınızı ve makyajınızı yapacaklar."

Bu daha önce yaşadığım bir şey değildi.

"Güzel iki resmi elbisem var. Birini giyebilirim, diğerini de Dovie'nin kullanabilmesi için değiştirebilirim. Saç ve makyaja gelince, kendimiz yapabiliriz. Bunun için buraya birini göndermenize gerek yok."

Neyse ki, geçmişte bana verilen tasarımcı elbiselerinden ikisini saklamıştım. Onlar benim favorilerimdi ve henüz onlardan ayrılmak istemiyordum.

"Kurtul şunlardan. Başka bir adamın senin için aldığı bir şeyi giymeni istemiyorum." Ses tonu kırılmıştı.

Kaşlarımı çatarak duvara baktım, ona karşı öfkemi kaybetmemeye ve sakın kalmaya çalıştım. "Elbiseleri benim almadığımı nereden biliyorsun?"

"Öyle mi?" diye sordu, cevabı zaten bildiğini belli eder bir şekilde. "Hayır," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Beni bu konuda suçlamasından nefret ediyordum.

Bu.

Ağır bir iç geçirdi. "Seni giydirmek istiyorum. Vücuduna dokunan her şeyin parasını ben ödemek istiyorum. Başka bir adamın parasını ödediği bir şeyi giymen fikri beni çıldırtıyor."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Erkekler. "Tamam. Tamam. Gerekirse bizi düzeltmeleri için süslü insanları buraya gönder."

"Yapmalıyım," diye yanıtladı eğlenen bir sesle.

Dovie tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini bilemezdi. Muhtemelen hoşuna giderdi. Daha önce erkeklerin beni götürdüğü hiçbir etkinliğe benimle birlikte katılmamıştı. Sanki onun da gideceği kesinmiş gibi onu da dahil etmesi, bu adamın ruhuma sahip olmasından korkmamın bir başka nedeniydi.

"Teşekkür ederim. Dovie'yi de dahil ettiğin için"

dedim. "O senin için önemli," dedi.

"Evet," diye kabul ettim.

"İhtiyacın olursa beni ara."

"Ararım," diye güvence verdim.

"Sıkılsanız bile," dedi.

Güldüm. "Canım sıkıldığında seni aramıyorum."

"Ah, hadi ama bebeğim. Sesimi duymayı sevdiğini biliyorsun."

Alt dudakımı ısırdım ve dışarı açılan cam kapılara bakarak gülümsedim. Telefonda bile midemi titretebiliyordu.

"Evet, biliyorum."

Bir duraklama oldu ve sonra bir inilti çıkardı. "Gitmem gerek."

"Hoşça kal Storm," diye takıldım ve aramayı sonlandırdım.

Onunla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettiğimden ve hayatımızdaki değişiklikten dolayı artık stres yapmadığımdan, gidip Dovie'yi uyandırmaya karar verdim. Kahvaltıyı yalnız yapmak istemiyordum ve ona bu akşamki planlarımızdan bahsedeceğim için heyecanlıydım.

• DÖRT -

"Kardeşinle kaliteli zaman geçirmek sana cazip gelmiyor mu?"

FIRTINA

Yine mutluydu. Evdeki kameraları kontrol ettiğimde ve Briar'ı oturma odasında durmuş kaşlarını çatarken bulduğumda buradan ayrılmaya ve sonuçlarına katlanmaya çok yaklaştım. Onunla konuşmak, düşüncelere daldığı her neyse dikkatini dağıtmak beni rahatlatmamıştı. Ancak telefonuma baktığımda onu ve Dovie'yi arka verandadaki yatak salıncağında gülerken ve konuşurken görmek beni sakinleştirdi.

Kamerayı kapattım ve telefonumu cebime geri koydum, sonra Thatcher'ın gözlerinde karanlık ve eğlenceli bir parıltıyla beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Onu yirmi dört saat gözetim altında tuttuğunuzu biliyor mu?" diye sordu, sonra elindeki kahve fincanından bir yudum aldı.

"Bu onun güvenliği için," diye ısırdım, neye baktığımı bilmesine sinirlenmişim.

"Bugünlerde buna böyle mi diyoruz? O eski sapık faaliyetlere ne oldu?"

"Öyle bir şey değil."

Lanet olsun, sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Thatcher sırtıttı. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Ben yapardım. Eğer bir

bok, yani."

O psikopatla karşılaştırılmak istemiyordum. "Wilder bunu Oakley ile yaptı," diye hatırlattım ona.

Thatcher kıkırdadı. "Evet, yaptığın şeyin Wilder'ın yaptığıyla aynı olduğuna kendini ikna etmeye çalışmaya devam et, ama ikimiz de bunun tamamen farklı olduğunu biliyoruz."

Bu konuda tartışmıyordum. Bu onu ilgilendirmezdi.

"King nerede?" Ona sordum.

Thatcher omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım. Muhtemelen lanet olası bebek bezlerini değiştiriyordur."

Harika. Onunla konuşmam gerekiyordu. Briar ve Dovie'nin artık benimle yaşadığının farkındaydı, ama yine de bu gece Briar'ın hoş karşılanmadığını hissettirecek bir şey söylemediğinden emin olmak istedim. Rumor'un bebekle birlikte orada olacağını biliyordum ve henüz Briar'dan haberi yoktu. Ya da en azından ben bildiğini sanmıyordum. King bundan bahsetmemişti. Elbette Briar, Rumor küçükken onu taciz eden adamın kızıydı ama Briar aynı zamanda o piçi zehirleyip cesedini okyanusa atan kişiydi.

King'i bulmam gerekiyordu.

"Fırtına," diye seslendi Sebastian ve ben de dönüp onun ahırların altına gizlenmiş yeraltı mahzenlerinden çıktığını gördüm.

"Öyle mi?"

Önce kardeşine, sonra da bana baktı. "Sabah Tennessee' ye bir at bakmaya gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

Yok artık. Başımı salladım. "Benim için iyi bir zamanlama değil."

Thatcher, "Küçük ötücü kuşun uçup gitmediğinden emin olmak için yakın olmalı," dedi ama onu duymazdan geldim. En iyisi onun saçmalıklarının sırtımdan kayıp gitmesine izin vermektir.

"Kimse gitmek istemiyor. Wells bile," diye iç geçirdi Sebastian. "Yalnız çıkılan yolculuklardan nefret ediyorum."

"Bana sormadınız," dedi Thatcher ona, bu durumdan neredeyse eğlenmiş gibi görünerek.

Sebastian gözlerini ona dikti. "Ve?"

Thatcher ona kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra bu hafta yeniden inşa edilmekte olan ağıla doğru yöneldi.

"Kardeşinle kaliteli zaman geçirmek sana cazip gelmiyor mu?" Ona sordum.

Sebastian gözlerini devirdi. "Yalnız kalmayı tercih ederim. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor."

Kaşlarımı çattım. "Her zaman çok tuhaftı." "Bunu yeni bir seviyeye taşıdı."

Briar'la o kadar meşguldüm ki buralarda olup bitenleri takip edemiyordum. Stellan bu sabah, bir nedenimiz olana kadar Jameson'ın peşinden gitmemem gerektiğini açıkça söylemişti. Bu beni kızdırmıştı ama haklıydı. Eğer o orospu çocuğunu öldürürsem, pis bir temizlik olacaktı. Ama Stellan bana gidip onu uyaramayacağımı söylememişti. Thatcher'ın geri çekilen formuna baktım. Giderken Thatcher'ı da götürmeliydim. Onun orada olması bile Jameson'ın ödünü koparırdı.

Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardım. Briar'ın telefonuna bir mesaj geliyordu. Gerilerek uygulamayı açtım ve mesajı okudum. Pepper Abe'den geliyordu.

Pepper: Cevap vermemen beni endişelendiriyor. Bana iyi olduğunu söyle, yoksa kuzeye gitmek zorunda kalacağım.

Hay sikeyim. Bu sefer silmek için orada değildim. Pepper ile olan arkadaşlığı konusunda kendimi rahat hissetmem için her şey yeterince sıkı bir şekilde kilitlenmemişti.

Selam! Mesaj atmadığım için üzgünüm. Biraz kasırga gibiydi.

Cevabına gülümsedim.

Pepper: İyisin o zaman? Son mesajımdan sonra bir şey söylemeyince endişelendim.

Kahretsin, Pepper. Bırak artık.

Briar: Son mesaj mı?

Gülümsemem gitmişti. Kahretsin, şu anda buna ihtiyacım yoktu.

Pepper: Evet. Birkaç gece önce sana bir tane göndermiştim.

Durun. Sonra...

Briar: Oh. Anlamadım. Telefonum kapalı olabilir. Emin değilim.

Şüpheli görünmüyordu.

Pepper: Bu çok garip. Teslim edildiği yazıyordu. Her neyse, iyi olduğuna sevindim. Bir süre Georgia'da mı kalacaksın?

Aynen öyle. Bırakın gitsin. Başka bir konuya geçelim.

Briar: Evet, sanırım öyle. Fırtına inanılmazdı. Bu

Benim için yeni ve her şey çok hızlı oldu ama mutluyum.

Düşünüyor *mu*? Bu da ne demek oluyor? Bilmesi gerekiyordu!

Pepper: Bunu duyduğuma sevindim. Dikkatli ol ve bir şeye ihtiyacın olursa ara. Kim oldukları umurumda değil, seni bulacağım.

Hem de nasıl. Briar benimdi.

Briar: Teşekkürler. Arkadaşlığınız ve beni önemseydiğiniz için minnettarım.

Ah, benim kızımın hayatında böyle şeyler pek olmamıştı. Bu yüzden Pepper'ın telefon numarasını engelleyemedim. Ama iletişimlerini yakından takip etmek zorundaydım. Pepper'ın onun kafasına bir şeyler sokmasına ihtiyacım yoktu.

Pepper: İhtiyacın olursa burada bir yerin var.

Buna asla ihtiyacı olmayacak.

Briar: Teşekkür ederim.

Mesajlaşmanın bittiğinden emin olmak için birkaç dakika daha bekledim, sonra telefonumu cebime geri koydum.

"Neydi o?" Sebastian beni dikkatle inceleyerek sordu. Çok yakından.

"Yok bir şey," diye cevap verdim, yanından geçip kamyonetime doğru yürüdüm.

"Mesajları okuyordun ve cevap vermiyordun," dedi Sebastian arkamdan.

"Kendi işine bak Sebastian," diye uyardım, ona dönüp bakmadan.

Kardeşi yaptığım şeyi kabul edebilirdi ama Sebastian yargılayıcı olurdu. Buna ihtiyacım yoktu. Briar'ı güvende ve yanımda tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Bunu yapmak için kaç çizgiyi aştığım umurumda değildi.

Telefonuna koyabileceğim daha iyi bir program olmalıydı, böylece mesajlar onun telefonuna gitmeden önce ben görebiliyordum. Aramaların da önce bana gelmesini istiyordum. Wilder bilirdi. Bu onun uzmanlık alanıydı. Sadece buna neden ihtiyacım olduğuna onu ikna etmem gerekiyordu. O yarı ahlaklı orospu çocuğu, Briar'ın tüm aramalarını ve mesajlarını taramam fikrinden hoşlanmayacaktı. E-postalarını da. E-postalarını almak için bir yola ihtiyacım vardı. Telefon kamerasını görmemin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Olmalıydı. Onu daha sonra yalnız kaldığımda arayacaktım.

• BEŞ -

"Sakin ol, kaplan."

BRIAR

Bu benim varlıklı insanlarla yaptığım ilk resmi etkinlik değildi ama Güney Mafyası ile yaptığım ilk etkinlikti.

Dovie'nin yüzündeki gergin ifade, stilist düzinelerce pahalı elbise arasından seçim yapmasına izin verdiğinde yüzündeki heyecanlı ifadenin yerini almıştı. Şimdi hepimiz giyinip süslendiğimize göre, böyle bir etkinliğe gittiğimizin farkına varmaya başlamıştı. Kalabalıklardan uzak durmaya alışkındı. Bu onun daha önce hiç deneyimlemediği bir dünyaydı. Onun için midem düğümlendi. Sanki onu istemediği bir şeye zorluyormuşum gibi hissediyordum ama ufkunu genişletmesi gerektiğini de biliyordum. Onun üzerinde gezinemezdim.

Storm'un vücudu yanıma doğru yaklaştı ve sırtımdaki eli kalçama doğru kaydı. Kulağıma doğru eğilerek, "Göz kamaştırıcısın," dedi.

Daha önce eve girdiğinde ve bitmiş ürüne baktığında gözlerindeki aç parıltı yeterliydi. Onu böyle etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Bu, hayatım boyunca erkeklere karşı kanıksadığım bir şeydi. Ama Storm'la bunun anlamı... daha fazlasıydı.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," dedim, başımı kaldırıp ona bakarak.

Kirpikler.

Sırıttı. "Bu gece seni o topuklularla becereceğim." "Söz mü?"

Başını sallarken göğsünden alçak bir hırıltı geldi ve burun delikleri açıldı. Sonra yara izimin olduğu yere baktı ama makyajımı yapan kadın izi o kadar iyi kapatmıştı ki görünmüyordu. Bir an için gözleri karanlık, neredeyse vahşi bir parıltıyla parladı ve sonra bizi Shephard'ların malikânesinin önündeki açık kapıya götürmek için doğruldu. Storm bizi içeri götürürken uzanıp Dovie'nin elini sıktım. Dikkatini bana çevirdi ve ağzının kenarlarında gergin bir gülümseme belirdi.

"Sakin ol. Ben buradayım," diye ona güvence verdim.

Başını salladı ve derin bir nefes alarak çıplak omuzlarının yükselip alçalmasına neden oldu. Seçtiği buz mavisi elbise onu Külkedisi'ne benzetmişti. Bunu ona söylediğimde yüzü kızarmış, sonra da bana Külkedisi'nin sarışın olduğunu, kendisinin ise daha çok Belle'e benzediğini ama mavi giydiğini söylemişti. Onu bu halde görmek göğsümü kabarttı. Çok büyümüş ve güzel görünüyordu. Dört yıl önce bulduğum o kirli, açlıktan ölmek üzere olan küçük kız, bir gün böyle bir evde, prenses gibi giyinmiş olacağına asla inanmazdı.

"Briar, sanırım Huck'la tanıştın," dedi Storm ve dikkatimi tekrar ona çekti.

Karşımızda duran iri yarı adamın üzerinde smokin ceketı vardı ve omuzlarına sığacak kadar geniş bir ceketı nereden bulduğunu merak ettim. Ceketle birlikte kot pantolon ve siyah savaş botları giymiş olması da ilginçti. Gülümsedim ve başımı salladım, sonra bakışlarım onun yanındaki kadına kaydı. Aynı anda hem nazik hem de meraklı görünen kahverengi gözleri olan muhteşem bir esmerdi. Huck'ın yanından uzaklaştı ve kırmızı dudaklarında bir gülümsemeyle elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Briar. Ben Trinity, Huck'ın karısıyım," dedi.

Elimi onun elinin içine kaydurdım ve sıktım. "Ben de memnun oldum," diye karşılık verdim. Huck ona doğru uzandı, sabırsızca onu yanına çekti, sanki her zaman ona dokunmasını istiyormuş gibi. Kaşlarını çatı, sonra sanki onunla hiçbir şey yapamayacakmış gibi başını salladı.

Gülümsemesini bize doğru iade ediyor.

"Ve sen de Dovie olmalısın," dedi. "Bir prensese benziyorsun."

Dovie utangaç bir ifadeyle bana baktı ve "Ona teşekkür ettiğimi söyle" diye imzaladı. Bunu söylemek için Trinity'ye döndüm ama Trinity "Bir şey değil" diye cevap verdi.

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Çok fazla işaret dili bilmiyorum ama biraz biliyorum. Ve yalan söylemeyeceğim; bu gece ikinizle de tanışacağımı öğrendiğimde biraz geliştirdim."

Tamam, bu boğazımda bir yumruya neden oldu. Ne kadar da düşünceliydi. Storm'un kuzeni hakkında ne düşündüğümünden emin değildim ama karısından çok hoşlanmıştım. Yine de kendimi utandırıp gözyaşı dökmeyecektim.

"Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey olabilir," dedim ona dürüstçe. İçten gülümsemesi benden Dovie'ye geçti. "Huck'ın akrabalarıyla pek sık bir araya gelemiyorum. Bana senin ne kadar önemli olduğunu söylediğinde

Storm'a dönüştüğümde iyi bir izlenim bırakmak istedim."

"Görev tamamlandı diyebilirim," diye yanıtladı Storm. "Hâlâ bu pisliğin seni nasıl kandırdığını anlamaya çalışıyorum."

Güldü, sonra başını arkaya yatırdı ve Huck'a baktı. Yüzündeki hayranlık açıkça belli oluyordu. Huck'ın yüzündeki neredeyse yarım sırıtış onu daha az korkutucu yapıyordu.

"Fırtına," diye seslendi bir ses.

Dikkatimi çevirdiğimde yaşlı bir adamın ona el salladığını gördüm. Tanıdık geliyordu ama neden olduğundan emin değildim.

"Ailem arıyor," diye söylendi. "Size sonra yetişiriz."

Huck başını salladı ve Storm bizi diğer birkaç insan grubunun yanından geçirip ellili yaşlarında görünen ve siyah saçlarında gümüş rengi belirmeye başlayan adama götürürken Trinity'ye bir kez daha gülümsedim.

Yaklaştığımızda Storm bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu gece Trinity ile biraz daha görüşmeni sağlayacağım. Akşam yemeğinde seni onun yanına oturtacağım."

Bu güzel olurdu. Onu daha yakından tanımak istiyordum. "Baba," dedi Storm.

Adam dönüp tekrar bize baktı, bakışları Storm'dan bana ve Dovie'ye yöneldi, sonra tekrar oğluna döndü. Bu Barrett Kingston'dı. Artık neden tanıdık geldiğini biliyordum. Ailesinin evine yüzmeye gittiğimizde duvarda fotoğraflarını görmüştüm. Onları incelememiştim ve meraklı olmamaya çalışmışım ama şimdi keşke inceleyseydim de annesini gördüğümde tanıyabilseydim diyorum.

Storm bana döndü. "Bunlar Briar Landry ve Dovie," diyerek bizi tanıştırdı ve ekledi, "Hanımlar, bu Barrett, babam."

Barrett gülümseyerek başını bize doğru salladı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diye cevap verdim ikimiz adına.

Dovie'ye doğru baktı. "Nailyah geçen gece Maeme'de seninle görüşmekten çok keyif aldı. Ne zaman müsait olursanız sizi evimizde ağırlamak isteriz. Yaz mevsimindeyiz ve Nailyah havuzda bize eşlik etmenizden memnun olacaktır."

Dovie'nin gülümsemesi büyüdü ve başını sallayarak "Teşekkür ederim" diye imzaladı. "Teşekkür etti," dedim ona.

Bakışları yumuşadı ve başını salladı. "Elbette."

Sonra dikkatini tekrar Storm'a çevirdi. "Stellan'ın yemekten sonra Thatcher ve King'le birlikte halletmenizi istediği bir mesele var. Yakında ona haber ver," dedi beni ürperten bir ses tonuyla. Bu sorunun pek de hoş bir sorun olmadığını tahmin edebiliyorum.

Storm başını salladı ama eli yanımda titredi ve yapmak zorunda olduğu şeyleri bana söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Anlatırsa bununla başa çıkabilir miydim? Onu tehlikeli durumlarda düşünmek göğsümde paniğe neden oldu. Barrett'ın solunda elinde şampanya flütleriyle dolu bir tepsiyle sarışın bir garson belirdi. Şimdi ve buraya odaklanmaya çalıştım. Düşüncelerimin böyle yerlere gitmesine izin vermek gecemi mahvedebilirdi.

Barrett başını salladı ama Storm uzanıp iki tane aldı, sonra bir tanesini bana ve Dovie'ye uzattı. Ben de kendiminkini aldım ama sarışının Storm'a bakışı dikkatimden kaçmadı. Ona aşına görünüyordu ve sanki tekrar aşına olmak için dikkatini çekmeye çalışıyordu. Şu anda bunu görmezden gelecek havada değildim. Beni kötü bir zamanda yakalamıştı.

Kıskançlık içimde kıpırdandı ve onu fark eden tek kişinin ben olduğumu anlayana kadar ona ters ters baktım. Bir an beni inceledi, ben de bir kaşımı kaldırdım ve tehdidimin açık olduğunu umarak başımı eğdim. İpucunu alarak bir sonraki insan grubuna geçti.

"Sakin ol kaplan," diye fısıldadı Storm kulağıma yakın bir yerden.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. Bana bakarken sırtıyordu. Ukala piç sessiz etkileşimi görmüş ve bundan zevk almıştı. İyi, hak iddia etmiştim. Bunu bana birçok kez yapmamış değildi. Ben onun olmadan önce bile. Bırakalım tadını çıkarsın.

Onun bilmiş bakışlarından uzaklaşıp Dovie'nin kendisine alkol verilmesine nasıl tepki verdiğini kontrol ettim. Bana bakarken gözleri sorguluyordu.

"Bir bardak yeterli," diye onu temin ettim.

Sonra bana gülümsedi ve bir yudum aldı. Buruşturduğu burnu beni

Güldü ve gözleri heyecanla dans ederken dudaklarını yaladı.

Barrett bize "Hanımlar, keyfinize bakın," dedi ve Storm'a ciddi bir bakış attıktan sonra biz yaklaştığımızda konuşmakta olduğu gruba geri döndü.

Odanın diğer ucunda yere kadar uzanan lacivert şifon elbiseli Maeme'yi fark ettim. Gidip onu görmek isterdim ama Storm'la kalmam gerektiğini düşündüm. Eninde sonunda oraya varacaktık.

"Geldiniz!" Nailyah aceleyle yanımıza gelirken neşeyle konuştu. Dovie'ye baktıkça gülümsemesi daha da parlaklaşıyordu. "Elbisen çok güzel! Harika görünüyorsun," diyerek Dovie'yi övdü ve sonra bana döndü. "Onu çalabilir miyim? Onu bazı arkadaşlarımla ve ailemle tanıştırmak istiyorum."

Dönüp Dovie'ye baktım, böylece yanımdan ayrılmak isteyip istemediğini anlayabilecektim. Gülümsedi ve başını hafifçe salladı.

"Evet, bu çok hoş olur. Teşekkür ederim, Nailyah," dedim ona.

Nailyah gümüş topuklu, sıcak pembe saten bir elbise giymişti. Elini Dovie'ye uzattı ve tırnaklarının elbisesine mükemmel uyum sağladığını fark ettim. Dovie elini tutmak için uzandı ve Nailyah hemen kalabalığın içine doğru ilerlerken ona birinden bahsetmeye başladı.

Storm'a, "Kız kardeşin gerçekten çok tatlı, Dovie'yi kanatları altına almış," dedim.

"Olabilir, evet. Ama bazen de şımarıktır," diye yanıtladı küçük bir sırıtışla. "Annemle tanışmaya hazır mısın?" diye sordu sonra.

Bu düşünce midemde gergin kelebekler uçuşmasına neden oldu ama başımı salladım. Annelerle tanışmak daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Bir kez bile. Çıktığım erkekler annelerinin beni bilmesini istemiyordu.

"Güzel, çünkü o ve Maeme gözlerini bize diktiler ve başka seçeneğiniz yok."

Arkamı döndüğümde Maeme'nin annesi olduğunu bildiğim uzun boylu, zarif, sarışın bir kadınla bize doğru geldiğini gördüm. Nailyah onun daha genç bir versiyonuydu. Maeme'nin onunla birlikte olması bu işi kolaylaştıracaktı. Storm bana yaklaştığında rahatlardım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Ona doğru eğilmek istedim ama yapmadım. Annesinin benim yapışkan, çılgın bir kadın olduğumu düşünmesine gerek yoktu.

Bize ulaştıklarında Storm, "Maeme, anne, ikiniz de muhteşem görünüyorsunuz," dedi. "Anne, bu Briar. Briar, bu benim annem, Annette."

Annesi de Storm'la aynı tonda sarışındı ama gözleri eladan çok kahverengiydi. Şık ve kısa saç modeli ona bir

sofistike. Bana gülümsedi ve gülümsemesinin gözlerine ulaştığını görmek beni rahatlatmıştı. Gözlerinde herhangi bir onaylamama ya da yargılama yoktu. Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ettim. Eğer geçmişimi biliyorsa, oğluyla birlikte olmamı bu kadar kabulleneceğinden şüpheliydim.

"Oğlumun ilgisini böylesine çeken kadınla nihayet tanışmak büyük bir zevk. İtiraf etmeliyim ki bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Storm'un eli kalçamı sıkarken yüzümün onun sözleriyle ısındığını hissettim.

"Daha yeni aldım ve ne kadar süre saklayacağımı zaman gösterecek," diye espri yaptım sırtarak.

Maeme güldü ve annesinin gülümsemesi daha da büyüdü.

Storm beni yanına çekti. "Şansının mükemmel olduğunu söyleyebilirim."

Başımı eğip ona baktım ve o da bana göz kırptı.

"Dovie'nin Nailyah ile gittiğini görüyorum. Geçen gece onları evde ağırlamaktan çok keyif almıştım," dedi Maeme neredeyse hüzünle.

Dovie'nin onu ziyarete gittiğinden emin olmalıyım. Orada kaldıktan sonra, o büyük evde tek başına yalnız kalabilirmiş gibi görünüyordu.

"Dovie Nailyah'a oldukça çabuk alıştı. Normalde daha çekingen ve utangaçtır. Dovie'ye kendini iyi hissettirmek için zaman ayırması çok hoş."

Annette oğluna baktı ve kaşlarını kaldırdıktan sonra tekrar bana çevirdi. "Nailyah ve Storm her zaman benim cazibe merkezlerim olmuştur. İnsanlar onlara kolayca ısınır. Lela benim jokerim ve ona yaklaşmak zor. Sizin hakkınızda bir şeyler duyduğunda eve ziyarete geleceğini umuyorum."

Storm'un bu tanımı konusunda ona katıldığımı söyleyemezdik ama yine de gülümsedim. Yatağa girene kadar bana karşı ne kadar sevimsiz olduğunu belirtmeye gerek yoktu. Belki de bu her zaman kaçınılmazdı.

Storm bizi iki kadından ayırdı ve beni diğer insan gruplarının yanına götürerek onlarla tanıştırdı. Sanki herkesin onun olduğumu bilmesini istiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Her ne kadar sahiplenici bir tavır takınsa da, beni yanında görmekten duyduğu gurur kendimi özel hissetmemi sağladı. Kendimi hiç önemli ya da böyle bir şeye dahil hissetmemiştim. Ben diğer kadınların hakkında fısıldadığı kişiydim. Hepsinin nefret ettiği kişiydim. Bu çok farklıydı. Bundan keyif aldım. Gülümsemek kolay geldi ve kendimi gerçekten iyi vakit geçirirken buldum. Söz verdiği gibi, ailesi, Huck ve Trinity ile birlikte bir masada yemek yedik. O kadar eğleniyordum ki ayrılmak istemiyordum.

Gerçi işimiz bittiğinde yapması gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Storm, babası ona bakınca masadan kalktı ve ben de onunla konuştum.

Trinity ata binmek hakkında. Bana, daha ata binmeyi öğrenmeden önce Huck'ın ona sürpriz olarak aldığı çeyrek atından bahsediyordu.

Storm döndüğünde kulağıma eğildi ve "Yarın seni Noor'a binmeye götüreceğim" diye fısıldadı.

Dönüp ona baktım. Huck'ın karısına bir at almasını kıskandığımı mı düşünüyordu? Öyle göründüğümü düşünmemiştim. Sadece bunu duymak hoşuma gitmişti. Huck romantik jestler yaptığını hayal edebileceğiniz türden bir adam değildi.

Gözleri yavaşça yüzümün hatlarında gezindi. "Korkarım ki vedalaşmamız gerekiyor."

Beni içine çekme şeklinden sonra, gitmenin bir sakıncası olmadığına karar verdim.

• ALTI -

"Sevişmek için gerçek bir erkeğe ihtiyacın varsa şekerim, beni nerede bulacağını biliyorsun."

FIRTINA

Beklediğimden daha uzun sürmüştü ama Marty takip cihazında Briar'ın arabasına koymadığım bir parmak izi bulmuştu. Parmak izi beni buradan bir saat uzaklıkta, onu kimin tuttuğunu sorduğumda çok hızlı konuşan bir serseriye götürdü. Thatcher'ın arkamda durup bıçağıyla garip şeyler yapması yardımcı oldu. Babasına ne yaptığımı söylemeyeceğine güvendiğim tek kişi oydu.

Jameson Chester'in evinin ön merdivenlerinden çıkarken Thatcher, "Sanırım bundan sonra kulübe uğrayamayacağız," diye sordu.

Ona bakmadan başımı salladım. Thirsty onun Atlanta'daki en sevdiği striptiz kulübüydü. Elbette, bu konuda bana destek olduğu için minnettarım ama lanet olası bir striptiz barına gitmeyecektim ve o da bunu biliyordu. Bu işin bitmesini istiyordum ki Briar'a geri dönebileyim ve ona bu işin bittiğini söyleyebileyim.

Uzanıp zili çaldım, sonra ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturup beklemeye başladım. Sol Mercer'ın Jaguar'ı ön tarafa park etmişti. Belli ki Jameson'dan hiç haberi olmamıştı... Kahretsin, bunu düşünmek bile istemiyordum. Bu piçin Briar'a dokunduğu fikri beni çılgına çevirmişti. Escalade'i Jaguar'ın hemen yanına park ettiğimden emindim. Sol Mercer burada olsaydı, bu iş daha da hızlı biterdi. Jameson mirasçısının

nişanlısı bir ilişkisi olduğunu öğrendi ve Briar'ı takip etmeye başladı.

Kapı açıldı ve başında sıkı bir topuz olan, siyah bir elbise ve beyaz bir önlük giymiş bir bayan bizi karşıladı.

Ne kadar da uygunsun Jameson. Hizmetçine üniforma giydirmişsin.
Gözlerimi devirmek istedim.

"Jameson'ı görmeye geldik," dedim kovboy şapkamı eğerek ve bizi içeri davet etmesini beklemeden eve girdim.

Yolumdan çekildi, telaşlı görünüyordu.

"Ben, uh... Bay Chester bir toplantıda," diye cevap verdi endişeyle.

"Bizi göreceksin," dedi Thatcher ona, beni içeri kadar takip ederek. "Tatlı bir kız ol ve ofisine giden yolu göster."

Önlüğünün önünü ellerinin arasında evirip çevirirken gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Sanmıyorum-"

"Düşünmemelisin," dedi Thatcher ona.

"Sadece bizi ona götür," diye talep ettim.

Bakışları sola, koridora doğru kaydığında, yönün o olduğunu biliyordum ama polisi aramak gibi aptalca bir şey yapmasına izin vermeyecektim.

"Dinleyin, Bayan ..." Bana bir isim vermesini bekledim. "Abilene," diye fısıldadı.

"Bayan Abilene, Jameson'ı görmeye geldik ve ortalığı karıştırmak istemiyoruz. Eminim siz de bunu istemezsiniz. Bu yüzden, bizi nazıkçe ona götürürseniz, biraz sohbet edeceğiz ve sonra yolumuza gideceğiz. Bu gerçekten çok basit."

Geniş gözlerle başını salladı, sonra döndü ve baktığı yöne doğru ilerledi. Evin içinde yürüdük ve orta yaşlı hizmetçiyi takip ederken kameraları taradım. Burası gösterişli ve tahmin edilebilir bir yerdi. Sanat eserlerinin hepsinin orijinal olduğundan şüpheliydim. Şu anda içinde bulunduğu mali durumla duvarlarında o kadar para olmasına imkân yoktu.

Girdiğimiz beyaz mobilyalı ve kırmızı tuğlalı döşemeli geniş odada dışarı açılan iki büyük kapı vardı. Önce havuzu, sonra da geniş bir şezlonga uzanmış iki kişiyi gördüm. Neyse ki giyiniktiler ve sevişmelerine tanık olmak zorunda kalmadım. Jameson'ın beyaz kışını görmek istemedim. Thatcher'dan yediği dayak yüzünden alçıya alınan bacağı artık yoktu. Kaburgalarının hâlâ onu rahatsız edip etmediğini merak ettim. Umarım öyledir. Boynundaki yara izi kızarmış ve Thatcher'ın bıçağını kan akıtacak kadar sert bir şekilde sapladığı yerden buruşmuştu.

"Ne kadar hoş, değil mi?" Thatcher çizdi.

Bayan Abilene bizi orada bırakacakmış gibi kenara çekildi ve ben de uzanıp bileğini tuttum.

"Tam burada kalacaksın," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle.

Kadın ağlamaya hazır görünüyordu ve bu yüzden kendimi biraz suçlu hissettim. Bu onun hatası değildi. Daha sonra ona güzel bir meyve sepeti gönderirdim.

Jameson gözlerini açıp bizi fark edene kadar neredeyse çiftin yanına varmış, yağlanmış ve güneşin altında sırtüstü uzanmıştık. Şok olmuş ifadesi yerini hemen korkuya bıraktı ve ayağa fırladı, gözleri Thatcher'dan bana kaydı.

"Özür dilerim Bay Chester," diye kekeledi Abilene.

"Özür dilemene gerek yok. Başka seçeneğin yoktu ve Jameson da bunu biliyor," diye ona güvence verdim.

"Evimde ne yapıyorsun?" Jameson savunmaya geçercesine sordu.

"Ah, hadi ama, Jameson. Neden burada olduğumuzu biliyorsun. Görüldüğün kadar aptalca davranma," dedi Thatcher sıkılmış bir ses tonuyla.

"Stellan'la anlaştım," dedi başını sallayarak. "Onu arayacağım."

"Parmaklarını korumak istiyorsan telefonuna dokunma," diye uyardım. "Ne oluyor Jameson?!" Sol öfkeyle bağırdı. "Babam onlara ödeme yaptı. Şimdi ne yaptın? Lütfen bana onlardan tekrar borç almadığını söyle."

Zeytin tenli esmere zar zor dönüp baktım. Üzerindeki mayoyla üstsüz de olabilirdi.

"Ben yapmadım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri şimdi bana kilitlenmişti. "O zaman neden buradalar?" diye öfkeyle çıkıştı, bir havlu kaptı ve

Etrafına sararak.

"Bilmiyorum," diye ısırdı. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Eğer sessiz olursan."

Ona ters ters baktı, sonra telefonuna uzandı.

"Dokunma ona Sol," dedim ve onun dönüp bana bakmasına neden oldum.

Ne yapacağını söyleyene kadar hoşlanmıyordu. Şımarık varis istediğini elde etmeye alışkındı.

"Babanın kim olduğu umurumda değil."

Sırtı gerildi ve benden Thatcher'a baktı ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum ama bir şey yapmayacağını da biliyordum. Telefonu için elimi uzattım. Tereddüt etti, sonra Thatcher boğazını temizledi ve kızın gözleri ona kaydı. Çenesi sıkıştı.

Sıkı duruyordu ama yüzündeki tedirgin ifadeyi görebiliyordum. Bir adım öne çıktı ve telefonunu elime tutuşturdu.

Abilene yanımda titriyordu ve keşke onu burada tutmak için ona tutunmak zorunda kalmasaydım. Sol kadar güçlü değildi. Birinin annesini korkutuyordum ve Maeme'nin kulağında bunu yaptığımı için beni azarladığını duyabiliyordum.

Yaşlı kadına bakmak için döndüm. "Bayan Abilene, eğer sizi bırakırsam, şuraya oturur ve kıpırdamaz mısınız?" Ona bir şemsiyenin altında ama doğrudan görüş alanımda olan bir sandalyeyi işaret ederek sordum.

Başını salladı.

"Güzel," dedim ve onu serbest bıraktım.

Aceleyle gölgeye gitti ve oturdu.

"Şimdi," dedim dikkatimi tekrar Jameson'a çevirerek, "sana Briar Landry'den uzak durman söylenmişti."

Gözlerindeki anlık korku beni çok kızdırdı. Sakin kalmalı ve o pislği öldürmemeliydim.

"Kimden ya da neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık verdi, sanki bu beni uzaklaştıracakmış gibi.

"Miami'ye kadar arabasında takip cihazı ve dinleme cihazı olduğuna dair elimde kanıt olmasaydı bile yalan söylediğini anlardım."

Jameson bir şey söylemek için ağzını açtı ama Thatcher bir adım öne çıkarak tam yanıma geldi. "Bu işi uzatmayalım. Yapacak işlerim var. Onun kim olduğunu biliyorsun. Eğer nişanlının detayları bilmesini istiyorsan, memnuniyetle temin ederim."

Jameson'ın burun delikleri alevlenirken alnında boncuk boncuk terler birikti. Sol ilişkisini öğrenirse, onu kendisi öldürtürdü. Benim bir şey yapmama gerek kalmazdı.

Bakışlarımı şimdi Jameson'ın kafasının arkasına dik dik bakan Sol'a çevirdim.

"Briar Landry de kim lan?!" diye bağırdı.

"İkinizin de gitmesi için ne yapmam gerekiyor?" Jameson nefesi daralırken ve fiziksel olarak hasta görünürken sordu.

"Çok basit. Briar'la aynı havayı solursan -kazara bile olsa- seni yavaş yavaş öldürürüm. Onu takip etmesi ya da ona zarar vermesi için başka bir serseriye kiralamaya çalışırsan, ölürsün. Öğrenirim. Bileceğim ve senin için geleceğim."

Başını sallarken adem elması boğazında sallanıyordu. "Tamam. Umurumda değil

kaltak ne yapar."

Silahım elimdeydi ve ben piç kurusuna kaşlarımı çatarken anında gözlerinin arasına dayandı.

"Kötü kelime seçimi. Çok kötü." Thatcher'ın sesi eğlenceyle doluydu.

"AMAN TANRIM!" Sol haykırdı ve maalesef Bayan Abilene'in ağladığını duydum.

Jameson gözleri benimkilere kilitlenmiş halde titriyordu. Onu öldürmek istedim. Kalbini söküp çıkarmak. Ama buna iznim yoktu ve bu yol onun için çok iyi olacaktı. Eğer canını alırsam acı çekmesini istiyordum.

"Ondan asla böyle bahsetme. Bir daha asla ondan bahsetme. Briar benim." Son kelimeyi hırıldayarak söyledim ve bu sözler üzerine yerleşirken gözlerini kırptırdı. "Beni anlıyor musun? Bu bir tehdit değil. Bu lanet olası bir söz."

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi, donakalmış ve hareket etmeye korkuyordu.

Silahımı kılıfına geri koyarken dudaklarımı sadistçe kıvrarak "Güzel," dedim.

Bakışlarımı Abilene'e çevirdim. "Bunun için üzgünüm hanımefendi," dedikten sonra Jameson'dan uzaklaştım. "Eğer anladıysanız, burada işimiz bitti. Bir dahaki sefere hiç konuşmayacağız."

"Bir dahaki sefer olmayacak." Jameson'ın sesi artık kafasında silah olmadığı için daha sert çıkıyordu. "Yazık-"

"İşte bu, aptal. Onun hakkında konuşmaya devam et. Beynini Sol'un her tarafına sıçratacak," dedi Thatcher sıkılmış bir ses tonuyla.

Jameson gerildi ve başını salladı. Biraz acı çekecekti ama yeterince değil. Sol ona yeni bir göt deliği açmak üzereydi. Benim sorunum değil.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Thatcher ve Sol'a göz kırptı. "Sevişmek için gerçek bir erkeğe ihtiyacın olursa şekerim, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bu kadar gergin olmasaydım Jameson'ın yüz ifadesine gülerdim. Sol'un telefonunu havuzun en derin yerine attım.

Abilene'e "Biz kendimiz çıkarız," dedim ve eve doğru döndüm.

"Umarım güneş kremi sürüyorsundur," dedi Thatcher. "Cilt kanserinin çok kötü bir şey olduğunu duydum."

Gözlerimi devirerek derin bir nefes aldım. Bu iş bitmişti. Jameson Briar'ı rahat bırakacaktı. Ona asla yaklaşmadığından emin olmak için bir süre onu izleyecektim. Kimse ona tekrar korkması için bir sebep vermeyecekti.

• YEDİ -

"Küçük bir velet olduktan sonra çok iyi bir kız olabiliyorsun."

BRIAR

Storm benimleyken, başka bir şey düşünmezdim. Sadece onu. Onunla birlikte olmayı. Ama onun muhteşem gülümsemesi ve seksi vücudunun dikkatimi dağıtmadığı zamanlarda endişelenmem gereken her şeyi hatırlıyordum. Şu anda içinde bulunduğumuz bu peri masalını yaşamak harikaydı ama bunun uzun sürmeyeceğini herkesten iyi biliyordum. İyi olan hiçbir şey uzun sürmez. Benim için değil.

Ve daha önce hiç bu kadar iyisine yakın bir şey yaşamamıştım. Dovie buna alışacaktı ve bunun ne zaman sona ereceği düşüncesinden nefret ediyordum. Koşmaya geri dönecektik ve burada aldığı küçük hayat tadını kaybedecekti. Storm'un kız kardeşi sayesinde benden başka ilk arkadaşlarına sahip olmuştu. Birlikte bir şeyler yapabileceği, onun yaşına yakın insanlar.

Bu evde kalamazdım, sürekli tutuluyordum. Bir iş bulmalıydım. Yeniden para kazanmalı ve geri koymalıydım. Storm beni sonsuza dek elinde tutmak istediğini düşünüyordu ama erkekler vefasız yaratıklardı. Eninde sonunda tüm bunlardan bıkacaktı. Şu anda yeniydi ve evet, seks hayatımın en iyi deneyimiydi, ama her zaman bu kadar olağanüstü olamazdı. Değil mi? Sürekli burada olmamızdan sıkılacak ya da rahatsız olacaktı. Bir noktada, mahremiyetini özleyecekti.

Bash'i aramam gerekiyordu. Bana işimi geri verecekti. Eğer bir daha gelirim

Geri döndüğümde bir işim vardı ve ona en az iki bin dolar borcum vardı. Bana üç binden biraz fazla para vermişti ama bunun bir kısmı bana ve bahşişlerime olan borcuydu. O parayla çalışabilir, sonra da ihtiyacımız olan gün gelene kadar biriktirmeye başlayabilirdim.

Su bardağıma uzanıp bir yudum aldım, tam o sırada ön kapı açıldığında küçük bir zil sesi duyuldu. Dönerek mutfaktan çıktım ve fuayeye doğru yürüdüm.

Köşeyi döndüğümde Storm beni karşıladı. Kahverengi bir kovboy şapkası, sol üst köşesinde Shephard Çiftliği amblemi olan dar siyah bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve çizmeler giymişti. Onu görmek bile hafifçe başımı döndürdü ve lanet bir ağaç gibi ona tırmanmak istedim. Tanrım, onunla önemli bir şey konuşmam gerektiğinde böyle giyinmek zorunda mıydı?

"Hey," dedi meme uçlarımın sertleşmesine neden olan derin bir ses tonuyla.

Vücudumun ilgisini çekmek için çok uğraşmasına gerek yoktu. Kafamın kontrol için daha çok savaşıması gerekiyordu çünkü bedenim her zaman kazanıyordu ve her zaman sevişemezdik. Özellikle de şu anda Dovie üst katta, tüm katın tadını çıkarırken.

"Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum," dedim beni kollarına çekerken.

Deri ve sigara gibi kokuyordu. Başımı boynuna gömüp içime çekmek istedim ama yapmadım. Konuşmamız gerekiyordu. Geleceği görmezden gelmek, ertelemeye devam edemeyeceğim bir şeydi.

"Beklediğimden daha erken bitirdim," diye cevap verdi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Duşa ihtiyacım var. Gel benimle bir duş al."

Titredim. Bu çok cazipti. Hayır! Hayır! Odaklanmam gerekiyordu. Seksi duş zamanı beklemek zorundaydı.

"Önce konuşabilir miyiz?" Söylediğim kelimelerden nefret ederek sordum. Bunun bir tartışmaya neden olacağını biliyordum.

Bir kovboy kızının ıslak rüyası gibi görünmesi ve onunla soyunmamı istemesi, hoşuna gitmeyecek bir şeyi gündeme getirmemi zorlaştırdı.

Beni incelerken kaşları birbirine yaklaştı. "Elbette," dedi. "Senin için neyi düzeltmem gerekiyor?"

Derin bir iç çektim. Benim için her şeyi düzeltmeye devam ediyordu. Bunu görmezden gelmek zordu. Tüm sorunlarımı ona devretme ve onlarla ilgilenmesine izin verme düşüncesi kulağa cennet gibi geliyordu ama ben o kadın değildim. Kendimi bu kadar savunmasız olmaya hazırlamamıştım. Hayatımı kontrol etmek zorundaydım. Orgazmlarımı kontrol etse ve kalbime sahip olsa bile.

Parmak eklemlerini yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Üzgün görünüyorsun." Dudaklarımı yaladım, sonra başımı salladım. "Üzgün değilim. Ben sadece... Buna nasıl başlayacağımdan emin değilim. Kızmanı istemiyorum."

Gerildi. "Kızgın mısın?" Başımı salladım.

"Beni terk etmek mi istiyorsun?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

"Tanrım, hayır," dedim. "Mesele bu değil."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "O zaman beni kızdıramazsın."

Bu konuyu tartışmak istiyordum. Bunu yapabileceğimi çok iyi biliyordum ve Highwater'da tekrar çalışmaktan bahsettiğimde de yapacaktım. Ama bana yetenekli olduğumu söyleyen oydu. Sesimle para kazanmam gerektiğini söyleyen oydu. Belki de şarkı söylemeyi, sahne almayı sevdiğimi görecekti. Belki de yanılmıştım ve bunu kabul edecekti.

"Arabamı kimin izlediğine ve dinlediğine dair bir ipucunuz var mı?" Ona sordum.

Uzanıp şapkasını çıkarırken gözlerinde ukala bir parıltı vardı. "Evet. Ben de sana bunu söylemeye geliyordum. Halledildi."

Halledildi mi? Bu ne anlama geliyordu? Biri mi ölmüştü ve kimdi?

"Ve?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Şapkasını yanımdaki masaya bıraktı ve sonra eliyle yüzümü kavradı. "Arabadan çıkardığınızda aletin üzerinde bana ait olmayan bir parmak izi vardı. Jameson'ın ismini kolayca veren bir kiralık işçiye ait olduğu tespit edildi. Onu ziyaret ettim. Artık sorun olmayacak."

Jameson. Uzun, kararsız bir nefes verdim. Netta ile bir bağlantısı olabileceği endişesi aklımın bir köşesinde duruyordu. Bizi nasıl bulduğunu bilmiyordum ama bu korkudan kurtulamıyordum. Jameson olduğunu ve Storm tarafından tehdit edildiğini öğrenince daha rahat nefes alabildim. Dovie güvendeydi.

Avucumu göğsüme koydum ve rahatladım. "Bu iyi," diye iç geçirdim. "Teşekkür ederim."

Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim."

Başımı salladım. Bunu birkaç kez söylemişti. Ama benim de kendime bakmam gerektiğini anlamasına ihtiyacım vardı. Her şeyi o yapamazdı.

"Artık tehlikede olmadığımıza göre," dedim ona dikkatle bakarak, "Highwater'daki işime geri dönmek istiyorum-"

"Hayır."

Sinirlenme. Sinirlenme. Büyük ihtimalle bu şekilde tepki vereceğini biliyordun.

"Bash'e borcum var. Ayrıldığımda bana biraz verdi ve ona geri ödeyeceğimi söyledim, ama şimdi param gitti ve ona borcumu ödemek için gidip orada çalışmam gerekiyor. Tekrar şarkı söylemek istediğimden bahsetmiyorum bile."

"Ona ne kadar borcun var?" Storm sıkıca sordu.

"İki bin, belki birkaç yüz daha fazla," dedim ona. "Ama aynı zamanda çalışmak istiyorum. Para kazanmak istiyorum. Gelecek için birikim yapmak."

Storm ellerini üzerimden çekti ve yanımdan geçerek oturma odasına doğru yürüdü. "Ona geri ödeyeceğim."

"Hayır, Storm. Bir arabam var, gitarım var ve artık güvende olduğumu kendin söyledin. Highwater'a geri dönüyorum."

Arkasını döndü ve yüzündeki ifade gerilmeme neden oldu. Öfkeli görünüyordu. "Senin lanet olası bir işe ihtiyacın yok," diye alay etti.

"AMA ben bir iş istiyorum. Şarkı söylemek istiyorum. Yeteneğimi kullanıp para kazanmam gerektiğini kendin söyledin. Bağımsız bir kadın olmalıyım. Peki, ne değişti?" Bir küfür mırıldanırken elini yüzünde gezdirdi ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce bir an için gözlerini benden kaçırdı. "Bu sen benim olmadan önceydi. Senin lanet olası bir sahneye çıkmana izin veremeyeceğim."

buradaki her sallanan penis seni arzulayabilir."

Sert bir kahkaha attım ve kollarımı havaya kaldırdım. "Ne düşündükleri kimin umurunda? Ben seninleyim! Seni istiyorum!"

Üzerimde yükselene kadar bana doğru yaklaştı. Gözbebekleri büyümüştü ve bana bakarken çenesi titriyordu. "Bir bar şarkıcısından daha iyisin. Sanırım bunu daha önce de söylemiştim."

"Peki, tamam. Bash'e borcumu ödeyeyim ve bardan daha iyi bir iş arayayım. Seçmelere katılmam gerekecek ve bu kolay olmayacak ama deneyeceğime söz veriyorum."

Başını iki yana salladı. "Bash'e geri ödeme yapmayacaksın. Bunu ben hallederim."

Öfkeli bir hırıltı çıkardım ve ona ters ters baktım. Benim adıma tüm kararları onun vermesine izin vermeyecektim. Tutulan bir kadın değildim. O bana sahip değildi.

"Bu şekilde yaşamayacağım. Senin hakkında ne hissedersen hissedeyim, beni kontrol etmene izin vermeyeceğim."

Storm gözlerini kısarken başını yana eğdi. "Seni kontrol mü ediyorum?" diye sordu alçak bir sesle.

Başımı salladım. "Kesinlikle deniyorsun."

Çenemi tuttu. "Seni koruyorum. Seninle ilgileniyorum. Birini kontrol eden biri varsa, o da sensin. Sen beni kontrol ediyorsun."

Bir kahkaha attım. "Bu saçmalık. Şu anda sanki ben kendi kararlarımı veremiyormuşum gibi davranıyorsun. Ben kendi kararlarımı kendim veririm. Kendim ve Dovie için. Seni seviyorum Storm Kingston, ama senin tasmanla sürüklenmeyeceğim."

Eli boynuma doğru kaydı ve gözleri tutuşunu incelemek için düşerken nazikçe sıktı. "Tasma," diye fısıldadı. "Sana tasma taktığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için kalkarken.

"Evet," diye cevap verdim, sesim nefes nefese çıkıyordu.

Bakışlarında bir şey vardı ve bundan korkmalı mıydım yoksa ona yaklaşmalı mıydım emin değildim. Nazik ya da tatlı değildi. Tam tersiydi. Biraz şeytani ya da biraz çarpıktı.

"Yatak odasına git," dedi.

"Hayır," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardım. "Dovie burada mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"O zaman, seni dört ayak üzerine yatırıp tam burada becermeden önce yatak odasına gitmelisin."

Nefesimi içime çektim. Ona bu gücü vermeyecektim. Şu anda bacaklarımın arası ağrıyorsa bile. Tasmaya ihtiyacı yoktu. Bunu bana bu kadar kolay yapabiliyorken olmazdı.

Parmakları boğazımda sıkılaştı. "Lanet olası yatak odasına git," diye homurdandı bana, yüzü burnumuza değecek kadar yakın olacak şekilde eğildi. "Hemen şimdi."

Vücudunu benimkine bastırduğunda, ereksiyonunun sert çıkıntısını hissettim ve inledim. Bu beni neden heyecanlandırıyordu? Sağlıklı bir şey değildi. Sağlıklı mıydı? Hayır, olamazdı. Ama konuşmadan başımı salladım ve Storm dudaklarını yaladı, sonra elini bırakıp geri çekildi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Titreyerek merdivenlere doğru ilerledim. Çok yakınımıydı. Tüm vücudum onunkinin farkındaydı ve dengesiz bir sürtük gibi bana ihanet ediyordu. Çünkü belli ki kafamın kontrol edilmesi gerekiyordu. Az önce bu adama beni kontrol edemediğini söylemişim ama o bana kontrolün tamamen kendisinde olduğunu göstermişti.

Gözlerim acıdı ve gözyaşlarıma karşı koydum. Kafam çok karışık; ne hissettiğimi bilmiyordum.

Kapının önünde durduğumda, Storm etrafımda uzanarak beni içeri hapsetti ve iterek açmadan önce düğmeyi çevirdi. Burnunu şakağıma dayadı ve içine çekti, sonra göğsünden derin bir ses çıkardı.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak, dizlerimin dermanı kesilmiş olsa da içeri girdim. Daha önce düzelttiğim özenle yapılmış büyük boy yatak önümde duruyordu ve bundan daha güçlü olmayı dileyerek ona baktım. Fırtına beni darmadağın ediyordu.

Kemerinin tokasını duydum ve gerildim, arkamı mı dönsem yoksa talimatları mı beklesem emin değildim. Kemerini ilmiklerden kurtarıırken derinin kayması kalbimin göğsümde çok sert çarpmasına neden oldu ve kısa süre sonra duyabildiğim tek şey bu oldu.

"Şortunu ve külotunu çıkar, sonra yatağın üzerine eğil." Storm'un derin sesi içimi ürpertti.

Giydiğim şortun düğmelerini açtım ve külotumu kaydırarak çıkarıp içinden adım atmadan önce bacaklarımdan aşağıya doğru ittirerek indirdim. Gözlerim yatağa kilitlenmişti, omurgamı toplayıp ona hayır demeye çalıştım. Ama bakışlarında ne gördüysem onu istiyordum.

... Tadına bakmak istedim. Orada deneyimlemem gereken bir şey vardı. Tüm vücudum beklentiyle karıncalandı.

İleri doğru adım atarak yatağa doğru ilerledim, sonra eğildim ve dirseklerimi yumuşak şiltenin üzerine koydum, ardından derin bir nefes almak için gözlerimi kapattım.

Soğuk deri popomun üzerinden geçtiğinde sıçradım ve gözlerim tekrar açıldı.

Storm kemerle beni okşamaya devam ederken, "Mükemmel bir göt," dedi. Avuç içi sağ popomun yanağını kapladı ve sıktı. "Küçük bir velet olduktan sonra böyle iyi bir kız olabiliyorsun."

Bacaklarımdaki nem, bu noktada uyluklarımdaki nemini kaplıyordu. Eğer o kafadan çatlaksa, ben de öyle olmalıydım çünkü hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Belirsizlik ve korkunun karışımı, varlığından haberdar olmadığım bir afrodizyaktı.

"Bacaklarını aç," diye emretti, sesi artık sertti. "Bana o amcığı göster."

Gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve bana söyleneni yaptım. Sonra kemerin ilk tokadı etime battı. Ellerim çarşafın içinde kıvrıldı ve küçük bir çığlık attım. Bacaklarımdaki nabız onları titretti. Bir sonraki tokat daha sert indi ve yüzümü çarşafın içine gömdüm.

Çılgılığımı bastırmak için şilte. Bu devasa evin başka bir katında olsa bile Dovie'nin beni duymasını istemiyordum.

"Benim," dedi hararetle, bir başka gürültülü şaplak bana çarpmadan önce. Canım yanıyordu ama bu acı klitorisimin daha da sert atmasına neden oluyordu. "Kahretsin, kemerimden kıpkırmızı olan o kış cehennem kadar seksi."

Seslerimi bastırdım ve tam üzerime bir yumruk daha inerken gerildim. Parmakları bacaklarımın arasına kayd ve ben de ona karşı direndim.

"Bu sıırıslıkam bir am, bebeğim," dedi kemerin yere çarpmasıyla çıkan gümbürtü beni ürkütürken.

Dili kış yanaklarımın arasına girdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ucunu bir dar, el değmemiş delikten diğerine geçirirken nefesimi tutarak dümdüz ileriye baktım. Küçük fiskelerle, sanki tadını çıkarmak istediği bir tür ikrammışım gibi beni yalamaya başladı.

"Storm," diye inledim, daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. "Hmm," dedi beni çıldırtmaya devam ederken.

"Lütfen," diye yalvardım. "Yapamam." Dili klitorisimin etrafında dönerken kelimelerim uçup gitti.

Derin iniltisi çaresiz çekirdeğimi titretti ve sonra gitmişti. Fermuarının sesi beni rahatlatarak ağlamaya hazır hale getirdi.

"Kahretsin, bu parlayan kış beni çok hızlı boşaltacak," diye yemin etti, kaygan, hazır girişime batmadan önce arkamda adım attı.

Yavaşça pompalamaya başlamadan önce elleri bir süre hassas popomun üzerinde gezindi. "İşte bu," diye övdü beni. "Aletimi al, bebeğim. Benim iyi kızım gibi al."

Ben zaten oradaydım. Beni çılgına çevirmişti. Ağzımı açtım ve salıverilme beni ele geçirirken yorgana doğru çılgılık attım. Bacaklarım titriyordu ve bedenim sarsılırken yere düşmemi engelleyen tek şey yataktı.

Storm bana sert ve hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. İki eliyle kışımın yanaklarını sıkarken, "Sikeyim evet!" diye bağırdı. "O tatlı amcık ona sahip olduğumu biliyor."

Bu konuda onunla tartışamazdım. Bunun ne kadar doğru olduğunu ona kanıtlamıştım. Sertleşti, sonra içime boşalmaya başladığında sarsıldı.

Yavaşladığında vücudumun onun altında gevşediğini hissettim. Bu... Tanrım, bunun ne olduğunu bilmiyordum. Beni götürdüğü başka bir nirvana seviyesi. Bana her zaman her şeyin daha iyiye gidebileceğini gösteriyor gibiydi.

İçimden çıktığında, hareket etmem gerektiğini biliyordum, ama emin değildim.

olabilir.

Beni kucağına alıp yatağı yatırıırken nazik bir ses tonuyla "Gel buraya bebeğim," dedi.

Ben ona bakarken dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve sonra eli bacaklarımin arasına kayd1. İki parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi.

"Bütün dölleriimi bu amcığın içinde istiyorum," dedi, çeneme yumuşak bir öpücük daha kondurdu, sonra parmaklarını içimde tutarken onları yüzümde ve boynumda gezdirmeye başladı. "Çok tatlı," diye mırıldandı tenime karşı.

Tavana baktım ve çok ileri gittiğimi biliyordum. Kendimi ne kadar kontrol altında tutmaya ve ona her şeyi vermemeye çalışsam da, bunu yapmıştım. O diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Onlara karşı bir şey hissetmeye hiç yaklaşmamıştım. Yine de Storm tüm duvarlarımı bir vuruşta yıkmıştı.

• SEKİZ -

"Ortalığı karıştırmaya gerek yok."

FIRTINA

Siyah bir Mustang dışında park yeri boştu. Bu işi kolaylaştırırdı. Bu işi şimdi halletmek istiyordum, böylece Briar'ın ilk fırsatta kıcını kaldırıp buraya gelmesinden endişe etmeme gerek kalmayacaktı.

Ön kapı kilitli değildi, ki bu çok aptalcaydı. Bash'in daha dikkatli olması gerekiyordu. Herhangi biri onu burada tek başına yakalayabilirdi. Mesela benim gibi. Başımı sallayarak bardan içeri girdim. Bash barın arkasındaydı, üzerine serilmiş evraklara benzeyen bir şeyin üzerine eğilmişti. Başını kaldırdı ve doğrulurken yüzündeki çatık kaşlar daha tedirgin bir ifadeye dönüştü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Sadece borcumu ödemek için buradayım," diye onu temin ettim.

"Borç mu?" Sözlerimden dolayı rahatlamış gibi görünmüyordu. Aksine daha da gerildi.

"Briar'a verdiğin para," diye açıkladım.

Sonra omuzları gevşedi ve başını salladı. "Gerek yok. Onun olduğunu söyledim."

Bir bar taburesi çektim ve karşısına oturdum. "Bu doğru olabilir ama o bunu kabul etmiyor ve ben de başka bir adamın ona

Para," dedim ve cebimden beş bin doları çıkarıp barın cilalı parkesinin üzerine koydum.

"Bu çok fazla," dedi.

"Faiziyle birlikte."

Kısık bir kahkaha attı ve tekrar başını salladı. Sinirlenmeye başlamıştım.

"Briar artık bana ait," dedim ve elimi paranın üzerine koyarak

Ona doğru kaydırarak. "Benim olanla ben ilgilenirim."

Gözleri parayı takip ederken Bash gerildi. Elimi çektiğimde parayı aldı.

"Anlıyorum. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Bu kaçınılmazdı. Sadece kabullenmem bir dakika sürdü." Sırıttım.

Parayı tezgâhın altına koydu, sonra uzanıp raftan bir bardak aldı. "Viski?" diye sordu.

Neden olmasın? "Maker's," diye cevap verdim.

Şişeyi indirdi ve bana doğru uzatmadan önce iki parmak döktü. "O güvende," dedi iç çekerek. "Bunu duyduğuma sevindim."

Evet, öyleydi, ama onu önemsemesi göğsümde iyi durmuyordu. Aslında, içimdeki canavarın huzursuz olmasına neden oluyordu.

"Buraya gelecek. Sana olan borcunu ödemek için çalışmak istiyor. Bir daha burada çalışmayacak. Anladın mı?" Bardağı kaldırıp bir yudum alarak ona söyledim.

Küçük, gergin bir kahkaha attı. "Anlıyorum. Hayır demenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Bardağı gereğinden sert bir şekilde yere bıraktım ve Bash tekrar gerildi. "Ama ona hayır diyeceksin."

Boğazını temizledi, sonra başını salladı. "Evet, ona hayır diyeceğim."

"Bu iyi," diye cevap verdim, ayağa kalkarak. "Ortalığı karıştırmaya gerek yok." Bardağı kaldırıp kalanını içerken onu izledim, sonra boş bardağımı önüne koydum. "İçki için teşekkürler. Ev güzel görünüyor. Eminim baban gurur duyuyordur."

Tekrar başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Evet, teşekkürler."

"Pekâlâ o zaman. Umarım bu buraya son gelişim olur. Kendine iyi bak." Ona sıırıttım ama arkamı dönüp kapıdan çıkmadan önce tehdidimin iyice yerleştiğinden emin oldum.

Şimdi, benim küçük sirenim o seksi, inatçı kıcını buraya getirebilirdi ve ben de arkama yaslanıp izleyebilirdim.

• DOKUZ -

"Rengini beğenmedin mi?"

BRIAR

Arabamı almıştı. Bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlarken ön verandada bir ileri bir geri volta attım.

Highwater'daki işimi geri alacağımı söylemişim ve beni seksle oyalamasına izin vermişim.

Akşam yemeğinde çok çekici ve eğlenceliydi. Dovie gülüyor ve sohbetten keyif alıyordu. Ona işaret dilini öğretiyordu ve o da yavaş yavaş öğreniyordu ama çabalaması ikimiz için de çok şey ifade ediyordu. Böyle şeyler yaptığında ona neden kızdığımı hatırlamak çok zordu.

Nailyah'ın gelip Dovie'yi yatıya götürmesinin onun tarafından kışkırtıldığını biliyordum. Şortumun düğmelerini açmaya başladığında araba yolundan daha yeni çıkmışlardı. Ben yatakta sızmadan önce merdivenler de dahil olmak üzere birkaç yerde seks yapmıştık.

Beni seks ve tatlı hareketlerle kontrol ediyordu. Ne yazık ki, buna karşı çaresizdim.

Arabamı alacağını bilmeliydim. Neden bunu düşünmedim?

Öfkeli bir hırıltı çıkararak parmaklıklara doğru yürüdüm ve ön bahçeye bakarken parmaklıkları sıkıca kavradım. Acayip güzeldi. Yemyeşil,

yeşil ve filmlerden fırlamış gibi çarpıcı. Bayılmışım. Ama şu anda, çok sinirlenmişim. Bunu o planlamıştı.

"Aptal, aptal," diye tükürdüm.

Çok aptaldım. Beni aptal yaptı. Kırım da fena halde acıyordu. Dün ne kadar sıcak olsa da, şu anda hiç hoş değildi ve beni daha da kızdırıyordu. Çılgın bir aşüfte gibi davrandım ve kemeriyle kırbaçlaması için kırımı oraya yapıştırdım. Şimdi oturmak rahatsız ediciydi. Bunu hak etmişim. Belki bir dahaki sefere, bana kemer takmak istediğinde bunu düşünürdüm.

İçimi çektim, gözlerimi kapattım. Ümitsiz vakaydım. Eğilip tekrar izin vereceğimi zaten biliyordum. İçim kırık olduğu için miydi? Bundan zevk alabilmem için bende bir sorun olmalıydı. Bu normal değildi. Ama ne zaman normal olmuşum ki?

Bir araba sesi gözlerimi açmamı sağladı ve parlak kırmızı bir Mercedes G-Wagon eve doğru ilerlerken doğruldum. Kimdi o? Bekleyip görsem mi yoksa gidip silahımı mı alsam diye kararsız bir şekilde eve baktım. Araç durduğunda gözlerimi kısarak içeride kimin olduğunu görmeye çalıştım ama renkli camlar ve güneşin parıltısı bunu imkânsız kılıyordu. Kapıya doğru geri adım atarak silahıma ve telefonuma ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bu kişiyi tanıımıyordum ve pahalı bir araç olması aileden biri olduğu anlamına gelmiyordu.

Dönüp aceleyle içeri girmek için ön kapıyı açtım.

"Briar!" Storm'un sesi beni durdurdu ve o sürücü kapısından çıkarken arkamı döndüm.

Elimi kalçama koyarak ona ters ters baktım. "Arabam nerede?" Öfkeyle sordum. "Onu alacağını bilmeliydim!" Sonra G-Wagon'a baktım. "Peki bu kimin?"

Gerçekten çok güzeldi ama Storm'un kullanacağı bir şeye benzemiyordu. Siyah ya da gümüş olsaydı belki ama kırmızı olamazdı. Başka bir kadının arabasını kullanmasa iyi olurdu.

Elindeki kovboy şapkasını tekrar kafasına geçirirken bana doğru yürüdü. Ne kadar seksi olduğu umurumda değildi. Beni yatakta bırakmış ve arabamı almıştı! Onu hayatım buna bağlıymış gibi sıkışmam, Bash'e borcumu ödememeyi kabul ettiğim anlamına gelmiyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, yaklaştıkça bana sırtıyordu. "Araban bok gibiydi," dedi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama elini tuttuğunda durdum.

Yüzümün yan tarafı.

Bal rengi gözleri sanki en sevdiği ikramıymışım gibi bana bakıyordu. "O güzel kıçın bugün nasıl?" diye sordu. "Ağrıyor mu?"

Bu beni, üzerime çok sık ve çok kolay gelen Fırtına sersemliğimden kurtardı.

"EVET!" Tersledim. "Oturamam. Arabam nerede?"

Ellerimi göğsüne koydum ve onu geri itmeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Kıpırdamadı bile. Göğüs kasları avuçlarımın altında esnedi ve kaşlarım daha da çatıldı. Lanet olsun ona.

"Onu öpeceğim ve daha iyi yapacağım. Kucağıma uzanabilir ve güzelce yağlamama izin verebilirsin."

Midem bulandı ve ellerimi yumruk yapıp ona dokunmamak için indirdim. "Böyle bir şey olmayacak."

Kıkırdadı. "Benim kız bugün çok ateşli uyandı."

"Uyandım ve sen gitmiştin, arabam da öyle!" Garaj yolunu işaret ettim.

Alt dudağını yaladı, sonra beni eğlendiriyormuşum gibi izlerken dişlerinin arasına aldı. Tanrım, bu adam beni çıldırtacaktı. Ve ne yazık ki buna izin verecektim. Şu anda ona öfkeliydim ama aynı zamanda kucağına kıvrılmak ve orada kalmak istiyordum. Kendimi kaybetmişim. KAYBETMİŞTİM. KAYBETMİŞTİM.

"Bebeğim," dedi usulca ve bu sesle bedenimin ısınmasını kabul etmeyi reddettim.

Gözlerimi kısıtım ve ellerimi iki yanımda birleştirdim.

"Nereye gidecektin?" diye sordu, ancak bu sorunun cevabını zaten bildiğini biliyordum.

Gözlerimi devirdim. "Sanki bilmiyorsun. Bu yüzden lanet arabamı aldın."

Dürüst olduğum gerçeği karşısında gözleri yumuşadı. Bu konuda yalan söylememi mi bekliyordu?

"Gitmeni istemiyorum ama kararlıysan bunu al," dedi ve bir anahtarlık uzattı.

Gümüş Mercedes sembolüne baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Nedir bu?" diye sordum.

"Arabanın anahtarı. Kırmızı bir Jeep değil ama onlar da yeterince güvenli değil. Güvende olmana ihtiyacım var."

Başımı ön bahçede duran lüks cipe doğru salladım.

Tekrar. "Ne?" İnanamayarak sordum.

Storm arkamdan yaklaşırken fob avucumun içine bastırıldı. "Takas etmek zorunda kaldığın kırmızı Jeep'ine benzeyen aklıma gelen en güvenli şey buydu."

Başımı salladım. "Bunu duydum. Demek istediğim bu değil. O benim arabam değil."

Storm saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru çekerken parmaklarıyla enseme okşadı. "Başlığın aslında senin olduğunu söylediğini göreceksin."

Araca bakarken nefesimi içime çektim. Bana bir ... bir ... G-Wagon mu almıştı? Neden almıştı? Bir arabam vardı!

"Geri götür. Senden bir araba alamam. Benim bir arabam var ya da vardı. Bana kaç yüz bin dolarlık bir araç almana ihtiyacım yok." O kadar parayı hayal bile edemezdim.

"Belki biraz daha fazla," dedi kulağıma doğru, lobundan bir parça koparmadan önce.

"Storm," dedim. "Kes şunu. Bu ciddi bir mesele. Beni seksle oyalayamazsın. O aracı senden almayacağım."

Ondan uzaklaşarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve yüzümü ona döndüm. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum ama bu durumdan memnun olmadığını biliyordum.

Kulübe katıl dostum. Ben de mutlu değildim.

"Rengini beğenmedin mi?"

"Storm! Sorun renk değil, biliyorsun. Kırmızı arabaları severim." Başımı salladım. Konuyu dağıtmama gerek yoktu. "Ben senin değilim. Daha birkaç hafta önce bana servet avcısı dedin. Ve işte buradayım, senin süslü evinde yaşıyorum ve kendi faturalarımı ödemek için bir işte çalışmıyorum. Sonra da gidip bana bazılarının evinden daha pahalı bir araba alıyorsun." Öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım.

Şimdi kaşlarını çatıyordu. "Sözlerimi yüzüme vurma, Briar." "Ciddi misin sen? Ben gerçekleri söylüyorum."

Tüm vücudu gerildi. "Beni seviyor musun?"

İçimi çektim. "Evet. Bu bir faktör değil-"

"Hiç birini sevdin mi?" Başımı

salladım. "Tabii ki sevmedim."

Bunu zaten yapmıştık. Mesele bu değildi.

"Hiçbiri sana onların lanet olası ruhlarına sahip olduğunu söyledi mi?" Düzensiz bir iç çektim ve başımı tekrar salladım.

Bana doğru bir adım attı. "O zaman hiç benzemiyor, değil mi?"

Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum. "Seninle farklı olmaya ihtiyacım var. Biz farklıyız. Benim için ödeme yapmana izin veremem. Dovie için ödeme yap."

Aramıza koyduğum boşluğu kapattı ve göğsümün üzerinde çaprazladığım kollarımı serbest bıraktı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Benim olanla ben ilgilenirim ve sen de benimsin. Bunu yapmam gerek bebeğim. Sana hiç sahip olmadığın her şeyi vermek istiyorum. Tüm hayallerini sana vermek istiyorum. Hepsini sana vermek istiyorum."

Gözlerim acıdı ve ona baktım. "Beni sevmen yeterli. Gerisine gerek yok."

Gülümsedi ve omuz silkti. "Benim için öyle. Seni en iyi halinle görmek hoşuma gidiyor. En iyisine sahip olmak."

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım ve güzel kırmızı araca bakmak için geri döndüm. Teslim oluyordum ve bunu biliyordum. Bunu başka türlü göremeyecekti.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, ona bakmadan.

Beni kendine doğru çekti ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Neyin?" diye sordu.

"Hepsi."

"Seni ne korkutuyor?"

Gözlerimi kapattım ve başımı göğsüne yasladım. "Bu bittiğinde iyileşemeyeceğim."

Kolları beni sardı. "Bu hiç bitmeyecek."

Ama her şey hep sona erdi. İyi şeyler yoluma çıkmadı. Hiç gelmediler.

• ON -

"Storm'u bir daha görmeyeceğinden emin olacağım."

BRIAR

Park yerinin bundan daha kalabalık olmasını bekliyordum. Arka tarafa doğru ilerleyerek Bash'in Mustang'inin diğer tarafına yanaşım, ama gülünç derecede pahalı olan aracıma hiçbir şeyin dokunamayacağı kadar uzağa.

Suçluluk duygusunu bir kenara ittim ve kendime her şeye Storm'un karar vermesine izin veremeyeceğimi hatırlattım. Bu kararı vermeme izin vermeyi kabul etmişti. Yeni lüks aracımın anahtarını ve özgürlüğümü bana teslim etti. Yine de tekrar yalnız kalana kadar buraya gelmek için ayrılmadım. Gerçekten Highwater'a geleceğimi öğrenirse beni durdurmak için bir numara yapmayacağına güvenmemiştim. Sanırım beni istemediğini söylediğinde fikrimi değiştireceğime inanıyordu ama beni durdurmayacaktı.

Kapıyı açarak aşağı indim ve arka girişe yöneldim. Önden yürüyüp insanların beni tanınmasıyla uğraşmak istemiyordum. Buraya Bash ile konuşmaya gelmişim, başka bir şey için değil. En azından bu gece için. Tekrar çalışmaya başlamadan önce en azından Storm'a söyleyecektim. Bir konuda pes etmek zorundaydı. Bunu da kancam olarak kullanacaktım. Evine taşınmışım, G-Wagon'u almışım. Şimdi, bir işim olmasına izin vermek zorundaydı.

Önce Bash'in ofisini kontrol ettim ama boştu. Görünüşe göre

barın önüne gitmem gerektiğini düşündüm. O tarafa yöneldim ve barın kapısı açıldı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda Bash durdu. Koridora girip arkasındaki gürültüyü kapatırken gözlerinde panik parlıyordu.

"Briar," dedi ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

Onun nesi vardı? Beni gördüğüne sevinir sanmıştım. Sarılacağını. Bana nasıl olduğumu sordu. Bu hiç de beklediğim bir şey değildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve gözleri endişeyle etrafta gezindi. "Ah, evet," dedi sonunda.

Bu bir yalandı. Bu yalanı yüksek sesle ve net bir şekilde okumak için Fırtına olmama gerek yoktu. "Sana inanmıyorum."

İçinde hiç mizah barındırmayan bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Beni hazırlıksız yakaladınız." Barı işaret etti. "Orası gerçekten çok kalabalık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Arabayla gelirken otoparkı gördüm."

Sahte gülümsemesi düştü ve derin bir nefes aldı, ardından iç çekerken yanaklarını şişirdi. "Evet. Sanırım yaptın."

"Doğru. Şimdi, söyle bana, sorun ne?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece aklımda çok şey var. Kişisel şeyler." Peki, tamam. İstemiyorsa bana sorunlarını anlatmak zorunda değildi.

Belki de başka bir zaman gelmeliyim. Ama Storm bunu yapmaya kararlı olduğumu öğrendikten sonra buraya tekrar gelmek daha zor olabilirdi. Onunla tekrar karşılaşmadan önce bir iş ihtiyacım vardı.

"Bir dakika konuşabilir misiniz?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Elbette."

Açıkçası iyi bir zaman değildi ama bunu şimdi yapmak zorundaydım. "Bana verdiğin parayı sana borçluyum ve bir iş ihtiyacım var. Geri dönebilir miyim diye merak ediyordum. Sana olan borcumu ödemek için çalışabilir miyim?"

Yakasını çekiştiriyordu ve gergin görünüyordu. Onun nesi vardı? Ben gitmeden önce Storm buraya geldiği için miydi? Benim burada olmam onu tedirgin mi etmişti?

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Şu anda tüm kadrom dolu. Hiç boş yerim yok."

Oh. Orada canlı müzik olduğunu duymamıştım.

"Hiçbirini değiştirmek istemiyor musun?" Umutla sordum. Başını salladı. "Hayır, hepsi çok popüler." Ouch.

Tamam. Planımda bu yoktu.

"Tamam, peki, ben, uh..." İşler garipleşmişti. Benim için çok fazla.

en iyi şarkıcı olduğunu söyledi. İşler hızla değişti. "Sana parayı getireceğim. Bir iş bulmam lazım ama bulur bulmaz getireceğim. İşlerin bu kadar iyi gitmesine sevindim." Gerçi park yeri Perşembe geceleri eskisinin yarısı kadardı.

"Para ödendi, Briar." Sanki söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi kelimeleri yavaşça söyledi.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durdu, sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi bana baktı.

Onu inceledim. Gergindi, rahatsızdı, gergindi. Yavaşça kafamda çözmeye başladım. Noktaları birleştiriyordum.

"Fırtına buraya geldi." Bash yine hiçbir şey söylemedi. Şu kontrolcü pislik!

"Sana ne zaman ödeme yaptı, Bash?" Sıkıca sordum.

"Bu sabah," diye yanıtladı. "Ve sana verdiğimin iki katından fazlasını ödedi bana." İçini çekti. "Dinle, lanet olası mafyayla başımın belaya girmesine gerek yok, Briar. Beni tehdit etmedi ama açıkça belirtti. Seni işe alamam. Ne kadar istesem de yapamam. Eğer onlara bulaştıysan, sana bu konuda yardım bile edemem. Kimse edemez."

Sert bir kahkaha attım. "Karıştırmaktan biraz daha fazlası var ve inan bana, yapamayacağının farkındayım."

Başımı salladım, bu gece buraya gelmenin çok kolay olduğunu biliyordum. O sinsi pislik bunu bekliyordu. Bunun için hazırlanmıştı. Kahretsin, çok iyiydi.

"Sen... seni isteğin dışında mı tutuyor?" diye sordu solgunlaşırken. "Hayır, Bash, tutmuyor. Ben o adama aşığım."

Yüz ifadesindeki dehşet beni neredeyse güldürecekti.

"Tanrım," diye fısıldadı.

"Sizi temin ederim ki onunla uzaktan yakından alakası yok," diye cevap verdim.

"Sizi acele ettirmek ya da kabalık etmek istemem ama gidebilir misiniz? Yani, burada olduğunu öğrenmeden önce? Ölmek istemiyorum... şey... ölmek."

Sonra güldüm ve başımı salladım. "Seni öldürmeyecek. Bana tuzak kurdu. Sadece şimdiye kadar fark etmemiştim."

"Ona ne dediğimi söyleme. Yani, onun burada olduğunu ya da bana ödeme yaptığını söylemem gerektiğini sanmıyorum."

Bana söylememesi gerektiğinden emindim. Sadece beni gönder. Her ne kadar

Sinirlenip bunun ne kadar kontrolcü bir davranış olduğunu göstermek istedim ama Bash'i hedef haline getirmek de istemedim. Bana iyilikten başka bir şey yapmamıştı. Dünyada tek bir arkadaşım bile yokken bana yardım etmişti.

"Tek kelime etmeyeceğim. Ona beni reddettiğini söyleyeceğim."

Bash başını salladı. "Siktir, hayır, yapma bunu. Eğer seni üzdüğümü düşünüyorsa..." "Sakin ol. Storm'u bir daha görmeyeceğinden emin olacağım."

Rahatlamış görünüyordu. "Ya da diğerlerinden herhangi biri. Eğer tüm aile uzak durabilirse-"

"Güvendesin," diye ona güvence verdim. "Teşekkürler, Bash. Her şey için."

Bana başıyla onay verirken üzgün görünüyordu. Döndüm ve tekrar arka kapıya yöneldim. Burada kalmak anlamsızdı. Ayrıca bir sonraki hamlemin ne olacağına da karar vermem gerekiyordu çünkü Storm'un bu oyunu kazanmasına izin vermeyecektim. Raundu kazanmış olabilirdi ama oyunu kazanırsa lanetlenirdim. Onu seviyordum ama bana sahip olduğu iddiasının sadece yatak odasında geçerli olduğunu anlaması gerekiyordu. Ben de *bundan* zevk alıyordum. Hem de çok.

Storm'un evine dönerken sakinleşmeyi ve bu adamı anlamaya çalışmayı başardım. Zordu ve bunu hak etmiyordu bile. Bana doğru gelmeye çalışmadığını düşünürsek.

Dovie bu gece yine Nailyah'la birlikte ailenin tanımadığım bir tarafında düzenlenen havuz partisindeydi. Jones'ların iki oğlu vardı. Biri Storm'un, diğeri de Nailyah'ın yaşındaydı. Dovie bunun Nailyah'ın doğum günü partisi olduğunu söylemişti. Onun doğum günü olduğunu fark etmemiştim ve keşke bilseydim de ona bir şeyler alabilseydik diye düşündüm. Ama o zaman hiç param yoktu, bu da lanet olası bir işe ihtiyacım olduğunu gösteren bir başka nedendi.

Evin solunda dört arabalık bir garaj vardı ve bana eve en yakın yer verilmişti. Bir sonrakinde Jeep'i, üçüncüsünde Escalade'i ve sonuncusunda da kamyoneti vardı. Adamın neden bu kadar çok araca ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Benim arabamın güvenli olmadığını düşünseydi onunkilerden birini ödünç alabilirdim. Bana bir tane almasına gerek yoktu. Escalade'in de bu G-Wagon kadar güvenli olduğundan emindim.

Bana gösterdiği gibi arabaya "Birinci kapıyı aç," dedim ve kapı açılmaya başladı.

Bunun insanların sahip olduğu bir şey olması bile beni hayrete düşürdü. Sadece düğmelere basmaya ne olmuştu? Moralim bozuktu ve bu gece her şey canımı sıkacaktı. Storm'un tüm araçları yerlerindeydi, bu da onun içeride olduğu ve Bash'i görmeye gittiğimi bildiği anlamına geliyordu.

Motoru kapatarak çantamı aldım. "Birinci kapıyı kapat," dedim yüksek sesle.

araçtan aşağı inmeden önce.

Nasıl bir ruh hali içinde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zaten kızgındım, nereye gittiğimi söylemeden gittiğim için kızgınsa, o zaman bunu aşabilirdi. Ben daha kızgındım. Omurgamı dikleştirerek içeri girdim, beni bekleyen savaşıyla yüzleşmeye hazırdım. Planımı sabote ettiğini söyleyememek zor olacaktı, ama bunun üstesinden gelebilirdim. Eve girdiğimde duraksadım. İtalyan restoranı gibi kokuyordu. Antreden geçerken çantamı dekoratif bir masanın üzerine bıraktım, sonra koridordan mutfağa doğru ilerledim. Yaklaştıkça daha güzel kokuyordu.

Acaba

Aşçı mı tuttu? Ona yemek yapacağımı söylemiştim.

Mutfağa girdiğimde Storm'un ocakta bir şeyler karıştırırken bana sırtını döndüğünü gördüm. Yalınayaktı, üzerinde bir kot pantolon ve lacivert bir tişört vardı. Yemek pişiriyordu. Tanrı merhamet etsin, bu adam çok fazlaydı. Kapı aralığına yaslandım ve onu izledim. Burada değildi, beni bekliyordu, kaşları çatıktı ve ona gideceğimi söylemediğim için bağırmaya hazırdı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu bana, omzunun üzerinden geriye bakarak.

"Rüya gibi, ama bunu biliyorsun."

Bir el havlusu aldı ve ellerini sildi, sonra dönüp bana baktı. "Umarım spagetti yersin. Yemek yapmayı bildiğim tek şey bu ve Maeme benim için köfte yaptı."

Bash'i ya da bara gitmemi sormuyordu. Yine de biliyordu. Gözlerindeki kendini beğenmiş parıltı onu ele veriyordu. Oraya gittiğimin farkındaydı. Ama neden sinirlenmiyordu?

"Nefis kokuyor," dedim ona.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasındaki tezgâha yaslandı. "Bana nasıl geçtiğini anlatacak mısın?"

"*Sanki bilmiyorsun!*" diye karşılık vermek istedim. Ama yapamadım.

Omuz silktim. "Hiç boş yeri yok. Artık daha iyi eğlenceleri olmalı."

Storm'un kaşları birbirine çatıldı. "Bunu o mu söyledi?" Ses tonundaki tehdit açıktı.

Bundan hoşlanmadı. Elbette Bash'in beni işe almamasını sağlayabilirdi ama duygularımın incinmesini istemiyordu. Lanet olası adam.

"Hayır," dedim, içine bakmak için ocağın üzerindeki tencereye doğru yürüdüm. "Keşke beni işe alabilseydim dedi ama daha yeni toparlanmıştı. Ben de gerçekten o kadar iyi olsaydım bana bir yer bulurdu diyordum. Hepsi bu."

Gözlerimi ona diktim. "Gittiğim için kızgın değilsin."

Beni inceledi. Bash'i ele vermediğimden emin olmalıydım.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Döndüğümde yemek değil, azar işitmeyi bekliyordum."

"Ben sana bağırmıyorum," diye cevap verdi.

"Evet, öyle. Kızdığınız zaman sesinizi yükseltirsiniz."

Kollarını iki yanına indirdi ve bana doğru yürüdü. "Bu bağırma değil. Bu tartışmak."

"Aynı şey," diye cevap verdim tatlı bir şekilde.

Sanki her noktayı ezberliyormuş gibi gözleri yüzümde gezindi. "Kontrol edilmek istemiyorsun," dedi sonunda bakışları tekrar benimkilere döndüğünde.

"Hayır, bilmiyorum," diye kabul ettim.

"Bu benim seni kontrol etmemem."

Cehennem gibi. Tüm bu durumu manipüle etmişti ve bu konuda yalan söylüyordu. Sinirlenemezdim. O bilirdi.

Öfkemi bastırarak gülümsedim. "Teşekkür ederim."

En küçük titreşimlerden biriydi. Gerçekten çok küçüktü ama yine de görmüştüm. Suçluluk duygusu kısa süreliğine parlamıştı ama oradaydı. İyi bir şeydi. En azından yalanıyla mücadele ediyordu.

Ona yaklaştım ve elimi göğsünde gezdirdim, dokunduğumda göğsü esnedi.

"Bir yerlerde beni işe alacak bir bar olacaktır," dedim.

"Hayır."

İçimi çektim. "Kontrol," diye hatırlattım ona.

Başını salladı. "Sen lanet bir bardan daha iyisin." "O zaman nerede şarkı söylemeliyim? Hmm? Bir fikrin var mı?"

Bana sırtıttı, sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ona sordum, dokunuşuna istediğim gibi eğilmedim.

"Araştırıyorum. Neden tabakları almıyorsun? Sarımsaklı ekmeği fırından çıkarmam gerekiyor," dedi ve elini bırakıp yanına gitti.

Konuyu uzatmak istedim ama daha sonra tekrar açmaya karar verdim. Dolaplara gidip iki tabak indirdim.

Nereye bakıyor olabilir? Bir kulübe mi? Eğer erkeklerin bana bakmasını istemiyorsa, o zaman kesinlikle şarkı söylememi isteyeceği bir yer değildi. Ayrıca, sesim country olmayan hiçbir şeye uygun değildi. Düğün şarkıcısı değildim.

şarkıcı da değil.

Dönüp buzdolabından bir salata çıkarmasını ve fırından çıkardığı ekmeğin yanına tezgâha koymasını izledim.

"Kendi parama ihtiyacım var. Örneğin bu akşam Dovie, Nailyah'ın doğum günü partisine gitti ve benim ona bir şey alacak ya da verecek param yoktu. Bu arada kız kardeşinin doğum günü olduğunu haber verdiğin için teşekkürler."

Bana doğru baktı. "Dovie eli boş gitmedi. Nailyah'a gözüne kestirdiği bir bileziği ve ona uygun küpeleri götürdü."

Bu aynı şey değildi.

"Kız kardeşin gönderdiğin abartılı hediyenin senin tarafından ödendiğini bilecek."

"Bilezik benden. Küpeler Dovie ve sendendi," dedi bana doğru yürüyerek. "Makuldular ve senle Dovie'den gelmişlerdi."

Yalan söylemeyeceğim. Hediyesiz gitmediğini bildiğim için rahatlamıştım. Bunu düşünmesi ve halletmesi çok düşünceliydi. Her konuda yaptığı gibi. Ama kendi param olsaydı ve bana söyleseydi, bu Dovie ve benim yapabileceğimiz bir şeydi.

Elleri belime dolandı ve bana baktı. "Ben hallederim. Sen. Dovie bile. Sadece bana güven."

Her şey yolundaymış gibi davranmak istedim. Bu mükemmeldi. Benim için yemek yapmıştı, beni istiyordu, harika seks yapıyorduk ve onunla birlikte olmayı seviyordum. Ama yalanlar vardı. Beni manipüle ediyordu. Bunu ne kadar istesem de ona güvenemeyeceğimi fark ettim.

• ON BİR -

"Ne hakkında yalan söylüyordu?"

BRIAR

Storm'u affetmek kolaydı, çünkü ona kızgın kalmak imkânsızdı. Göğsümde ağır bir şekilde oturan şey unutmaktı. Çok daha önemsiz başka konularda ona güvenemezken, kalbimle ona güvendiğime dair rahatsız edici bir his.

Aşk seni aptal mı yaptı? Bu benim için yeniydi ve belki de böyle olması gerekiyordu. Sadece bu kadar karmaşık olacağını hiç düşünmemiştim.

İki gece önce benim için hazırladığı akşam yemeğinden beri ailesinin evindeki öğle yemeğine davet edildiğimi biliyordum. Aile içindeki diğer kadınlardı. Maame'nin de orada olacağını bilmek gözümü daha az korkutuyordu. Annette Kingston'la sadece Shephard'ların partisinde tanışmıştım ve iyi biriydi. Hatta arkadaş canlısıydı. Onu ilk gördüğümde beklediğim gibi değildi.

Dovie oldu çok daha fazla rahatlamış hakkında katılıyor bir şey at Shephard'ların evine Nailayah'la birlikte birkaç kez gitmişti. Normalde hiç kimsenin ya da hiçbir durumun beni rahatsız etmesine izin vermezdim.

Sinirlerim, karşımdakinin Storm'un annesi olmasından kaynaklanıyordu. Benden hoşlanmasını istedim. Bu alışılmadık tedirginliğin nedeni bu olmalıydı - zengin, şımartılmış kadınlarla dolu bir eve girip bir kutu bile çalmak zorunda kalmamış

hayatlarında SpaghettiOs. Ama ben bunu yapabilirdim. Onlardan daha güçlüydüm.

Derin bir nefes alarak Dovie'ye gülümsedim ve Shephard'ların devasa tarihi evinin ön kapısının zilini çaldım. Kendimi *Rüzgâr Gibi Geçti* filminden bir sahnenin içine itilmiş gibi hissediyordum.

Büyük çift kapı birlikte açıldı ve buraya yüzmeye geldiğimiz akşam tanıştığım Bayan Beck önce bana, sonra da Dovie'ye gülümsedi. Tahminimce altmışlı yaşlarının başındaydı ve Storm bana onun bebekliğinden beri onlarla birlikte olduğunu söylemişti. Annesi, kendilerinden önce bu evde yaşamış olan büyükanne ve büyükbabası için çalışmıştı. Görünüşe göre, babası burada yaşayan üçüncü nesil Kingston'larmış. Bu kadar çok aile geçmişine sahip olma fikri beni kıskandırdı. Ben kendi ailem hakkında çok az şey biliyordum ve bildiklerimi de keşke bilmeseydim diyordum.

"Hoş geldiniz Bayan Landry," dedi. "Ve Dovie, seni görmek çok güzel."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, geniş fuayeye girdim ve Geniş merdivenler, yüksek tavandan sarkan göz alıcı avize ve sanki iki yüz yıl önce ev inşa edildiğinde buraya yerleştirilmiş ve bir şekilde bozulmadan kalmış gibi görünen süslü mobilyalar.

Buraya daha önce bir kez gelmiş olmama rağmen, bu yer beni hâlâ büyülüyordu.

Bakışlarım sonunda Bayan Beck'e geri döndü. "Burası çok güzel bir ev."

Bayan Beck kıkırdadı. "Evet, Madison'daki en güzel tarihi evlerden biri. Belki de en güzeli, ama ben taraflıyım," dedi göz kırparak. "Bu taraftan gelin hanımlar. Diğerleri güneşlenme odasında. Verandaya açılacak kadar hoş bir sıcaklık var."

Bu çok süslü ve uygun değil miydi? Bu bizim tarzımız değildi ve bizim kibirli bir öğle yemeğinde olmamız fikri beni güldürdü.

Bayan Beck'i geniş koridorlarda takip ederek beyaz ve altın rengi bir odaya girene kadar Dovie'ye gözlerimi diktim ve kaşlarımı salladım. O beyaz kadife koltuklarda birilerinin oturup oturmadığını merak ettim. Şöminenin üzerindeki aile portresi gözüme çarptı ve Storm'un küçük bir çocuk olarak görüntüsü dudaklarıma bir gülümseme dokundurdu. Keşke durabilseydik de onu daha yakından inceleyebilseydim.

O odadan çıktıktan sonra -adının ne olduğu ya da amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu- başka bir kısa koridora geldik ve kadın sesleri duyuluyordu. Güneşlenme odası daha önce gördüğümüz çoğu daireden daha büyüktü.

içinde yaşıyordu. Dört duvardan üçünde tavandan tabana pencereler vardı. Verandaya bakan pencere ise tamamen açıktı. Bunun nasıl çalıştığından emin değildim.

"Briar, Dovie," dedi Annette selamlayarak, ayağa kalkıp bize doğru yürürken.

Üzerinde inanılmaz derecede kırışksız, soluk sarı keten bir güneş elbisesi vardı. Bunu nasıl başarmıştı?

"Merhaba," diye cevap verdim, sonra birkaç tanıdık yüz görmek için odaya baktım.

Maeme bana gülümseyip başını salladı ve ben de oldukça rahatladım. Thatcher ve Sebastian'ın annesi Mandilyn Shephard onun solunda oturuyordu ve son karşılaştığımızda olduğu gibi elitist görünüyordu. King'in üvey annesi Jupiter Salazar da onların karşısındaydı. Storm bunun hatırlanması gereken önemli bir şey olduğunu söylemişti. Jüpiter'den asla annesi olarak bahsetmemeliydi. King onu annesi olarak görmüyordu ama onun yaşlarında görünüyordu, bu yüzden onu suçlayamazdım. Bu garip olurdu.

"Mandilyn's'de hemen hemen herkesle tanıştın," dedi. "Sanırım senin için yeni olan tek yüz Alma Davidson ve büyük kızı Lula Mae. Onlar Louisiana'dan gelen bir aile," diye beni bilgilendirdi.

Alma Davidson bana ilginç bulduğum sıkı bir gülümseme verdi. Benimle ilgili hoşnut olmadığı şey neydi? Lula Mae onun duygularını paylaşıyor gibi görünmüyordu. Bana parlak bir gülümseme verdi ve sağındaki boş sandalyeye elini salladı.

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi bana. "Lütfen gel yanıma otur da sana milyonlarca soru sorayım."

Bunu beklemiyordum. Lula Mae -altın sarısı omuzlarından birine sarkan uzun sarı saçları, iri kahverengi gözleri, çok az makyaj yapan ama yine de klasik bir güzellik olarak kabul edebileceğim biriydi- beni tanımak istiyordu. İlginçti. Maeme'nin yanına oturmayı planlamıştım ama başka seçeneğim yoktu.

"Dovie," dedi Annette, "Nailyah genç kızlarla birlikte toplantı odasında, eğer onlara katılmak istersen. Seni beklediğini biliyorum."

İfadesini okumak için dikkatimi Dovie'ye çevirdim. Başını salladı ve kendi başına gitmekte rahat görünüyordu. Odaya küçük bir el salladı, sonra nereye gittiğini çok iyi bilerek dışarı çıkmak için döndü. Storm ona bunu vermişti. Sıradan bir genç kız olma şansı. Başımı tekrar odaya çevirdiğimde göğsümün hafıflediğini hissettim. Sanırım Lula Mae'nin yanında oturuyordum.

"Shephard'larda tanışma fırsatımız olmadı," dedi Annette'in yaşlarında görünen çekici bir sarışın. "Ben Luella Jones, Roland'ın karısıyım. En büyük oğlum Wells ve Storm aynı yaşta. Büyürken birbirlerine çok benziyorlardı."

Lula Mae'nin benim için ayırdığı koltuğa doğru ilerlerken, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "O gece çok fazla insanla tanıştım; korkarım şimdi bir isim unutacağım. Storm'un elime tutuşturduğu şampanya da yardımcı olmadı."

Bu esprim üzerine odada hafif kahkahalar yükseldi ama ben ciddiydim. Başka biri gelirse, tanışmış olsaydık onu hatırlayacağımı umuyordum.

Ben otururken Lula Mae başını bana çevirdi ve sırtışıyla birlikte sol yanağında bir gamze belirdi. "Çok fazla var ve ben hepsiyle birlikte büyüdüm, ama yemin ederim bazen isimleri karıştırıyorum."

Bacaklarımı çaprazladığımda Alma'nın bakışlarını üzerimde hissettim ve bu hiç de hoş bir bakış değildi. Sanki hatalarımı arıyormuş gibi hissettim. Çok az şey biliyordu, bunlar gözle görülemiyordu, ama hayal edebileceğinden çok daha fazlasına sahiptim.

"Bu beni rahatlattı," diye cevap verdim sarışına.

"Rumor'la tanışmanı umuyordum," dedi Maeme ve ben de ona baktım. "Storm geçen gece seni King'le birlikte oldukları kısa süre için yanına götürmedi. Rumor Cosette'i emziriyor ve uzun süre uzak kalamaz. Tatlı Cosette dış çıkarıyor ve Rumor dün gece çok az uyuduklarını söyledi, o yüzden bugün burada olmayacak."

Benim için sorun yoktu. Babamın istismar ettiği kadınla tanışmak, seyirci önünde yapmak istediğim bir şey değildi. King hâlâ bana güvenmiyordu ve o güvenene kadar Söylenti'yi tanıma şansım olmayacağını biliyordum.

"Dış çıkaran bebekler," dedi Jüpiter iç çekerek. "Tanrım, bebekleri kucağıma alıp sevmeyi seviyorum ama o günleri hiç özlemiyorum. Birdie'nin gece boyunca uyuyabileceğini hiç sanmıyordum. O şımarık ağzı beni sürekli diken üstünde tutuyor ama en azından artık uyuyor."

"Benim kızıyla uğraşma. Onda cesaret var. O bir Salazar," dedi Maeme sesinde gururla.

Jüpiter elindeki bardaktan bir yudum alırken gülümsedi.

Yaşlı kadın odaya girdiğinde Annette, "Bayan Beck," dedi. "Briar'a içmesi için bir şeyler getirir misiniz ve gidip mezeleri getirir misiniz? Hepimiz hasret giderirken onların tadını çıkarabiliriz."

Bayan Beck başını salladı, sonra bana doğru baktı. "Sana ne getireyim tatlım?" Etrafıma bakındım ve tatlı buzlu çay, limonata ve

Su. "Limonata harika olur, teşekkürler."

"Storm bana bu kadar muhteşem olduğunu söylememiştii," dedi Lula Mae yanımda, koltuğunda hafifçe dönerek bana doğru baktı.

Storm ona benden mi bahsetmiş? Storm'la ne zaman konuşmuştu?

Zorla gülümsedim ve sanki yorumu benim için sürpriz olmamış gibi sandalyemin arkasına yaslanarak rahatladım. "Peki, teşekkür ederim. Bu ayrıntıyı atladiğı için onu iyice azarlamam gerekecek."

Narin bir kahkaha attı ve çıplak omuzlarından birini hafifçe kaldırdı. "Onu fazla azarlama. Bana senin şarkıcı olduğunu, gitar ve piyano çaldığını söyledi. Çok kıskandım. Vücudumda müzikle ilgili tek bir kemik bile yok."

Bardağını ağzına götürdü ve mükemmel yuvarlak Fransız uçlu tırnaklarını fark ettim. Daha uzun, daha sivri tırnaklarımda şu anda sahip olduğum çilek-margarita rengini tercih ettim.

"Maeme bize Dovie'nin senin kardeşin olduğunu söyledi," dedi Alma ve benim ona doğru bakmamı sağladı. Bakışlarında açık bir onaylamama vardı.

"Öyle," diye cevap verdim.

"Birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Her biriniz farklı ebeveynlere çekmiş olmalısınız."

Meraklı sürtük.

En iyi gülümsememi gösterdim. "Gerçekten de öyle," diye kabul ettim.

"Şarkı söylüyor ya da enstrüman çalıyor mu?" Alma sordu. Başımı salladım. "Hayır. Müzik geni sadece bana ait."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani anne babanızdan hiçbiri müziğe yatkın değil mi?"

Ağzından çıkan her şeyin kibirli görünmesini nasıl sağladığını anlayamadım ama bunu başardı.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdim.

"Böyle bir şeyi bilmiyor olman çok garip," diye belirtti. "Kızı sıkıştırmayalım," diye araya girdi Maeme. "Neden bize Wayon'un nişanından bahsetmiyorsun? Bir süredir bunu beklediğini biliyorum."

Şimdi."

Teşekkürler, Maeme.

Bu, kadının gözlerinde gerçek bir heyecan parıltısı yaratmış gibi görünüyordu ve yüzük hakkında konuşmaya başladı.

"Wayon benim ikiz kardeşim," dedi Lula Mae bana doğru eğilerek. "Altı yıllık kız arkadaşına evlenme teklif etti. Bir kez çıkmaya başladıklarında

On dokuz yaşındayken, yemin ederim annem düğünü planlamaya başladı. Annesi de en az onun kadar kötüydü. New Orleans'ta yılın düğünü olacak."

Zengin insanlar. Gözlerimi devirmek istedim ama sadece gülümsedim. "Öyle görünüyor."

Bayan Beck limonatamla döndü, ben de teşekkür ederek aldım ve bir yudum içtim. Yaptıkları tüm bu ziyaretler belli ki beni susatmıştı. Jüpiter gelinin seçtiği çiçekleri soruyor ve son zamanlarda yapılan bazı kombinasyonları anlatıyordu. Hepsi çok sıkıcıydı.

"Storm'un evinin arkasındaki şeftali ağaçları şimdiye kadarki en mükemmel şey değil mi?" Lula Mae, düğün planları hakkında konuşan diğerlerine aldırmandan bana sordu.

Başımı salladım ve bir içki daha aldım.

O zaman kızardı ve burnunu tatlı tatlı kırıştırdı. "Biz küçükken, o oraya evini yapmadan önce, dört tekerlekli arabasıyla oraya giderdik." Etrafına bakındı, sonra başını bana doğru eğdi. "Bana ilk öpücüğümü orada vermişti."

Öpücük. Bekle, kimdi bu kadın? Louisiana'da yaşıyordu. Aileden biri olduğunu sanıyordum. Neden bir akrabasını öpsün ki? Aile derken, *aileyi* kastetmiyorlarsa tabii. Mafya ailesi.

"Yani, akraba değil misiniz?" Hayal gücüm harekete geçmeden önce açıklama ihtiyacı duyarak sordum.

Kaşlarını çattı. "Tanrım, hayır," diye cevap verdi. "Storm sana benden bahsetmedi mi?"

Hayır, yapmamıştı. Ama neden öyle olması gerektiğini düşündüğü hoşuma gidecek bir şey değildi. Artık bazı şeyleri bir araya getirmeye başlamıştım. Alma'nın beni ilk görüşte sevmemesinden başlayarak.

"Geçmiş hakkında pek konuşmadık," dedim, kızgın ya da kıskanç görünmemeye çalışarak.

"Ah," dedi ve dudaklarını tekrar yaladı, sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi bakıyordu.

Küçük Bayan Geveze artık bana karşı sessiz kalmayacaktı. Beni tanımak için yanına oturtmuştu ama bunun arkadaş olmak istediği için olduğunu sanmıyordum.

"Şey, uzun zaman önceydi. İlk aşk, gençlik." Gözlerini devirdi. "Ben on iki yaşındayken babam bizi Louisiana'dan buraya taşıdı. New Orleans'a dönmeden önce üç yıl burada yaşadık. Uzun mesafe ve gençlik aşkı yürümez."

İlk aşk. Storm'un ilk aşkı mı vardı? Ve hala onunla konuşuyor muydu? Benim hakkımda mı? Neden bu ilk aşkı daha yeni öğreniyordum?

Göğsümdeki yanma alışılmadıktı ve elimi uzatıp hissi hafifletmek için üzerine sürmek istedim.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim zihnim birkaç farklı senaryo arasında koştururken. Çoğu bu yanığı daha da kötüleştirdi.

"Bağımızı hiç koparmadık. Sadece zaman içinde arkadaşlığa dönüştü. İkimizin de kendi hayatları vardı. Bir gün yaşlanıp yerleşik düzene geçtiğimizde, bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yeniden bulacağımızı düşünürdüm. Ama ..." Bana küçük bir gülümseme verdi. Artık parlak ve neşeli değildi.

Ama ne? Ama şimdi buradaydım ve onun yolunda mıydım? Evet, kesinlikle öyleydim.

Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Dün onu almama izin verdiğin için teşekkür ederim. Onu yakalamak ve yerleştiğini görmek çok güzeldi. Çok mutluydu. Uzun zamandır böyle gülmemiştin."

Ne oluyor lan? Dün halletmesi gereken bir işi olduğunu söylemişti. Bir yalan daha. Ne hakkında yalan söylüyordu? Yanık şimdi üzerime çöken ağır bir karanlıktı. Eğer önsezi gerçek bir duygu olsaydı, bunun nasıl bir his olacağını hayal ettim.

• ON İKİ - *"Acıdan ölebilir."* BRIAR

Köşeye sıkıştığımnda, oyunculuk yeteneklerim her zaman dikkatimi dağıtmak için ortaya çıkardı, böylece karşılık verebilir ve göz kamaştırabilirdim. Bu benim en iyi hayatta kalma araçlarımdan biriydi. Odayı büyüledim, onları güldüren hikayeler anlattım ve bir kez bile güvensizliklerimin ve korkularımın ortaya çıkmasına izin vermedim. Gülümsedikçe ve performansımı sergiledikçe, diğerleri daha az zayıflık arıyordu. Küçük Bayan İlk Aşk bile sanki onu da şaşırtmışım gibi görünüyordu. Kime bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kapalı kapılar ardında paramparça olabilirdim ama kimse bunu görme zevkine erişemezdi.

Öğle yemeği sona erdiğinde, sessiz zaferimin tadını çıkarıyordum. Jüpiter beni yakında havuz başında kokteyl içmek için evine davet etmişti. Luella müstakbel baldızı Bay ile tanışmamı istediğinden ve alışveriş gezisi gibi eğlenceli bir şeyler ayarlayacağından bahsetmişti. Annette şu anda bana, herkes fuayede toplanıp vedalaşırken gelip kuyruklu piyanosunda onlar için çalmam gerektiğini söylüyordu.

Tam ona bunu seve seve yapacağımı söyleyecektim ki kapı açıldı ve Storm kovboy şapkasını kafasında geriye yatırmış, bebek mavisi inci çitçitli gömleğini kot pantolonunun içine sokmuş bir şekilde içeri girdi. Onu görünce kalbim pır pır etti ve o gittiğinden beri öğrendiklerimi bir an için unuttum

Ben buradayım. Ancak Lula Mae ıgılık atıp kendini Storm'un kollarına attığı anda bu mutlu his yok oldu.

Kollarını ona doladığında ve kıkırdadığında boğazım jilet yutmuş gibi oldu. Henüz bana doğru bakmamıştı bile. İlk aşkına sarılmakla ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyormuş gibi gülümsemekle meşguldü. Jiletler göğsüme kadar geldi ve sanki fiziksel bir acı çekmiyormuşum gibi ısı ısı gülümsedim.

"Güzel, aray ı kapatmak için daha çok vaktiniz var. Ben gidip Dovie'yi getireyim," dedim sanki her şey harikaymış gibi.

Storm'un gözleri bana döndü ve annesine bakmadan önce onları sadece bir an tuttum.

"Ne zaman beni çalmaya çağırırsanız, seve seve gelirim. Daha önce hiç kuyruklu piyanoda çaldığımı söyleyemem. Beni şımartacağı kesin," dedim ona.

Storm ve Lula Mae'ye, sonra da bana bakarken gergin görünüyordu.

Bunun beni etkilediğinden haberi olmadığından emin olmak isteyerek kolunu nazıkçe sıktım. "Ve bugün beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsınız. Seni tanımaktan keyif aldım. Uzun zamandır bir araya geldiğimizde geçirdiğimiz en iyi zamandı. Her şeyi aydınlattın."

Evet, vardı. Yine de onunla aynı fikirde değildim. Dönerek geniş koridora doğru ilerledim, Storm'a bakmaya cesaret edemedim. Eğer onu o sarısına tekrar dokunurken görmek zorunda kalırsam, gidip onu uzun, ipeksi saçlarından tutup kollarından koparmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim. Şimdi düşününce bu fikir cazip gelmeye başladı.

Ayrıca nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Dovie'nin nereye gittiğini bilmezken onu nasıl bulacaktım? Durdum, bunu düşünmediğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

Büyük bir el kolumu sardı ve ben de nasırlı avuç içini tanıyarak gözlerimi kapadım.

"Briar," dedi Storm'un endişeli sesi ve ben dönüp onun muhteşem yüzünü tokatlamak istedim.

"Merhaba Storm," diye cevap verdim, gözlerimi açtım ve ona bakmadan önce duygularımı kontrol altına almak için kendimi zorladım.

Kolumdan çektiirdi, ben de istemesem de onunla yüzleşmek zorunda kaldım. Onunlayken kendimi tutmam çok zordu. Ona bakmak bile beni çatlatıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, göğüslerimiz birbirine değene kadar hareket etti.

Kısa ve sert bir kahkaha attım. "Yanlış mı? Neden, hiçbir şey Storm. Ben gayet iyiyim," diye mırıldandım.

Çenemi tuttu. "Hayır, hiç de değil. Bu Lula Mae'nin bana sarılmasıyla mı ilgili?"

Bundan çok daha fazlasıydı. Hiçbir şey söylemedim.

Başını eğdi ve beni inceledi. "Kıskandın mı?" diye sordu ağzının kenarları kıvrılırken.

Sonunda onu annesinin evinde bir güzel pataklayacaktım. "Hayır!

Kıskanmıyorum!" Ona tükürdüm.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Evet, kıskanıyorsun. Kıskanıyorsun." Sesi çok memnun olmuş gibiydi.

Üstünü örttüğüm acı şimdi çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyordu.

"İtiraf et," diye ısrar etti, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Dün nerede olduğun konusunda bana yalan söylememiş olsaydın ona sarılman beni rahatsız etmezdi."

Sonra gözleri kısıldı. "Ne hakkında yalan söyledin?" diye sordu, artık o kadar da mutlu görünmüyordu.

"Oh, bilmiyorum. Belki de günü ilk aşkınla geçirmişsindir. Arayı kapatıyorum."

"Ne?" diye sordu, ama gözlerinde bana başka bir şey söyleyen pırıltıyı gördüm.

Yakalanmıştı ve bunu biliyordu.

Bunu ben istemiştim. Bir adama güvenmiş, beni sevdiğine inanmış ve bunun içine girmiştim. Bana bir konuda yalan söylediğini öğrendiğimde bile.

Başka ne vardı? Kaç tane yalan?

"Yapma," dedim göğsünü iterek ama kıpırdamadı.

Bunun yerine beni duvara yasladı, ellerini başımın iki yanında duvara dayayarak beni kafese kapattı ve bana baktı.

"Dün Stellan'da bir toplantım vardı. Thaddeus ve Wayon Davidson oradaydı. Thaddeus ailenin Louisiana kolunun başında. Wayon onun oğlu, Lula Mae'nin ikiz kardeşi. İş bittiğinde Wayon ve Thatcher ile havuza gittik ve bir şeyler içtik. Lula Mae alışverişten döndüğünde oraya geldi." Durakladı ve yüzünü o kadar yaklaştırdı ki

nefeslerimiz birbirine karıştı. "Senin hakkında konuştum. O kadar ki Thatcher çenemi kapatıp gitmem için bana yalvardı çünkü midesini bulandırırıyordum," dedi. "Gittim. Eve geldim. Seni tişörtlerimden birinin içinde bulduğumda mutfak barında seni becerdim, bir melek gibi görünüyordun."

Bu kulağa... makul... inandırıcı geliyordu.

Tıraş bıçakları yavaşça kaybolmaya başladığında uzun bir nefes verdim. "Bana ilk aşkın olduğunu hiç söylememiştin."

Sırıttı ve bakışları tekrar dudaklarıma kaydı. "İlk şehvetimi yaşadım," diye cevap verdi. "Aşk değil. Ama lütfen devam et. Seni kıskanmak hoşuma gidiyor. Çok ateşli."

Tamam, belki kıskanmış olabilirim. Bu benim için yeniydi. Daha önce hiç böyle bir tepki vermemiştim ve hissettiklerim hiç hoş değildi. Korkunçtu. Tüm bunlardan dolayı kendimi ham hissediyordum. Açığa çıkmış ve çok savunmasızdım.

"O farklı hatırlıyor," dedim ona.

Dudakları benimkilere değdi. "Devam et," diye ısrar etti. "Bu kıskançlık saçmalığına devam edersen, seni bu duvara karşı becereceğim. Annem asla iyileşemeyebilir ama buna değecek."

"Kıskançlık yapmıyorum. Sana Lula Mae'nin olaylara senin baktığın gibi bakmadığını söylüyorum. Annesi benden hiç hoşlanmıyor. Nedenmiş o? Hmm? Senden bahsetme şekli ve şeftali ağaçlarının arasındaki ilk öpüşmenizi anlatması... benim için onları mahvetti. Ve ben o ağaçları gerçekten sevmiştim."

Storm beni öpmeyi bıraktı ve başını kaldırıp bir dakika boyunca bana baktı. Sonra doğruldu ve parmakları benimkilerle birleşti. "Hadi," dedi ve beni fuayeye doğru götürmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz? Dovie'yi almam gerek."

"O iyi," diye cevap verdi, hız kesmeden.

Fuayeye ulaştığımızda herkes dağılmıştı. Annette açık kapıdaydı ve arabalarına binenlere el sallıyordu. Bize baktı ve ağzını açtı ama Storm durmadı ya da yavaşlamadı bile. Onun devam edeceğini görünce gözleri büyüdü.

"Dovie'ye daha sonra onu almak için döneceğimizi söyle," dedi yanından geçerken.

"Tamam," diye yanıtladı.

Bizi cipine götürmekte olan Storm'a "Bu çok kabaydı," dedim.

"Umurumda değil," diye cevap verdi.

"Storm! Dovie'nin kalıp kalamayacağını sormalıydık." "Kalabilir."

Jeep'in yolcu kapısını açıp beni kucağına aldı ve içeri soktu. Kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçtiğinde, Lula Mae'nin gümüş renkli bir Mercedes sedanın önünde durmuş bizi izlediğini gördüm. Bizi izlediğini fark ettiğimi anlayınca yüzündeki çatık kaşlar kayboldu ve gülümseyerek el salladı.

Elimi kaldırdım ve el sallamasına kendi kendini beğenmiş gülümsememle karşılık verdim. Kurnazcaydı ama dün sanki yalnızmışlar ve sürekli konuşuyorlarmış gibi konuşmuştu. Bu kasıtlıydı. Güzel bir gülümseme ve sahte bir arkadaşlık girişimiyle kendi bölgesini işaretlemeye çalışıyordu. Her şey önceden planlanmıştı. Yanına oturmamdan başlayarak. Sinsi küçük sürtük.

Storm direksiyonun arkasına geçti ve kapısını gereğinden biraz daha sert kapattı. Dikkatimi tekrar ona çevirerek neler olduğunu anlamaya çalıştım. Şimdi kızgın mıydı? Çünkü bana kızması için hiçbir neden yoktu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

"Lula Mae'ye veda etmeyecek misin?" Alaycı bir şekilde sordum. Sırıttı ve cipi geri geri sürdü. "Hayır."

"Kalbinin bunu kaldırabileceğinden emin değilim," dedim ona. "Acıdan ölebilir."

Gözlerini bana dikti. "Böyle devam et."

"Ne?"

"Kıskanç davranmak."

Güldüm. "Ben kıskanç değilim."

"Evet, kıskanıyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin kollarına koştı ve sen de bundan mutlu görünüyordun. Ya ben bir erkeğe böyle sarılsaydım?"

"Ben olsam onu öldürürdüm."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, yapmazsın."

Evine giden yola ve bana baktı. "Evet, yapardım."

Kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak nereye gittiğini izlemeye başladığında, orada oturdum ve gerçekten yapacağına inandığını fark ettim.

"Bu biraz haksızlık olur. Lula Mae'yi ben öldürmedim," diye cevap verdim. Ama saçını çekip onu yere fırlatmak isterdim.

"Ama sen kıskançtın."

"Ve sen olmaz mıydın? Birini öldürmekle tehdit ediyorsun."

Dudaklarını yaladı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bu doğru. Ben olsam öldürürdüm."

Onlar. Kıskançsın. Ben sahipleniciyim, takıntılıyım, nasıl adlandırırsanız adlandırın. Bu çok daha güçlü bir duygu."

"Sanırım aradığınız kelime akli dengesi *yerinde* değil,"

dedim. "Evet, öyle. Aynı zamanda gerçek."

İçimde akan heyecan yanılttı. Bu şekilde tepki vermemeliydim. Ama elimde değildi. Eve yaklaşırken alt dudağımı çiğnedim. Storm garaja doğru gitmedi, sağa saptı ve evin etrafında sürmeye başladık.

O ne halt ediyordu?

"Nereye gidiyoruz?" Şeftali ağaçlarının önündeki arazinin arka tarafına ulaştığında sordum. Onları görmek bana Lula Mae'yi hatırlattı ve Storm'un onu öptüğü görüntüsü ruh halimi yeniden bozdu.

Storm cipi kapattı ve dışarı çıktı. Kapıma gelip açana kadar görevdeki bir adam gibi cipin etrafında dolanmasını izledim, sonra beni dışarı çekti ama yere bırakmadı. Onun yerine beni omzunun üzerinden attı ve kapıyı arkamızdan çarptı.

"FIRTINA!" Yürümeye başladığında yere bakarken kıcına vurarak çığlık attım.

Ben çığlık atıp ona tekrar vururken bile cevap vermedi. Bizi ağaçların arasına götürdükçe şeftali kokusu daha da arttı. Pes ettim ve kollarımı diğer uzuvlarımla birlikte sarkıttım. Adam delirmişti. Bunun için başka bir açıklamam yoktu.

Sonunda durduğunda belimden tuttu ve ayaklarım tekrar yere basana kadar beni vücudunun ön kısmından aşağı kaydırды. Ağaçların içinde hiç bu kadar derine inmemiştim. Önce etrafıma, sonra ona baktım.

"Neden buradayız?" Bir elimi kalçama koyarak sordum.

Storm gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve yavaşça ortaya çıkarken gözlerim yontulmuş göğsüne kaydı. Gömleğinden sıyrıldığında, üzerine vuran güneş ışığıyla birlikte gergin kollarının görüntüsünü içime çektim. Gömleği yere bıraktı, sonra kovboy şapkasını aldı ve gömleğin üstüne attı.

Elleri kemerinin tokasına giderken bana "Soyun," dedi.

"Ne?" diye sordum. Bronzlaşmış ellerinin kemerini çözmesini izlerken nefes nefese sordum.

"Briar," dedi ve beni girdiğim striptizden kopardı ve tekrar yüzüne baktım.

"Öyle mi?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

"Sana çıplak ihtiyacım var, bebeğim." "Çıplak mı?"

Sırıttı ve kemerini indirirken başını salladı. "Seni yere yatıracağım ve sikmeden önce o tatlı amcığını yiyeceğim. Bunu yapmak için çıplak olman gerekiyor." Eğildi ve botlarını çıkardı.

"Burada mı?" Ona sundress elbisemin eteğine uzanarak sordum.

Dik durdu, sonra kot pantolonunu aşağı itti, sonra da içinden çıktı. Üzerinde sadece dar siyah boxer külotu kalmıştı.

Lanet olsun, onun vücudunun görüntüsü hiç eskimeyecek miydi? O çıplakken her zaman ıslak, nefes nefese bir karmaşaya mı dönüşecektim?

Storm elbisemi üzerimden aldı ve başımın üzerinden geçirdi, sonra arkama uzanıp sütyenimin düğmelerini açmadan önce elbisemi attı. "Bu ağaçları seviyorsun. Arka verandada oturup her sabah kahvenle birlikte çok tatlı gülümsüyorsun. Ve şimdi, birisi bunu senin için kirletti. Gerçekten özensiz, kötü bir öpücükle, bu arada. İyi bile değildi. Ama yine de seni rahatsız etti," dedi sütyenim düşerken. Sonra, elleri çıplak göğüslerimin üzerinde kayarken gözlerimin içine baktı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kimse zevk aldığın bir şeyi senden alamaz. Ben buna izin vermeyeceğim. Bu yüzden," dedi dizlerinin üzerine çöküp karnıma bir öpücük kondururken, parmakları külotumun kenarlarından içeri kayıyordu, "Seni burada becereceğim. Seni tekrar tekrar orgazma ulaştıracam. Ta ki o boktan öpücüğün düşüncesi aklından silinene kadar. Tek göreceğin sevdiğin ağaçlar olacak ve seni en sevdiğim tatlı gibi yediğimi, dölleriyle doldurduğumu ve burada sana taptığımı bileceksin."

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirirken ve bunu yaparken öpücük izleri bırakırken onu izledim.

Mükemmel değildik ama tüm yanlışların içinde beni kurtaracak ya da mahvedecek yoğun bir mükemmellik vardı.

• ON ÜÇ -

"Seks sırasında beni ısırdığını bilmeleri mi gerekiyor?"

FIRTINA

Briar'ı yemyeşil çimlerin üzerine yatırarak ellerimi kalçalarının iç kısmında gezdirdim. İçimde patlayacak ve önüme çıkan her şeyi yok edecekmiş gibi hissettiren çalkantı, o titredikçe hafifledi. Yaralanmıştı ve bir zamanlar onun o örtüsünü göremeyeceğim zamanlar olmuştu. Kalp eriten gülümsemesi ve muhteşem yüzü gerçek duygularını çok iyi maskeleyebiliyordu. Ama artık işaretleri biliyordum çünkü gerçek gülümsemesini görmüştüm. Gerçekten mutlu olduğu anlarda gözleri ışıldardı. Lula Mae benim kızımın ısıltısını almıştı ve bu beni öfkелendirdi.

Lula Mae her zaman iyi bir kız olmuştu. İyi anlaşırdık. Elbette, bir keresinde, çocukken, ona karşı ereksiyon olmuşum. Birkaç kez öpüşmüştük ama dudaklarını sikime dolayan ilk kız oydu. Ben onu sevmiyordum ama o beni sevdiğini söylüyordu. Ona onu sevdiğimi söyleyip sonra da sikimi yalamasını söylersem, bunu yapacağını biliyordum. Piççe bir hareketti ama on beş yaşında bir çocuktum. Bir kız sikimi emiyordu.

Ama bu yıllar önceydi. Bir ömür önce. Onu hiç düşünmemiştim bile. O öpücük o kadar uzun zaman önceydi ki, bugün Briar bir şey söyleyene kadar unutmıştım. Lula Mae'nin oynadığı oyun her neyse, bir daha olmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Başımı eğerek, gözlerimi yüzünden ayırmadan dizini öptüm, sonra sırlıklam ıslak amcığı dilimle buluşana kadar yumuşak, kremi teninde ilerledim. Mükemmel pembe kıvrımlarını yaladığımda, Briar kalçalarını kaldırdı ve yumuşak bir inilti çıkardı.

Bu doğrudu. Ona böyle hissettirdim. Ben. Onun zevkinin sahibi bendim. Hepsi benimdi.

Parmakları saçlarıma gömüldü ve yüzümü klitorisine yaklaştırdı. Ağzımın içine çektim ve o haykırıp altımda sarsılırken emdim. İki parmağımı dar deliğine sokarak yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladım, çünkü onun bu kadar çabuk ayrılmasını izlemekten zevk alıyordum.

Gözlerini açtı ve yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı. Lanet olsun bu kadına. Beni çılgına çevirdi. Sikimi içine gömmek ve orada tutmak istiyordum. Onu kendime kilitlemek ve gitmesine izin vermemek. Onu doymun ve mutlu görmek içimdeki canavarı daha da çıldırtıyordu.

Parmaklarımı ondan çekerek, "Dört ayak üzerine yat," dedim. Yuvarlandı, sonra tek kelime etmeden dediğimi yaptı.

Ellerimi sırtında, belinin kıvrımlarında, kalçalarının kıvrımlarında gezdirdim. Sonra, kemerimin kışında bıraktığı kırmızı izler tam karşımda dururken dudaklarımı bir gülümseme kapladı. Başımı eğerek izlerden birini yaladım ve o da seksi bir ses çıkardı. Aynısını diğer tarafa da yaptım, sonra dilimi sırtının üzerinde gezdirmeye başladım. Zonklayan aletim onun damlayan amına sürtündü ve yalvararak tekrar üzerine çıkmaya çalıştı.

Aşağı uzanarak sikimi elime aldım ve delicim onun sevdiği şekilde sürtünerek muhtaç amcığının üzerine doğru eğdim. "Bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye nefes aldı.

"Beni yakaladın."

Beni içine almaya çalışarak poposunu oynattı. "Lütfen."

Omzuna bir öpücük kondurdum. "Bana ne istediğini söyle."

Bir inilti çıkardı. "Sikin! Tanrım, Storm, bana sikini ver!"

Ona çarptığımda memnun bir kükreme çıkardım ve kışının zıplamasına neden oldum. "AMAN TANRIM! EVET! Aynen böyle!" diye çılgılık attı.

Bir elimle omzunu tutarak, planladığımdan çok daha hızlı bir şekilde içine girdim. Dar amcığı sert sikişimi kabul ederken zevk çılgınlıkları atıyordu.

"İşte böyle," dedim boştaki elimi kışında gezdirerek. "Aletimi al. Her tarafına fişkirt. Sularının taşaklarıma damlamasını istiyorum."

"FIRTINA!"

Kalçalarını tutarak amına girdim, günlerdir nerede olduğunu hissetmesini istiyordum.

"BENİM!" Hırladım. "Bu amcık benim."

"OH! EVET! Yapacağım-" Durdu ve vücudu altımda sarsılırken yüksek sesli bir inilti çıkardı. Amının duvarları sikimi sıkıyor, spazm yapıyordu. "SİKTİR

EVET! Aletimin her yerine boşal," diye onu övdüm, sonra eğildim taşaklarımdaki baskı çok fazla olmaya başladı.

Dişlerimi boynunun ve omzunun kıvrımlarına geçirerek ilk yükümü onun tatlı sıcaklığına boşalttım. Adımı haykırdı ve vücudu sarsılırken sıkı cenneti beni tekrar sıkırmaya başladı. Ağzımı açmaya zorlayarak, derisinin derinliklerine girmiş olan diş izlerime baktım. İşaretlenmiş.

"LANET OLSUN!" diye bağırđım. Serbest bırakılmamın eşsiz mutluluğıyla içimdeki ateşli çılgınlık yuvarlanırken vücudum daha fazla titreşti. Boşalmaya devam ederken gözlerim boynunda kilitli kaldı.

Son pompamla birlikte nefesimi içime çektim ve alnımı onun sırtına yasladım. "Tanrım," diye mırıldandım.

Hayatımda hiç bu kadar boşalmamıştım. Ayrıca hiç kimseyi ısırmaıştım. Bu da benim için bir başka ilkti. Bunu düşünürken sikim onun içinde kıpırdandı. Neyim vardı benim? Lanet bir hayvana mı dönüşüyordum?

Kolları gevşemeye başlayınca onu bıraktım ve ikimizi de yere yatırmadan önce onu kollarımın arasına aldım. Vücudunu bana doğru kıvırdı ve ben de tutuşumu sıkılaştırdım.

"Beni ısırdın," dedi usulca.

"Evet," diye cevap verdim, elimi yukarı kaldırıp parmaklarımı iz üzerinde gezdirdim. Dokunuşumdan ürperdi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Bunu nasıl açıklayacağım? Yaz mevsimindeyiz. Örtbas etmek zor olacak."

"Onlara seni şeftali ağaçlarının arasında bir hayvan gibi becerdiğimi söyleyeceksin."

Ondan küçük bir kahkaha yükseldi ve bu ses içimdeki tüm dengesizliği yok etti.

"Bunu annene söyleyemem."

"Elbette söyleyebilirsin."

"Bunu yapmayacağım."

İçimi çektim ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Tamam. Anneme söyleme ama soran herhangi bir erkeğe söyleyebilirsin."

Daha yüksek sesle güldü. "Bu hoşuna giderdi."

Elimi kolunda gezdirdim. Onun çıplak vücudunu görmeye bayılıyordum.

Güneş ışığı. "Hepsinin bilmesi gerekiyor."

Başını arkaya yatırdı ve bana baktı. "Seks sırasında beni ısırıldığını bilmeleri mi gerekiyor?"

Ona bakarken, gözleri kadar nefes kesici bir renk olmadığından emindim. "Senin sahiplenildiğini bilmeleri gerekiyor. İçinden akan dölleriyle etrafta dolaşıyorsun ve sana verdiğim sert sikişten dolayı acı çekiyorsun."

Sırıttı. "Bence zaten biliyorlar."

Burnunun ucunu öpebilmek için başımı eğdim. "Bundan sonra şeftali görmek beni erekte edecek."

Briar başını geriye atıp kahkaha attı, pürüzsüz teninde dişlerimin izleri parladı ve sikim yeniden canlandı. İkinci raunda ihtiyacımız olacaktı.

• ON DÖRT -

"Beni ne kadar iyi hissettirdiğini duymasını istedin."

BRIAR

Çok fazla kelime var. O tarifi geçtim ve bir sonrakine geçtim. Bana basit bir şey lazımdı.

Kısa cümleleri kolayca okuyabiliyordum. Harfler birbirine karışmayana ya da en azından kafamda düzleştirene kadar kendime odaklanmayı öğretmiştim. Mesajlaşmak o kadar da kötü değildi. Eğer yalnızsam, Siri'ye mesajımı okutuyordum. Tıpkı karıştırmamak için sesli mesajla cevap verdiğim gibi. Çoğu zaman kendim çözmek zorunda kalsam da gayet iyi idare edebiliyordum ama uzun bir paragraf uzunluğuna ulaştığında kelimeler daha karışık ve kafa karıştırıcı oluyordu.

Dovie normalde bu tür şeyleri benim için okurdu ama Nailyah ile alışverişe gitmişti. Umarım yakında dönerler. Bu akşam Storm'a fıstık ezmeli turta sürprizi yapmak istiyordum. Geçen gece film izlerken ve birisi bir dilim sipariş ettiğinde bunun en sevdiği şey olduğundan bahsetmişti. Tüm malzemelere sahip olduğumdan şüpheliydim ama okuyabileceğim bir tarif bulabilirsem gidip alacaktım.

Açtığım bir sonraki mesaj çok laf kalabalığı olunca bıkkın bir iç çekişle telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım. Tam kendime kızacakken kapı çaldı. Eve gelmişti!

"Dovie! Gel de bu tarifi benim için oku. Sensiz çok zorlanıyorum," dedim ve gülümseyerek telefonumu elime alıp en çok yıldız alan tarifi tekrar açtım. Ayak seslerini duyunca arkamı döndüğümde Dovie'nin yüzünde tereddütlü bir ifadeyle mutfığa girdiğini gördüm, onu Nailyah ve Lula Mae takip ediyordu.

O kaltağın burada ne işi vardı?

"Oh, hey," dedim gülümsememi yüzümde tutarak.

Telefonumu cebime koydum ve Dovie'ye baktım.

"Onları buraya getireceğimi sana söylemeliydim," diye imzaladı.

Bir el salladım. "Saçmalama. Her zaman başımızın üstünde yerleri var." Lula Mae hariç. O değildi. Hem de hiç. "Bu alışveriş torbaları iyi indirimler bulduğunuz anlamına mı geliyor?" diye sordum. "İyi indirimlere bayılırım."

Lula Mae beni bir bilim deneyiymişim gibi inceliyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Bana bir şeyler okuyacak birine ihtiyacım olduğunu söyleyen onca insan varken, bu o olmalıydı.

Nailyah, "Dovie'nin üzerinde harika duran, ölmeye değer kırmızı bir şort bulduk," diye bilgi verdi.

"Oh, öyle mi? Şu şortlara bir bakayım."

"Onları almadı," dedi Nailyah. "Yalvardım ama inatçıdır." Tekrar Dovie'ye baktım. "Onları beğenmedin mi?"

Omuz silkti, sonra da "Çok fazla" diye imzaladı.

Ah. Sahip olduğum ve acil durumlar için sakladığım tek kredi kartını ona vermiştim. Sadece beş yüz dolarlık bir kredi limiti vardı ama başım sıkıştığında yanımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Dovie alışverişe gitmek isteyene kadar bu kartı hiç kullanmamıştım.

Bakışlarımı tekrar Nailyah'ınkilere çevirdim. "O bir pazarlıkçı. Bana çekmiş."

Nailyah kaşlarını çatı. "Kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

Gülmek istedim. Kızın mücadelenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Dovie'nin yaşadıklarını da anlamıyordu. Bunu görmezden geldim.

"Okumak için yardıma ihtiyacın olan şey neydi?" Lula Mae bana sahte bir yardımsever bakış atarak sordu. Artık biliyordum. Onun saçmalıklarına bir kez kanmıştım ama bunu bir daha yapmayacaktım.

"Hiçbir şey. Bekleyebilir," diye cevap verdim. "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Atıştırmalıklar?"

"Bizi beklemenize gerek yok. Burası Storm'un evi. Onun eşyalarını kendime almamda bir sakınca yok," dedi Lula Mae, buzdolabına doğru yürürken gülümseyerek.

Gözlerimi tekrar Dovie'ye çevirdim, kaşlarını çatmış onu izliyordu. *Storm'un evini* söyleme şekli ikimizin de dikkatinden kaçmamıştı.

"Evet, o zaman buyurun," diye cevap verdim, ayağımı kışına koyup onu çalıştığı açık buzdolabının içine itmek istiyordum.

"Storm'la daha ne kadar yaşayacaksınız? Kendi evinizi mi arıyorsunuz?" Lula Mae en sevdiğim yoğurtlardan sonuncusunu alırken sordu.

Bunu alacağını düşündüm.

Nailyah bana özür dileyen bir bakış atarak, "Bu bizim işimiz değil," dedi.

"Sadece merak ettim. *Burnumu* sokmak istememiştim," diyerek çekmeceleri karıştırdı, belli ki yoğurdum için nereden kaşık alacağından emin değildi.

Yanına gittim ve ihtiyacı olan çekmeceyi açtım.

"Teşekkür ederim," dedi kaşık almak için yanına gelirken. "Sadece soruyordum çünkü Storm'un asla arkadaşlık yapmadığını ya da kimseyle yaşamadığını biliyorum. O sadece kendi alanına değer verir, bilirsiniz," dedi kaşığını yoğurda batırmadan önce.

Yine onu benden daha iyi tanıdığını düşünmemi sağlamaya çalışıyordu. Kıskanç canavar çirkin yüzünü göstermeye başladığında kendime bunu hatırlatmak zorunda kaldım. Dovie'nin bakışlarıyla karşılaştım ve kaçmak ister gibi baktı. Kaltak onu rahatsız ediyordu. Gerekirse kadının canına okurdum ama Dovie'nin kendisini istenmeyen biri gibi hissetmesine izin veremezdim.

"Rice Krispies Treats kulağa nasıl geliyor?" Ona göz kırparak sordum. Hala sıcakken onlara bayılırdı. "Sen buzdolabından tereyağını al, ben de diğer malzemeleri getireyim."

"Onları sen mi yapıyorsun?" Nailyah umutla sordu.

"Elbette öyle," diye cevap verdim. "Uzun sürmez, siz bana bugün aldığınız şeyleri anlatırken biz de onları arka verandaya götürüp yiyebiliriz."

Nailyah sırtarak ellerini birbirine vurdu. "Ohmigod, evet! Uzun zamandır böyle bir şey yememiştim."

Kilere doğru yürüdüm ve dün alışverişten döndüğümde içine koyduğum marshmallow ve Rice Krispies'i bulmak için içeri girdim. İkisini de bulunca aldım ve dışarı çıktım. Nailyah tezgahın üzerinde oturmuş, Dovie'nin büyük bir tencere çıkarıp tereyağını eritmeye başlamasını izliyordu.

Lula Mae daha önce topladığım ve barın üzerindeki bir kâseye koyduğum şeftalilere doğru yürüyordu. Gülümsedi ve bir tane aldı. "Bunlar arkadaki ağaçlardan mı geldi?" diye sordu.

"Evet, bu sabah biraz aldım," dedim ona, malzemeleri Dovie'nin yanına bırakırken.

Kaşlarını hafifçe kaldırdı ve burnunu kırıştırdı. "Sana Storm ve benim orada öpüştüğümüzü söyleyerek durumu tuhaflaştırmadığıma sevindim."

Kadın gerçekten zorluyordu.

Çekmecedan ölçü kaplarını çıkardım. "Hiç de değil. Ama sonra Storm dün beni dışarı çıkardı, çırılçıplak soydu ve şey..." Nailyah'a baktım. "Özür dilerim. TMI."

Gülmek ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve omuzlarını silkti. "Bana aldırma."

Bakışlarımı tekrar Lula Mae'ye çevirdim, artık kendinden memnun görünmüyordu. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifade gitmişti.

"Şöyle diyelim, yaptığımız şey G-rated bir öpücüğün tam tersiydi."

Lula Mae gerildi. "Storm'un küçük kız kardeşinin yanında... seks hayatınız hakkında konuşmanızdan hoşlanacağını sanmıyorum."

Nailyah elini sallayarak, "İnan bana, umurunda değil," dedi. "Bu çok uygunsuz," diye tersledi.

Nailyah şekerleme paketini açtı. "Sakin ol. Ben on yaşındayken onu havuz evinde bir kızı becerirken yakaladım ve o becerirken bana dışarı çıkmam için bağırdı. Şimdi neredeyse yirmi yaşındayım, umursayacağından şüpheliyim. Ayrıca, Briar'a bakışı ona takıntılı olduğunu açıkça ortaya koyuyor."

Gidip Nailyah Kingston'ı suratından öpmek istedim. Sırtını Lula Mae'ye dönüp gözlerini bana çevirdiğinde göz kırptı. Benim favori listemdeydi. İlk beşte.

"Bunları şimdi dökeyim mi?" diye sordu Dovie, şekerlemeleri tutarak.

Dovie başını salladı ve ben de Lula Mae'ye baktım. Sanki onu rahatsız etmiş gibi tencereye ters ters bakıyordu. Onu izlediğimi fark edince yine sahte bir gülümseme takındı.

"Annette farklı düşünecek," dedi muzaffer bir bakışla. Sanki Storm'un annesine benden bahsetmek onun için bir kazançmış gibi.

Hâlâ ilkokulda mıydık?

Muhtemelen söylememem gereken bir şey söylemeye başlamıştım ki kapı çaldı. Storm gelmişti. Sesi duyunca yüzü aydınlandı ve kaltak elini bile sürmediği yoğurdunu bırakıp fuayeye giden koridora doğru yürümeye başladı.

Ne yani, kendini yine onun kollarına mı atacaktı?

Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve gidip ne yaptığını görmeyi reddettim. Onunla oyun oynamıyordum. Storm benimleydi. Beni istiyordu. Acınacak haldeydi.

O gittiğinde, Nailyah bana doğru eğildi. "Ona aldırma. Storm'un eninde sonunda onunla evleneceğini düşündüğü için acı çekiyor. Sen onun için ilk gerçek tehdirsın."

Vay be... Evlenmek mi? Storm bunu biliyor muydu? Kesinlikle çocukken öpüşmüşler ve başka bir şey yapmamışlar gibi konuşmuştu. Ama o artık bir yetişkindi.

Seslerini duydum ve Dovie'nin karıştırmakta olduğu marshmallow ve Rice Krispies karışımı için bir fırın kabı almaya gittim.

Onun yemini yutmuyordum. Almazdım. Ama evlenmek? Bu hiçbir şey değildi. Bir şeyi kaçıırıyordum.

Çünkü Storm yalan söylüyor.

Ugh! Böyle düşündüğüm için nefret ettim.

Storm'un sert bir ses tonuyla, "Bu kadar yeter," dediğini duydum.

Lula Mae'nin kapının hemen dışında nefesini tutarak ona bir şeyler söylediğini duydum.

"Burada neler oluyor?" dedi normal sesiyle, Lula Mae'yi kendi kendine konuşurken bırakıp odaya girerken.

Fırın kabını uzattım. "Pirinç Krispies İkramları," dedim ona.

"Vay canına. Eve tam zamanında geldim," dedi ve bana doğru yürüyüp tabağı elimden aldı, sonra da beni kendine doğru çekti.

Bakışları sanki üzgün olduğuma dair herhangi bir işaret arıyormuş gibi beni inceledi. Bu kırmızı bir bayrak gönderdi. Neden kızgın olayım ki? Evlilik meselesi ortaya çıkmadıysa...

"Onları yaptığını bana söyleyecek miydin? Yoksa hepsini yiyeceğini mi?" "Hepsini yiyeceğim," diye cevap verdim.

Ağızına çarpık bir sırıtma değdi. "Bu çok soğuk." Ağızını benimkine yaklaştırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra beni bıraktı.

"Fırın kabını bana ver Casanova. Yağlamam lazım," dedi Nailyah ve tabağı ondan aldı.

Bana baktı. "Rice Krispies Treats'e bayılıyorum."

"Şey, sana fıstık ezmeli turtta yapmayı planlamıştım ama tarifi okumaya fırsatım olmadı," diye itiraf ettim.

Dudaklarını yaladı. "Fıstık ezmeli turtayı se ver im ama turtayı bacaklarının arasında yemeyi tercih ederim."

Nailiyah kulaklarını kapatarak, "Ohmigod, az önce öyle demedin," diye ciyakladı. Önce ona, sonra da bana baktı. "Oops. Bunu onların önünde söylememeliydim, değil mi?"

Gülmeden edemedim. Bunu bilerek yapmıştı. Lula Mae ona kız kardeşinin önünde onunla seks hakkında konuştuğumu söylemiş olmalıydı. Bu onun, beni ve onu umursamadığını gösterme şekliydi.

"Dovie'nin sana okumasını istediğin şey bu muydu? Fıstık ezmeli turta tarifi mi?" Lula Mae kapıda somurtmaktan vazgeçip odaya doğru ilerleyerek sordu.

Odadaki herkes bana bakarken kaskatı kesildim. Yalan söyleyebilirdim ama o yalan söylediğimi anlardı. Başımın üstünde bir yeri varmış gibi hissediyordu. Bu hoşuma gitmemişti. Buna sahip olmayacaktı.

"Evet, öyleydi."

İtirafım karşısında Dovie'nin gözleri büyüdü. İnsanlara bunu söylemediğimi biliyordu. Bu onun için bir dersti. *Artık sırrın olmadığına, itiraf et.*

Aksi takdirde, birinin eline size karşı kullanması için mühimmat vermiş olursunuz.

Lula Mae elini göğsünün üzerine koydu. "Oh, ciddi değildim. Yani" -parlak bir şekilde gülümsedi- "kaç yaşındasın, yirmi dokuz mu, otuz mu? Ve okuyamıyor musun? Ne kadar korkunç."

Pekala, sürtük. Yirmi beş yaşındaydım, neredeyse yirmi altı, ve hala barlarda kart alıyordum.

"Okuyabiliyorum. Ama disleksim var, bu yüzden çok sayıda kelimeyi aynı anda okumak benim için zor olabiliyor. Ve yirmi beş yaşındayım." "Henüz senin kadar yaşlı değilim." diye ekledim. Onun benim yaşında ya da daha genç olduğunu biliyordum, ama ben de ona karşılık veriyordum.

Gözleri Storm'unkilere kayana kadar öfkeyle parladı ve yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. "Seni üzmem istememiştim," dedi ve gözleri sulanmaya başladığında gözlerini kırptırdı. "Ben sadece... düşündüm ki... yani, sana öğretmek istedim... eğer okuma konusunda yardıma ihtiyacın varsa."

"Briar'a öğretebileceğin hiçbir şey yok," diye araya girdi Storm.

Elini sırtıma bastırdı ve beni mutfaktan dışarı çıkardı. Onunla tartışmadım. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Ağlamaya başlarsa yüzüne bir yumruk atabilirdim. Merdivenlere varana kadar yürümeye devam etti ve sonra önce benim gitmem için başını salladı.

"Yatak odası," dedi tepeye çıktığımızda.

Şu anda ihtiyacım olan şeyin seks olduğundan emin değildim. Özellikle de evde misafir varken, ama odasına gittim ve içeri girdim. Belki de içeri girdiği şeyi tartışmak istiyordu. Ben hiçbir şeyi halletmemiştim.

Olgunca. Lula Mae'nin çocuksu seviyesine inmiştim ve bunu yaptığım için kendime kızıyordum.

Storm kapıyı kapattı, sonra elimi tuttu ve beni yatağa doğru çekti. Oturdu, sonra beni kucağına çekti.

Ona baktım ve iç çektim. "Bu biraz kontrolden çıktı."

"Disleksin olduğunu bilmiyordum."

Omuz silktim. "Ve Lula Mae'nin bir gün onunla evlenmeni beklediğini bilmiyordum."

Kaşlarını çattı. "Bu ne lan? Bunu o mu söyledi?"

"Nailyah söyledi." *İşte, bana kız kardeşinin yalancı olduğunu söyle.*

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. "Bu saçmalığın yıllar önce bittiğini sanıyordum. Evet, bir zamanlar ailelerimiz ve Lula Mae büyüdüğümüzde evleneceğimizi düşünüyorlardı. Ama ailelerimizin bilmediği şey, ondan sadece sikimi yaladığı için hoşlandığımdı. Onunla evlenmeyi hiç planlamamıştım. Nailyah'ın çenesini kapatması gerek."

Onun sikini yalamıştı. Keşke şimdi onu yumruklasaydım diye düşündüm. Umursamanın saçma olduğunu biliyordum ama umursuyordum.

"Çok iyi baş veriyor olmalı," diye tersledim.

"On beş yaşındaydım. Her kafa büyük kafaydı," dedi bir eliyle yüzümü kavrayarak. "Onun hakkında ya da çocukken yaptıklarımız hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Neden bana disleksinden hiç bahsetmedin?"

"Hiç gündeme gelmedi."

Kaşları birbirine çatıldı. "Öyle olmalıydı."

"Neden?"

"Çünkü bunun için sana yardım sağlayabilirim."

Güldüm. "Disleksiye düzeltemezsiniz ve ben çoğu zaman oldukça iyi idare ediyorum. Korkunç değil."

"Okumanıza yardımcı olması için size bir uzman bulabilirim. Sana yardımcı olacak bir uygulama da olmalı. Yemek tarifi gibi bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamalısınız."

"Bir uzmana ihtiyacım yok ama bir uygulamayı hiç düşünmemiştim. Bunu araştıracağım."

Storm'un gözleri ağızma kaydı. "Seninle ilgilenmeme izin verme konusunda neden bu kadar inatçısın?"

"Lula Mae'nin dediğine bakılırsa, senden otlanıyorm ve yalnızlığını elinden alıyorum," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Gözleri tekrar benimkilere dikildi. "Belli ki artık hatırladığım o iyi kız değil. Onu görmezden gel. Seni burada istediğimi biliyorsun."

Bir an için alt dudağımı ısırđım, sonra burnumu kıstım. "Louisiana'ya ne zaman dönüyor?"

Eli gömleğimden yukarı kaydı. "Şu kıskançlık saçmalığına devam et. Beni sertleştiriyor." Gözlerimi devirdim. "Ona söyleme. Sana sakso çekmeyi teklif edecektir."

Eli göğüslerimden birini örttü. "Sikimin etrafında görmek istediğim tek bir dudak var, o da kesinlikle onunki değil."

Ona oral seks yaptığına dair tüm anılarını silme ya da hak iddia etme ihtiyacı beni etkilemeye başlamıştı. Kucağından kalktım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Beni izlerken gözleri karardı. Kemerine uzandığımda sıırttı. "Kıskanç kızım sikimi emmek ister mi?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Ağzının burada olmasından hoşlanmıyorum."

Kot pantolonunun düğmelerini açarken alt dudağını yaladı, sonra kalçalarını kaldırdı ve boxer'ıyla birlikte kot pantolonunu da aşağı iterek ereksiyonunu serbest bıraktı. "Kimsenin seni üzmesinden hoşlanmıyorum ama kıskandığında çok ateşli oluyorsun." Gülümsedim, kalın, sert uzunluğuna uzandım ve yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başlamadan önce parmaklarımı etrafına kapattım. Öne doğru eğildim.

kafasını delen çubuğu yaladı.

"Gömleğini çıkar," dedi kısık sesle.

Topuklarımın üzerine oturdum ve bana söyleneni yaptım. "Sütyen de."

Çözerek kollarımdan aşağıya düşmesine izin verdim, sonra da yanıma bıraktım. "Bu daha iyi. Bütün döllerimi yutma. Bir kısmının aktığını görmek istiyorum.

Yüzünden ve boynundan aşağı, sonra da göğüslerinin üzerinden." dedi.

Sözleri bacaklarımın arasında o muhtaç sızıyı yaratırken inlememek için alt dudağımı sertçe ısırđım.

"Şimdi, o güzel dudaklarını bana sarabilirsin."

Onu tekrar elime alarak öne doğru eğildim ve ağzımı ona daldırmadan önce üst kısmını bir kez daha yaladım ve başı boğazımın arkasına çarpana kadar devam ettim. Asla hepsini alamayacaktım.

"Kahretsin bebeğim," diye inledi ve saç örgümü avucunun içine aldı.

Bunun şimdiye kadar yaptığı en iyi oral seks olmasını istediğimden, başımı daha da aşağı ittiğinde karşı koymadım. Boğazımı açarak, gözlerim sulanana kadar daha fazlasını aldım.

"Lanet olsun." Ses tonundaki zevk buna değdi.

Dudaklarımı tekrar yukarı kaydırarak kirpiklerimin arasından ona baktım ve başımı sallayarak onu olabildiğince derine çekmeye başladım.

Ağı hafifçe açık bana bakarken gözleri neredeyse kararmıştı. Onu böyle görmek külotumu ıslatmıştı. Bir elimi içine sokup onu emerken kendimi boşaltmak istiyordum ama bu onunla ilgiliydi. Şimdiye kadar aldığı tüm diğer kafalar yanında soluk kalıyordu.

"AH! Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı, sonra başımı tekrar sertçe aşağıya çarptı ve öğürmeme neden oldu. "Sikimi o güzel boğazından aşağı almak hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım, devam ederken gözlerimi ondan ayırmadım.

Başparmağıyla gözyaşlarımın bir kısmını sildi, sonra ağına sokup emdi. "Seni ilk gördüğümde, bu dolgun dudakları sikimin etrafında görmek istedim."

Bacaklarımın arasındaki zonklama güçlendikçe inledim. Çılgınca, daha fazlasını istiyordum. Daha sert ve daha hızlı emdim ve parmakları saçlarımda sıkılaştı. Beni izlerken gözlerindeki donuk bakış güçlü olduğu kadar ateşliydi de. Şu anda onun zevkine sahiptim. Ona bunu ben veriyordum. Ben veriyordum. Başka bir kaltak değil.

"Kahretsin, o muhteşem yüzün sikimi alışını görmeye bayılıyorum," diye homurdandı ve ağızımın içinde şiştiğini hissettim.

Kalçaları titremeye başladı ve ağız daha da açıldı.

"GAH!!! SİKTİR! Geliyorum!" diye bağırdı ilk atış boğazımdan aşağı inerken.

İçime daha fazla pompaladıkça emmemi hafıflettim, ağızımda biriktiğinden emin oldum. Birkaç kez sarsıldı, bana küfrediyor ve övüyordu. İşi bittiğinde, sikinin dudaklarımdan kaymasına izin verdim, sonra ağızımdaki spermi dilimle ittim, böylece göğüslerime düşmeden önce çeneme kaydı.

Beni hayranlıkla izlerken zor nefes alıyordu. Her şey bittiğinde, bir parmağımı meninin üzerinde gezdirirken dudaklarımı yaladım ve her bir meme ucunun etrafında dolaştırdım.

"Siktir," diye mırıldandı, gözlerini kaçıramıyordu.

Sonunda gözlerini göğsümden ayırıp bana bakana kadar onunla oynamaya devam ettim.

"Bu pornoya değerdı," dedi bana.

İçimden bir kıkırdama yükseldi ve ayağa kalktım. Belimden tuttu ve beni yatağa fırlattı.

"Ne yapıyorsun? Göğüslerim dölünle kaplandı. Gidip yıkanmam lazım."

"Cehennem gibi," dedi, üzerime çıktı ve ellerini göğsümde gezdirdi. "Kalmasını istiyorum. Onu ovacağım ve sonra yüzüme oturup bana turtamı vereceksin."

Gülerken yüzümü kapattım.

"Çok gürültü yaptın," dedim ona. "Muhtemelen seni duydular."

"Güzel."

"Kız kardeşin ve Dovie'nin bunu duymasına gerek yoktu," dedim nefes nefese meme uçlarımı çimdiklerken.

Dudakları bir sırtıyla kıvrıldı. "Ama Lula Mae'nin buna ihtiyacı vardı, değil mi bebeğim? Beni burada duyduğunu bilmek, seni övmek ve serbest bırakılmamı haykırmak hoşuna gitti. Bunu o kadar çok sevdin ki diğer ikisinin duyup duymamasını umursamadın. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini duymasını istedin."

Belki... ama artık bittiğine göre, umurumdaydı.

Elleri karnımdan aşağı indi ve şortumun düğmelerini açmaya başladı. "Sorun değil. Dovie ve Nailyah beni duymak istemiyorlarsa dışarı çıkabilirler."

Gerçekten gitmiş olmalarını umuyordum ama bu oldukça şüpheliydi. Özellikle Dovie'den özür dilemem gerekiyordu. Beni daha önce hiç bir erkekle duymak zorunda kalmamıştı. Buna şimdi başlamak istemiyordum. Benden daha fazlasını hak ediyordu.

"Bunu düşünmeyi bırak," dedi ve şortumu indirdi. "Ve yüzüme otur."

Tanrım. Bu adam beni her şeyden uzaklaştırabilir.

Yanımdaki yatağa uzanırken, "Bunlar daha kıskanç düşünceleriniz değilse, lütfen paylaşın," dedi. "Amını dilime sürterken bana ne kadar kıskanç olduğunu söyle. Sen boşalana kadar ben o kadar sertleşeceğim ki seni ters çevirip yine bir hayvan gibi sikeceğim."

Üzerine çıkarken titriyordum.

Bu adamın pis ağzı benim sonum olacaktı. Güzel, enfes bir son.

• ON BEŞ -

"Sikimi ağzına sokmama izin vermene bayıldım."

FIRTINA

Telefonuma bakarak Briar'ın Atlanta'ya doğru yola çıkışını izledim. Başım şakaklarıma vuruyordu. Nereye gidiyordu ve neden bana söylememişti? Eğer lanet olası bir iş arıyorsa, onu bir daha yalnız bırakmadan önce lanet olası yatağa kelepçeleyecektim. Günlerdir iş konusunu açmamıştı bile. Aslında bu hafta aramız çok iyiydi. Artık hiçbir şey için endişelenmiyor ve stres yapmıyordu. Kaçıp gitmesini ve böyle aptalca bir şey yapmasını beklemeyi bırakmıştım.

Benimle oynadı. Bırakıyormuş gibi yaptı, sonra arkamı döndüğüm anda çekip gitti. Lanet olsun! Ona hiç güvenebilecek miydim? Atlanta'da yalnız olmasından hoşlanmıyordum. Güvenli değildi ve o seksi kıcıyla gireceği barlar daha da kötüydü.

"Storm," dedi Lula Mae ve kafam karışmış bir şekilde başımı kaldırdım. Neden ailemin evindeydi?

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Zaten çok kızgındım. Buna bir de onun saçmalıklarını eklemesine ihtiyacım yoktu.

Bir omzunu kaldırdı ve dudaklarını hafifçe büzdü. Tanrım. "Bildğini sanıyordum. Yazın burada kalıyorum. Annen beni davet etti ve ben de kız kardeşlerinle vakit geçirme fırsatını kaçıramazdım."

Anne, hadi ama! Aklından ne geçiyor senin?

Lula Mae'nin bütün yaz burada olması sorun yaratacaktı. Elbette, Briar'ın kıskançlığını seviyordum. Beni sahiplendiğini görmek hoşuma gidiyordu çünkü bu beni istediğini gösteriyordu. Ama bu, ortalığı karıştıran bu deli kaltakla uğraşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Hayır," diye kestirip attım, "farkında değildim."

Bana doğru bir adım daha attı. "Ben de birlikte vakit geçirebileceğimizi umuyordum. Büyüdüğümüzden beri buna pek fırsatımız olmadı. Adamı tanımak istiyorum," dedi umut dolu gözlerle usulca.

"İlgilenmiyorum," dedim ve telefonuma baktım.

Briar hâlâ arabayı sürüyordu. Onu arayıp nereye gittiğini öğrenmek istedim ama o zaman onu izlediğimi anlayacaktı. Telefonunda bir takip cihazı olduğunu biliyordu ve muhtemelen aracımda da bir tane olduğunu varsayıyordu, ki vardı.

Bir el koluma dokundu ve başımı kaldırdığımda Lula Mae'nin bana çok yakın olduğunu gördüm.

Dudaklarını yaladı ve başını geriye doğru eğerek bana baktı. "Eskiden benimle vakit geçirmeyi severdin. Ağzım konusunda hâlâ çok yetenekliyim. Eskiden aletini içine sokmayı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyor musun?"

Oh lanet olsun. Bu olmaz. Yetenekli değildi. Tanrı aşkına, on beş yaşındaydım. Yakışıklı bir kadındı. Louisiana'da onun ilgisini çekmek isteyen erkekler olmalıydı. Neden buradaydı, bunu yapıyordu? Hiç ilgilenmiyordum.

"Çocuktum," dedim kolumu onun dokunuşundan uzaklaştırarak. "Herhangi bir ağız iyi olurdu."

Dudaklarını somurtarak uzattı. "Ama sen beni sevdin."

Başımı salladım. "Hayır. Sikimi ağzına sokmama izin vermene bayıldım. On beş yaşındaydım."

Annemle konuşmak zorunda kalacaktım. Eğer Lula Mae'yi Louisiana'ya geri göndermezse, bütün yaz bu eve yaklaşmayacaktım.

"Şu anda on beş yaşında değilsin, ama bahse girerim ne kadar iyi emebileceğimi seversin," dedi boğuk bir sesle, sonra elini aletimin üzerinde gezdirdi ve sıktı.

"WHOA!" Geri sıçrayarak bağırdım. "Ne oluyor lan?!"

Gözleri kocaman açılmıştı ve kasıklarına bakıyordu. "Hissettiğim şey neydi?" diye sordu.

"Eğer bunun ne olduğunu bilmiyorsan, o zaman kesinlikle ememezsin," diye hırladım. "Tanrım, senin neyin var?"

Gözlerini yüzüme dikti. "Sen... piercingli misin?" diye sordu, sesi şaşkıncı.

Bu kızın beyninde bir sorun vardı. Tüm silindirleri çalışmıyordu ya da reddedilmekten gerçekten hoşlanıyordu.

"Benim aletim seni ilgilendirmez," dedim ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Bu evden siktir olup gitmeliydim. Bu deli kaltağın bir sonraki hamlesinin ne olacağı belli olmazdı.

"Birbirimiz için mükemmeliz. Göreceksin," dedi ben kapıyı açarken arkamdan.

Bir kahkaha attım. "Hayatta olmaz," diye cevap verdim ve kapıyı arkamdan çarparak uzun bacaklarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde cipime yöneldim.

Çıldırılmıştı.

• ON ALTI -

"Aradığınızı buldunuz mu?"

BRIAR

Altı bin üç yüz beş dolar, rehin bıraktığım iki çift elmas küpe ve elmas ve safir bilezik için almayı umduğum para değildi. Bunlar geçmiş ilişkilerimden sakladığım gerçek değere sahip son iki şeydi. Onları hiç takmamıştım ama paraya ihtiyacım olursa satabileceğimi biliyordum. Hatta en iyi fiyatı alacağımı umarak onları satmak için Atlanta'nın öbür ucuna, internette en çok tavsiye edilen rehin dükkanına kadar gitmiştim. Hepsinin toplam değerinin en az on beş bin dolar olduğunu biliyordum ama kendime ait biraz nakde ihtiyacım vardı.

İş meselesini şimdilik bir kenara bırakmıştım, ama sadece zamanımı bekliyordum. Yakında bu konuyu tekrar açacaktım. Storm iki gece önce gitarımı arka verandaya getirip onun için şarkı söylememi istediğinde neredeyse bundan bahsedecektim ama üç şarkıdan sonra gitarı benden aldı ve sallanan yatakta seviştik. Bir an için unutmıştım. Storm ve seks konusunda hep böyle olur.

Garaj kapısına açılmasını söyledim ve içeri girdim. Storm evde değildi. Cipi gitmişti. Ben gitmeden önce bana ne mesaj atmış ne de aramıştı. Beni bir sapık gibi takip ettiği için ikisinden birini ya da ikisini de yapmasını bekliyordum. Belki de meşguldü ve nerede olduğumu göremedi. Biri sadece

Umarım. Bana sormazsa ona ne yaptığımı söylemek zorunda kalmayacaktım. Bu bir yalan değildi. En azından benim standartlarıma göre. Zaman zaman sorgulanabilir olduklarını kabul ediyorum.

Kapıyı açıp içeri girdim ve Dovie'nin katına yöneldim. Ben ayrıldığımda buradaydı ama Nailyah ve Nailyah'ın arkadaşlarından biriyle bir yere gidebileceğini söylemişti. Yine de giderse bana mesaj atmasını bekliyordum. Üçüncü kata ulaştığımda önce Dovie'nin odasına yöneldim ama orada değildi, ben de salona bakmaya gittim. Kanepeye kıvrılmış, elinde bir yorgan ve bir kitapla oturuyordu.

"Hey," dedim, bana baktı ve gülümsedi. "İyi bir anlaşma yaptın mı?" diye imzaladı.

Omuz silktim. "Eh. En iyisi değil ama idare eder. En azından kendi paramız var." Başını salladı ama kaşları çatıktı.

"Nailyah ile gitmek istemedin mi?" Kanepeye oturmak için ona doğru yürürken sordum.

Burnunu buruşturdu. "Lula Mae orada. Ondan hoşlanmıyoruz," diye imzaladı.

Lula Mae hala şehirde miydi?

"Ne zaman gidecek?" Başımı yastığa yaslayıp inleyerek sordum.

"Bütün yaz Nailyah'ın evinde kalacak. Nailyah bu konuda pek heyecanlı değil," diye imzaladı Dovie.

Tekrar oturdum. "Bütün yaz kalacak mı?" diye sordum. "Storm'un ailesinin evinde mi?"

Dovie başını salladı.

Bu garipti. Neden bütün yaz ve neden Storm'un ailesinin evinde kaldı? Storm bunu biliyor muydu? Bilseydi bana söylerdi... diye düşündüm.

Ailesi onu neden orada istiyordu? Bu evlilik olayının Storm'un anlattığından çok daha fazlası olduğu düşüncesi yine çirkin yüzünü gösterdi. Onlar mafyaydı. Ve kimin evleneceğine mafya aileleri karar vermiyor muydu? Her şey ayarlanmamış mıydı? Storm'un bir gün Lula Mae'yle evlenmesi gerekiyordu ve ben gelip her şeyi berbat mı ettim?

Midem bulanıyordu. Storm'un onunla birlikte olması fikri. Evlilik. Onun bu evde olması. Göğsüme ağır bir korku yerleşti ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Ona yarın doğum günün olduğunu söyledin mi?" Dovie imzaladı.

Başımı salladım. "Hayır. Bana abartılı bir şey alırdı ve

zaten bana G-Wagon'u verdi. Bilmesi gerekmiyor." En azından şimdi değil.

Bir gün anlayacaktı... eğer ben burada olsaydım.

Ayağa kalktım ve bir yumruğumu göğsüme vurdum, sonra da zorla gülümsedim. "Sanırım dışarı çıkıp biraz şeftali alacağım, sonra da turta yapacağım. Yardım etmek ister misin?" Ona sordum.

Ağzını yüzünün yan tarafına doğru eğerek kitabını kaldırdı. "Peki, tamam. Kitabını oku," dedim ve kapıya yöneldim.

Yine de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kafamda bunun üzerinde çalışmalıyım. Anlamlandırmaya. Hayal gücüm bana karşı çalışıyordu. Storm'a güvenebileceğimi düşünseydim, bu bir sorun olmazdı, ama içten içe, bilmediğim daha fazla sırrı olduğundan endişeleniyordum.

Parayı çantamdan çıkardım ve bir çorabın içine soktum, sonra da çekmecelerimden birinin arkasına ittim. İşim bittiğinde biraz şeftali toplamak için aşağıya indim. Buraya taşındığımız ilk günden beri şeftalili turta yapmak istiyordum. Hem keyfimi yerine getirecek hem de bana yapacak bir şeyler verecekti.

Kilerden bir sepet alarak arka kapıdan çıktım ve ağaçların yanına gittim. Bugün daha da güçlü kokuyorlardı. En olgun şeftalilerin olduğu ilk ağaca doğru yürürken derin derin içime çektim.

Merdiven olmadan birçoğuna ulaşmam mümkün değildi. Storm'un sakladığı bir yer olup olmadığını görmek için bölgeyi taradım ama görünürde bir tane yoktu. Ağaç hattının sağında kalan süslü görünümlü bina muhtemelen bir kulübe gibi görünüyordu. Eğer bir merdiveni varsa, orada olmalı diye düşündüm. Bu ağaçlarla, bir yerde bir tane bulundurmak zorundaydı.

Oraya ulaştığımda kapıyı açtım, neredeyse kilitli olmasından korkuyordum ama neyse ki kilitli değildi. Odaya bakarken durakladım, buranın bir barakadan çok bir ofis olduğunu fark ettim. Neden burada bir ofisi olsun ki? Evde kullanabileceği milyonlarca odası vardı. Bir masa, sandalye ve dosya dolapları vardı.

Arkamı döndüğümde kapının arkasındaki duvara yaslanmış merdiveni gördüm. Buldum.

Bakışlarım yavaşça odayı taradı ve neden masayı ve dosya dolaplarını aletler, tarım ekipmanları, bazı tahta sandıklar ve bir barakada bulabileceğiniz diğer çeşitli şeylerle birlikte buraya koyduğunu anlamaya çalıştım. Dosya dolaplarının yanına gittim ve birini açmaya başladım, sonra durdum. Bunlar benim eşyalarım değildi ve gözetlememe gerek yoktu. Dolaba baktım ve buradaki ahlak kurallarını tartışırken alt dudağımı çiğnedim.

Önemli bir şey olamaz. Öyle olsaydı kilitlerdi. Bir şeyler bulabilirim.
... şeftali toplarken giyebileceğim eldivenler. Eldivenler kullanışlı olurdu. Kendimi vazgeçiremeden ilk dolabı açtım. İçinde dosyalar vardı. Hepsini düzgünce etiketlenmişti. Bilmediğim isimler. Bazı iş yerleri gibi görünüyordu.

İş yerleri var mıydı? Bunlar çalışanları mıydı? Bazen aşık olduğum adamı tanıımıyormuşum gibi hissediyordum. İş yeri olup olmadığını bilmeliydim. Öyle değil mi? Biriyle birlikte yaşadığınızda ve onunla bir ilişkiniz olduğunda, bu şeyler hakkında konuşursunuz ... diye düşündüm. Emin değildim. Şimdiye kadar hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı. Lula Mae onun işlerini biliyor muydu? Bu düşünce zincirinden rahatsız olarak, onu uzaklaştırdım.

Dosya dolabını kapattım ve bir sonrakini açtım. Aynısından daha çok vardı. Yalnızca bir tanesi en üstte duruyordu ve arkaya itilmişti. En son kullandığı ve yerine koymadığı bir dosya olabilirdi. En son baktığı işin ya da kişinin ne olduğunu merak ederek aldım ve etiketini okuyabilmek için çevirdim.

Briar Landry.

Dondum kaldım. Adım bana bakıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve nefes almayı bıraktım.

Benim adımın yazılı olduğu bir dosyası vardı. Neden benim adımın yazılı olduğu bir dosyası vardı? Milyonlarca neden düşünmeye çalıştım ama hiçbir aklıma gelmedi. Titrediğimi fark ettim. Açmaktan korkuyordum ama açmam gerektiğini de biliyordum. Ya bunu mahvedecek bir şey bulursam?

Muhtemelen öyleydi. Her şey çok mükemmeldi. Kader beni hiç sevmemişti. Şimdi neden mutlu olmama izin versin ki? Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Kulaklarımdaki çarpıntıyı duyabiliyordum. Mafyadan bir adamla yatıyordum. Onun çatısı altında yaşıyordum. Gerçekten her şeyin normal olduğuna inanmış mıydım?

"Aradığın şeyi buldun mu?" Storm'un sesi beni irkiltti ve dosyayı elimde tutarak arkamı döndüğümde bir çığlık attım.

Ağzından sarkan sigarasıyla kapının pervazına yaslanmıştı. Yıpranmış kahverengi kovboy şapkası kafasında geriye doğru eğilmişti. Kollarını kavuşturmuştu ve giydiği gri-mavi ekoseli inci çitçitli gömlek göğsünü sıkıca sarıyordu.

Ne demiştin? Evet, beni eşyalarını karıştırırken yakalamıştı ama ben de üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosya bulmuştum. Dosyayı kaldırdım ve ona baktım.

"Devam et. Aç şunu," dedi dişlerinin arasındaki sigarayla, sonra sigarayı çıkarmadan önce uzun bir nefes çekti. "Bölmeme izin verme."

Ondan dosyaya doğru baktım. Kızgın mıydı? Bu bir tuzak mıydı?

"Ne oldu?" diye sordum. Sesim çatallaştı ve boğazımı temizledim.

Sigarayı iki parmağının arasına alarak işaret etti. "Kendiniz görün. Onu bulan sizsiniz."

Neden yanlış bir şey yapan benmişim gibi hissediyordum? Üzerinde adımın yazılı olduğu gizli dosyaya sahip olan oydu. Sanki onun hatası benim burnumu sokmamdan üstünmüş gibi hissediyordum.

Dosyayı açarken ellerim hafifçe titredi. Ne bulacağım konusunda hiç endişeli görünmüyordu. Yani, masum olabilirdi. Belki de King'in bir zamanlar üzerimde taşıdığı bir şey. Bu mide bulantımın biraz azalmasını sağladı.

Kaşlarımı çatarak doğum belgesine baktım, altında okul kayıtları vardı ama benim değillerdi. Angelina Holloway adında birine aitti. Neydi bu? Dosyada benim adım yazıyordu. Bundan emindim.

Bakışlarımı tekrar Storm'a çevirdim. "Bu kim?"

Sigarasını dudaklarından çekti. "Dovie'nin kimliğini değiştirmesi için sipariş ettiğin şeyler."

Gözlerim tekrar evraklara kaydı. Doğum gününü taradım ve on beş yaşında biri için olduğunu gördüm. Neden onda vardı? Neden bana söylememişti?! Bunu kullanabilirdik. Hâlâ kullanabiliriz. Dovie sonbaharda okula gidebilir.

"Neden burada? Neden bana vermedin? Bunu ben sipariş ettim. Buna ihtiyacımız var." Yüzüne baktım, öfke ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordum. Başından beri ondaydı.

"Yeni bir kimliğe ihtiyacı yok," dedi ve sigarayı yere bırakıp botunun burnuyla üzerini örtmeden önce uzun bir nefes daha çekti.

"Evet, öyle!" Bağırdım.

Dovie'nin hayatını kontrol edemezdi. Bu benim için zor bir çizgiydi. Onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, bunun Dovie'yi etkilemesine izin veremezdim.

Elimdeki dosyayı sıkıca kavrayarak ona "Yeni bir hayatı hak ediyor," dedim.

Bunu benim soğuk, ölü elimden almak zorunda kalacaktı. Ona geri vermeyecektim.

Başını salladı ve kulübenin içine doğru bir adım attı. "Öyle."

Artık kafam karışmıştı. Kapıyı arkasından kapattı. Tek ışık üst taraftaki pencerelerden geliyordu. Bana yaklaşırken bakışları üzerimde kaldı. Bir adım geri çekildim. Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı. Bildiklerim ise, onu tanımaya çalışmamam için yeterli olmalıydı.

ama aklımı ve ruhumu kaybetmişim, öyle görünüyordu. "Benden uzaklaşma," diye uyardı.

"Bu dosyayı sana vermeyeceğim."

Tek kaşını kaldırdı. "Eğer ben isteseydim, yapardın," diye söylendi.

İstemiyor muydu? Tamam, bu başka bir şey miydi? Seks yapmanın sırası değildi. Kafamda her şey karmakarışıktı.

"O kâğıtlara ihtiyacın yok," dedi önümde dururken. Sertçe yutkundum. "Evet, ihtiyacım var."

Elini kaldırdı, irkildim ve dosyayı arkama götürdüm. Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdiğinde, gözleri yavaşça yüzümde gezindi.

"Benim muhteşem küçük sirenim," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Etrafta gizlice dolaşıyor, bir şeyler arıyor."

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama ne dedim ki? O haklıydı. Haklıydım.

Gözleri nihayet benimkilere kilitlendiğinde başını iki yana eğdi. "Bana güvenmiyor musun?"

Yutkundum. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bakışlarında acı titreşiyordu ve lanet olsun ki kendimi suçlu hissetmedim. Güvenimi hak etmiyordu. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissetmemeliydim.

"Senin için cenneti ve dünyayı yerinden oynatırım. Yine de bana güvenmiyorsun."

Bu konuda iyiydi ama elimde ona neden güvenmemem gerektiğinin kanıtı olarak bir neden tutuyordum.

"Umutsuzca istediğim belgeleri benden saklıyordun," diye belirttim.

Ağzının kenarı seğirdi. "Evet. Ama iyi bir nedenim vardı. Bana güvenmeliydin."

Kaskatı kesildim ama çenemi kapalı tuttum. Bash'i gerçek anlamda otobüsün altına atmıyordum. Bana başka konularda yalan söylediğini bildiğimi ona söyleyemezdim.

"Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Her şeyi" dedi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Ama bu kâğıtlar beni mutlu eder."

Kısa bir kaş çatma hareketi alnına dokundu. "Pek sayılmaz. Dovie'nin başka birine dönüşmesi gerekecek. Adını kaybetmesi. Saç rengini değiştirmesi, renkli lensler takması. Her zaman annesinin onu bulabileceği korkusuyla yaşayacaktı. Bu seni gerçekten mutlu etmezdi."

Tamam, elbette mükemmel değildi ama elimizdeki tek şey buydu. "Tek yol bu."

Yüzümün, boynumun farklı noktalarını okşamaya devam ederken başını salladı, bir tutam saç parmağına doladı, sonra koklamak için burnuna götürdü. "Tek yolu bu değil."

"Başka ne yolu var ki?" Ona sordum, dokunuşuna boyun eğmek istediğim için kendime kızgındım.

"Dovie'nin velayeti sende."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Evet, mükemmel bir dünyada."

Parmak ucunu kulağımda gezdirirken gözleri kulağımı incelediği yerden tekrar benimkine kaydı. "Sana tüm hayallerini gerçekleştireceğimi söylemedim mi? Sadece bana güvenmen gerekiyor."

İşte yine o lanet *güven* kelimesiyle karşılaşıyorduk.

"Dovie'nin velayetini bana veremezsin, Storm. Bu Netta'nın onun bende olduğunu öğrenmesi anlamına gelir ve sana söz veriyorum, beni hemen hapse attırır. Mafya bile beni dışarıda tutamaz."

Bir omzunu kaldırdı. "Eh. Ailesi Thatcher'ı on dokuz yaşındayken bir adamın boynunu kırdığı için hapisten uzak tuttu. Seni de hapisten uzak tutabilirdik. Ama iş o noktaya gelmeyecek."

Gözlerim büyüdü. Ona inanıyordum ama bunu test etmeyecektim. Ben sadece Storm için önemliydim. Ailenin geri kalanı umursamıyordu. Şey, Maeme. O umursardı.

"Bunu test etmek istediğimi sanmıyorum."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Buna gerek kalmayacak. Ölü bir kadın seni hapse atamaz."

Nefesim kesildi ve Storm'un bileğini tuttum. "Netta'yı öldürmeyeceksin, Storm Kingston. Ben ciddiylim. Ellerimde ihtiyacım olacak kadar kan var."

"Netta neredeyse bir ay önce düştü. Çok uzun bir merdivenden düşmüştü. Olay olduğunda meth'e takılıp düşmüş. Kurtulamadı," dedi bana, sanki haberlerde duyduğu üzücü bir hikayeymiş gibi. Neredeyse durumdan kopmuş gibiydi.

Düşmesine o mu sebep oldu? Hayır. Onu öldürmediğini söylemişti. Ama yalan söylediği biliniyordu.

"O öldü." Kelimeleri yüksek sesle söyledim, kafamda oturtmaya çalışıyordum. Başını salladı.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Olaydan kısa bir süre sonra." Bir nefes verdim. "Ama bana söylemedin."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu sürprizini mahvederdi."

Ne sürprizi? Başımı salladım, kafam karışmıştı ve neredeyse bunun bir rüya olmasından korkuyordum. Uyanacaktım ve o hâlâ hayatta olacaktı. Bu artık kaçmak yok demektir. Endişelenmek. Omuzlarımızın üzerinden bakmak.

"Ben ..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı salladım. Aynı anda çok fazla şey aklıma geliyordu. En önemlisi de, lanet olsun, Netta ölmüştü. "Ne sürprizi?" Sonunda ağzımdan kaçırdım.

Storm çenemi tuttu. "Doğum günü sürprizin."

Benim doğum günüm. Doğum günümü biliyordu.

"Nasıl-kim-doğum günüm?" Cümle kuramıyordum. Bir türlü beceremiyordum.

Bana doğru eğilirken gözleri koyu kehribar rengindeydi. "Doğum gününün ne zaman olduğunu öğrenmeyi kendime iş edinmeyeceğimi mi sanıyorsun? Hadi ama Briar. Şimdiye kadar beni daha iyi tanıman gerekirdi."

Tamam, yani o bir sapık şampiyonuydu. Sanırım benimle ilgili detayları bildiğini varsaymalıyım. Sütyen ölçülerimi de bilme ihtimali yüksekti.

"Bu müthiş bir hediye," dedim, birinin ölümüne bir hediye olarak bakmalı mıyım emin değildim ama öyle hissettirdiği kesindi.

"Bu senin hediyen değil, bebeğim."

Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım. "Ama sen dedin ki..." Durakladım, neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum.

"Hediyeniz evin içindeki tüm evraklar ve velayet belgeleri. Bugünden itibaren Dovie size ait. Briar Landry yasal olarak onun vasisi."

Ben Storm'a bakarken elimdeki dosya kayıp yere düştü ve ayaklarımızın dibinde çırpınmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı ve bir hıçkırık kopmadan hemen önce havayı içime çektim.

"Sen ciddisin," diye nefes aldım, cevabı zaten biliyordum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken göğsüm kabardı. İçimden kahrkaha ile hıçkırık arasında bir şey kaçtı ve tam bir şok içinde tavana baktım ve kollarımı Storm'a dolamadan önce tekrar bıraktım.

Aman Tanrım, Dovie benimdi. Aman Tanrım!

Storm'un kolları beni sardı ve göğsüne doğru çekti. Başımın arkasını kavradı ve ben de boğazıma düğümlenen gülme ve ağlama hareketine devam ettim. Bir mucize yaratmıştı. Bunu bu kadar çabuk nasıl başardığını soracaktım ama bu insanlar

bir katili hapisten uzak tutabiliyorlarsa, her şeyi başarabilirlerdi. Bunca yıldır Dovie'ye sahip olduğumu itiraf etmek ya da mülakatlara girmek zorunda bile kalmamıştım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim ona, duygularım boğazımı tıkamıştı. "*Teşekkür* etmek yeterince güçlü kelimeler değil. Hiçbir şeyin yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Beni seviyor musun?" diye sordu. "Evet," diye cevap verdim.

Bunu biliyordu. Ona defalarca söyledim. Yine de hep bana sordu.

"Tek ihtiyacım olan bu."

Bana yalan söylemiş olabilir. Ve evet, beni sinirlendiren şeyler yapabilir ve istediğini elde etmek için durumları manipüle edebilirdi. Ama bana Dovie'yi verdi. Diğer yalanlarının da tıpkı onun yeni kimliğini benden saklaması gibi daha büyük bir amaç için olduğuna inanmak istedim.

Göğsünden geri çekilerek yüzünü kavradım ve onu öptüm. Nefesindeki sigara tadı ve deri kokusu, şu anda içimde devam eden duygu sirkiyle birleştiğinde, dillerimiz vahşi bir ritimle birbirine karışırken gömleğini avuçlamama neden oldu.

Ağzını benimkinden ayırdı. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Böyle devam edersen seni burada becermek zorunda kalacağım. Yapmamaya çalışıyorum çünkü bu haberi Dovie ile paylaşmak istediğini biliyorum. Ama bebeğim, beni böyle yalayamazsın, yoksa seni beceririm."

İçimden kahkahalar yükseldi ve önce kapalı kapıya, sonra da Storm'a baktım. Henüz Dovie'ye nasıl söyleyeceğimden bile emin değildim. Bunu nasıl yapacağımı düşünmem gerekiyordu. Netta boktan bir anneydi ama yine de onun annesiydi. Onun ölümünün Dovie'yi ne kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Bunu iyice düşünmeliydim.

Gömleğimin eteklerini tuttum ve başımın üzerine çektim.

Storm'un gözleri göğsüme kaydı. "Çok şükür," diye inledi ve şapkasını çıkarıp masanın üzerine fırlattıktan sonra gömleğinin kuyruğunu belinden çekip önünü bir hamlede açtı.

Gülümsüyordum. Giysilerimin geri kalanını çıkarırken başım dönüyordu. Storm'un gözleri sanki kendisi soyunurken beni hiç çıplak görmemiş gibi beni yutmaya devam etti.

"Git masamın kenarına otur."

Aceleyle yanına gittim ve o bacaklarımın arasına geçip ereksiyonunu okşarken ben de yukarı tırmandım. İri, bronzlaşmış elinin aletinin üzerinde aşağı yukarı hareket etmesine bayılıyordum. Bir parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdi ve göğsünden derin, memnun bir gümbürtü çıkardı.

"Benim için her zaman çok hazırsın. Sürekli sıırsıklam mı kalıyorsun?"

Ellerimin üzerinde geriye yaslandım ve göğüslerimi dışarı çıkardım. Gözleri hemen oraya gitti.

"Sen etrafımdayken ıslanıyorum," diye itiraf ettim.

İçime soktuğu parmağını ağzına sokarken kara kirpiklerinin arasından bana baktı. "Benim pis kızım her zaman sikimi istiyor. Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Durum böyle görünüyor."

Yaklaştı ve delikli başı yarığımın etrafında gezdirdi. Tanrım, bu çok seksiydi. Aşağı baktım ve metal çubuğun zar zor içime girip çıkmasını izledim. Benimle alay ediyordu.

"Şu andan itibaren evde sundress giymeni istiyorum. Külot ve sütyen yok."

Eğer içime girerse ve neredeyse bana vereceği işkenceden vazgeçerse her şeyi kabul etmeye hazırdım. "Neden?" Nefes nefese kaldım.

"Amcığın muhtaç ve artık benim için her zaman bu kadar ıslak olduğunu bildiğime göre, istediğim zaman sikimi içine sokabilmek için kolay erişim isteyeceğim."

Ağır nefeslerim arasında güldüm. "Dovie de burada yaşarken bu biraz riskli olabilir."

Daha da içeri itti ve ben bir inilti çıkardım. Ama tekrar geri çekildi. "Eğer o evdeyse, seni bir dolaba tıkacağımdan ve daracık amına girerken ağzını kapatacağımdan emin olabilirsin."

Bu neden sıcaktı? Tanrım, ben de onun kadar ahlaksız olmaya başlamıştım. Belki daha da kötüsü.

"Hazır mısın?"

"Lütfen!"

Yalvardım.

Tek bir sert hamleyle içime girerken elleri kıcıımı kavradı. "Siktir, o benim!"

Pazularını tutarak rahatlama ve zevk çığlıkları attım. İçime girdiğinde, beni doldurduğunda, işte o zaman dünyamda her şey yoluna giriyordu. Ellerimin üzerinde geriye yaslanarak bacaklarımı onun yanlarına doğru kaldırdım, o da göğüslerimin zıplamasını izlemekten gözlerimin içine bakmaya başladı. Bakışlarındaki şiddetli parıltı ve vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı ses beni daha da yükseltti. Bana böyle bakmasına bayılıyordum. Onun olmak istiyordum. Sahiplenilmek. Ama sadece onun tarafından. Storm Kingston'a her şeyi verebileceğim sonucuna varmıştım.

"GAH! Bu mükemmel bir amcık. Sikimi çok iyi alıyor."

Sözleri içimi ürpertirken küçük bir çığlık attım.

"Onu sikmemi, germemi seviyorsun, değil mi?" diye alay etti, gl itişler yznden masa altımda sallanırken.

"Evet! Ltfen evet."

"Sikime gel, bebeğim. Her tarafını kremle. Ver onu bana," diye ısrar etti.

Doruğa ulaştım, adını haykırırken ağzım açık kaldı ve vcudu titreyip sarsılmadan hemen önce bir nefes verdiğinde gzlerimiz kilitlendi. İçimdeki sıcak fışkırma beni beklemediğim başka bir sarmala soktu ve kollarına tutundum. Dalga üzerimden geçerken vcudum sarsıldı. Storm yavaşça içime girmeye devam etti. Derinlere gömülü kaldı. Nefesimi tutmaya çalışırken alnımı göğsüne yasladım.

"şu andan itibaren sundresslerinizin altında çıplak olun," dedi. Bağırmaktan sesi kısılmıştı.

Güldüm ve başımı çevirerek göğsüne yasladım. "Evet, efendim." Sikinin içimde sarsıldığını hissettim.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldadı.

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım, bana çoktan ikinci raunda ihtiyaı varmış gibi bakıyordu.

"Bana yine öyle de."

"Efendim?"

Başını yavaşça salladı ve dudaklarını kıvıran gülümseme sadistçe bir dokunuştu. İçimde tekrar seğirdiğini hissettim. Klmyordu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Tepkisiyle eğlenerek sordum.

"Evet, hoşuma gitti."

"Efendim, beni kemerle kırbalıyorsunuz, evde külot yok. Her geçen gün daha da sapıklaşıyorsunuz."

Eğildi ve alt dudağımdan bir ısırık aldı. "Bebeğim, sana yapmak istediğim her şeyi yaparsam beni terk etmenden korkuyorum."

İçimden küçük bir heyecan geçti. Bu beni korkutmalıydı, ama işte buradaydım, bundan tahrik ve rahatsız oluyordum. Böyle giderse birbirimizi ölene kadar becerebiliriz.

• YEDİ -

"Sana bir şey söylemeden önce yağ çekmeye çalışıyor olabilirim."

FIRTINA

O, Dovie'nin yasal vasiliğini kendisine veren tüm yasal belge ve evrakları incelerken ben de kanepede onun yanında oturuyordum. Arada bir küçük bir kıkırdama duyuyor ve başını sallayıp şaşkınlıkla bana bakıyordu. Sabah kahvaltısını getirdiğimde bunu ona vermeyi planlamıştım ama o burnunu sokmuştu.

Telefonum kulübenin kapısının açık olduğu uyarısını verdiğinde arabamızdan aşağı iniyordum. Garaja park ettikten sonra güvenlik kamerası uygulamasını açıp baktım, ancak Briar olduğunu zaten biliyordum. On dakikadan kısa bir süre önce arka kapıdan çıkmıştı. Arka bahçeye doğru ilerlerken onu telefonumun ekranından izlemiş, dosyalarımı bakmıştım.

Meraklı küçük göt.

Atlanta'ya, lanet olası bir rehin dükkanına gittiğini bildiğimi ona söylemeyi ya da bu işin peşini bırakmayı tartışıyordum. Neyi rehin verdiğini ve ona ne kadar verildiğini biliyordum.

Elmasları nereye sakladığını gözden kaçırmış olmalıyım, yoksa parayla birlikte onları da alırdım. Piç kurusu onu kazıklamıştı, ama ondan kalan dokuz bin doları saklıyordum, ziyaret için uğradığımda sahibinden almıştım. Onu da tasarruf hesabıma koyacaktım.

kendisi ve Dovie için vardı. Kendi parasını kazanmakta kararlıydı ve altı bin dolar onu çok uzağa götürmeyecekti. Artık beni terk etmeyeceğine inanmak istiyordum. Arkamdan mücevher rehin bırakmaya gitmek gibi şeyler yaptığında zor oluyordu.

"Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi ve sonra alt dudağını sinirli bir şekilde ısırmaya başladı.

Uzanıp elini çektim, sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında çenesini tuttum. "Mutlu olacak," diye ona güvence verdim.

Briar başını salladı. "Evet, biliyorum ama hâlâ Netta'yla ilgili bir sorun var. Onun ölümüyle nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. Ondan hiç bahsetmedi ama o hâlâ onun annesi."

Onu merdivenlerden aşağı ittiğimde Dovie'nin onu doğuran kişinin ölümüne üzüleceği aklıma gelmemişti. Sadece boynunun kırılmasına ve kafasının betona kafatasını çatlatacak kadar sert çarpmasına sevinmişim. Bunu uzatmak istememişim. Briar'a geri dönmem gerekiyordu. Ne olursa olsun, o kaltağı yine de öldürürdüm.

"Sen varsın," diye hatırlattım ona.

Briar derin bir iç çekti. "Sadece doğru şeyi söylemek istiyorum."

"Hazır olduğunuzda ona söyleyin. Ben de Meryem Ana'ya ziyareti ayarlayayım."

Briar burnunu kaşıdı. "O da ne?"

Elimi çenesinden çekip omuz silktim ve diğer kolumu arkasına koyarak kanepeye yaslandım. "Buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, işitme engelliler için sınıfları olan bir Katolik okulu. Dovie'nin buna ihtiyacı olduğundan değil, ama iletişim için işaret dili kullanan insanlar olacak," diye açıkladım.

Briar bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı.

"Ciddi misin?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım. "Ne? Yani, Katoliklere karşı bir nefretiniz yoksa tabii."

Kısa bir kahkaha attı. "Hayır, Katoliklere karşı bir antipatim yok. Ama bana özellikle onun için okulları araştırdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Tabii ki yaptım. Orada uzun bir bekleme listesi var ama o listeyi atladı."

Briar kaşlarını kaldırdı. "Yaptı, ha? Nedenini bilmek istiyor muyum, yoksa bunu nasıl başardığını sormayayım mı?"

"Rahibi tanıyorum," dedim ona. Bilmesi gereken tek şey buydu. Gerisi muhtemelen onun için çok fazla olacaktı.

"Rahibi tanıyorsun," dedi yavaşça, sormak ister gibi bakarak

ama bunu tartışıyordu. "Oh, ama geride kaldı. Dört yıl okula gitmedi. Ne-"

"Bunun farkındalar ve özel bir eğitimle başlayacak. Yaşına göre girmesi gereken derslere girebilecek ama programında özel dersler de olacak. Kendini dışlanmış hissetmemesi için, henüz not verilme bile normal sınıflara gitmesinin en iyisi olduğunu düşünüyorlar."

Açıklamayı bitirdiğimde, Briar'ın yüzündeki ifade tam bir hayranlıktı.

Bu doğru, küçük siren. İşlerin icabına bakıyorum.

"Her şeyi düşünmüşsün," dedi. Omuz

silktilim. "Ben titizimdir."

Ne kadar titiz olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerisini ona anlatmaya karar verdim çünkü o da bu konuyu düşünecekti.

"Doktor Drew - o sırada acı çekiyor olsanız bile onu hatırladığınızdan eminim - Dovie için Atlanta'da çocukluk travmaları konusunda uzmanlaşmış bir psikologla da randevu ayarladı. Kendisi iyi tanınıyor ve Dovie'yle aynı sorunu yaşayan başkalarıyla da çalışmış. Konuşmasını kastediyorum." Ya da eksikliği.

Gözleri genişlerken ağzı hafifçe açıldı. "Bunların hepsi gerçekten oluyor. Dovie onun için istediğim her şeyi elde ediyor."

Evet, öyleydi. Ve bunun için para ödeyen bendim. Briar'ı yan parça olarak tutan zengin bir piç değil.

"Sana sorunlarını çözeceğimi söylemiştim. Telefonunda bir şeyler okumana yardımcı olacak yeni bir uygulama var. Özellikle disleksi için. Konuştuğum uzman bunun şu anda piyasadaki en iyi uygulama olduğunu söyledi. Eğer buna açıksan, haftada bir ya da iki kez buraya gelip seninle çalışmalarını sağlayabilirim."

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu, sonunda gözlerini kırptırdı ve başını salladı.

Ona söylediklerime hâlâ yanıt vermiyordu, öne doğru eğildi ve evrakları sehpanın üzerine koydu. Sonra ayağa kalktı, yüzünü bana döndü ve kucağıma tırmanarak üzerime çıktı.

Belinden tutarak onu daha yakına çektim. "İşte bu yüzden gidip bir güneş elbisesi giymen ve külotundan kurtulman gerekiyor."

Gülüşü göğsümün sıkışmasına neden oldu. Mutluydu ve ben de bunu yaptığım için çok mutluydum.

"Dovie yukarıda. Seks yapmaya çalışmıyorum. Ama deniyor olabilirim

Sana bir şey söylemeden önce tereyağını sür," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Aletim sertleşti, bu yüzden yağlandığımı söyleyebilirim" diye cevap verdim.

Bu ondan yarım bir gülümseme almamı sağladı.

"Tamam, bugün..." diye başladı ve o anda bunun ne hakkında olduğunu anladım. Bana nereye gittiğini ve ne yaptığını anlatacaktı. Neredeyse onu durduracak ve bunu zaten bildiğimi itiraf edecektim ama yapmadım. Ne kadar dürüst olacağını görmem gerekiyordu.

"Atlanta'da bir rehin dükkanına gittim." Durdu ve tepkimi ölçmek için beni inceledi.

"Devam et," dedim.

"Ve, şey, iki çift elmas küpem ve bir zamanlar bana verilmiş olan elmas ve safir bir bileziğim vardı. Onları sadece değerleri için saklıyordum. Bağlanmış falan değildim. Ama geçen gün Dovie kız kardeşinizle alışverişe gitti ve ona verecek param yoktu. Hiç kullanmadığım bir kredi kartım var. Acil durumlar içindi ve ona verdim. Zar zor kullandı. Bana nakit lazım. Kendi parama. Eğer çalışamazsam, o zaman da kendi parama ihtiyacım var."

Bitirdiğinden emin olduğumda başımı salladım. "Tamam."

Kıyafetlerini çıkarıp onu kanepenin üzerine yatırmak ve bana gerçeği söylediği için onu becermek istedim ama Dovie'nin aşağıya gelme ihtimaline karşı kendimi tuttum.

"Tamam mı? Yani, kızgın değil misin?" "Hayır, kızgın değilim."

Ama benden para almasını isterdim. Bu üzerinde çalışmamız gereken bir şeydi. Eğer alsaydı ona Amex Black'imi verirdim.

"O zaman, madem bu kadar iyi bir ruh halindesiniz, belki de bir iş bulmamı konuşabiliriz."

"Hayır."

Gözlerini devirdi. "UGH!"

Ellerimi kışında gezdirdim ve sıktım. "Neden kulübeyi karıştırmaya gittin?" Ona ne aradığını merak ederek sordum.

"Bir merdiven. Biraz şeftali toplamam lazım."

"Mutfakta hâlâ birkaç tane var," diye belirttim. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Turta yapmak istiyordum."

Kışına bir tokat attıktan sonra belinden tuttum ve kucağımdan indirdim. "İşte sihirli kelime bu. Kaç tane lazım?" Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyerek sordum.

"Sanırım bir ayakkabıcı yapıyorum," diye yanıtladı eğlenen bir ses tonuyla.

"Evet, öylesin."

"Bana beş tane büyük boy getir."

Şapkamı koltuğun arkasında bıraktığım yerden aldım ve kızıma şeftali toplamaya gitmeden önce başıma taktım.

• ON SEKİZ -

"Eğer bu X-rated olacaksa, ben şov için kalıyorum."

BRIAR

Dovie'nin merdivenlerden inişini dinledim ve kadehimden bir yudum daha şarap aldım.

Bu gece Dovie'ye söylemeye ve beklememeye karar vermiştim. Storm'un onun için yaptığı onca randevu ve plan arasında unutup kazara ona bir şey söylemekten korkuyordum. Storm'a bunu yapacağımı söylediğimde, bir süreliğine ahıra gideceğini ve bizi yalnız bırakacağını söylemişti.

Bir yanım onun burada bizimle olmasını istiyordu ama diğer yanım da annesinin ölümüne vereceği tepkiden korkuyordu. Storm buradayken istediği tepkiyi veremeyecekmiş gibi hissetmesini istemiyordum. Tüm bunları yaptığına hâlâ inanamıyordum.

Bu Lula Mae meselesi hakkında endişelenmeyi bırakmalıydım. Adam beni seviyordu. Başka bir kadınla evlenmemesi gerekiyordu. Hiçbir erkek elinde tutmak istemediği bir kadın için tüm bunları yapmaz.

Lula Mae'nin bir daha aklıma girmesine izin vermeyeceğim. Storm bunu hak etmiyordu. Bir konuda yalan söylemişti ve tamamen manipülatif olmasına rağmen onu affetmiştim. Unutmak zorundaydım.

Dovie oturma odasına girdi ve önce etrafına, sonra da bana baktı.

"Storm nerede?" diye imzaladı.

"Ahırda yapması gereken bazı işler vardı," dedim ona.

Karşımdaki kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, ardından ayaklarını yanına doğru kıvırdı.

"Turtam çok güzel oldu. Bir parça ister misin?" diye sordum.

"Sonra alırım," diye imzaladı.

İşte bu kadar. Konuşma zamanı.

"Bazı haberlerim var. Büyük haberler," dedim bardağımı sehpanın üzerine bırakarak. Sonra da vesayet belgelerinin bulunduğu dosyaya uzandım. "Sana söylemek konusunda biraz gerginim çünkü iyi haberlerle başlamıyor."

Kaşlarını çattı. "Gitmek zorunda mıyız?" diye imzaladı.

Hemen böyle düşünmesi göğsümün ağrmasına neden oldu. Koşmamıza o kadar alışmıştı ki.

Başımı salladım. "Aslında, macera yaşamak istemediğimiz sürece bir daha asla bir yerden ayrılmak zorunda kalmayız."

Cevap vermedi ama beni ve elimdeki dosyayı inceledi.

Derin bir nefes aldım. "Tamam, bu işin zor kısmı," diye başladım. "Netta bir kaza geçirdi ve öldü." *Öldü* kelimesini bile söyleyemiyordum. Midemde bir düğüm vardı, Dovie'nin nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordum.

Küçük bir nefes verdi. "Öldü mü?" Dovie imzaladı.

Başımı salladım. Ona üzgün olduğumu söylemek istedim ama bu yalan olurdu. Üzgün değildim. Burada tek endişelendiğim Dovie'nin duygularıydı.

"Storm mu yaptı?" diye imzaladı.

Başımı salladım. "Hayır! Merdivenlerden düştü."

Bunu Storm'un yaptığını düşünmesi beni şaşırttı. Elbette, bunu ben de sormuştum, ama onun böyle bir şey yapabileceğini düşündüğünü fark etmemiştim.

"Bu bizim için ne anlama geliyor? Ben hala reşit değilim ve eğer birisi kızının yerini araştırırsa ..."

Dosyayı elime aldım. "İşte bu iyi haber."

Gözleri ona takıldı ve şu anda duygularının ne durumda olduğunu ölçmeye çalıştım. Endişelenmekten başka bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Netta'nın ölümünden bahsederken hiç üzülmemişti. Sanki ona rastgele bir bilgi vermişim gibiydi.

"Storm bunu olay olduktan sonra öğrendi. Görünüşe göre biz buraya gelmeden önce bile bizim güvenliğimiz için onun nerede olduğunu takip ediyormuş."

"Çünkü sana deliler gibi aşık," diye imzaladı dudaklarının kenarını çekiştirerek.

Gülümsedim, gülümsememek mümkün değildi. "Ve bu insanların hazırda beklettiği yüksek güçlü avukatı kullanarak... şey..." Gözlerim yanmaya başlarken dosyayı açtım. Yine ağlayacaktım ve kendimi tutmaya çalışıyordum. "Artık senin yasal vasin benim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve önce dosyaya, sonra da bana bakarken ayaklarını kanepeden yere indirdi. "Ciddi misin?" diye imzaladı.

Başımı salladım ve burnumu çektim, sonra yüzümden aşağı akmadan önce bir damla gözyaşını sildim.

Elleri ağzına gitti ve gözleri hâlâ açık bir şekilde ağzını kapattı, sonra ayağa fırladı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma oturdu. Dosyayı benden aldı ve kucağında açtı. Dosyayı incelerken onu izledim, bunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Sonunda bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştuğunda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bunu gerçekten o yaptı."

Başımı salladım ve bir damla gözyaşımı daha sildim. "Bu benim doğum günü hediyem." "O zaman yarını biliyordu."

"Evet, öyle yaptı. Ama buna şaşırmamalıyım."

"Kaçmak zorunda değil miyiz? Saklanmak zorunda değil miyim? Yapabilirim ..." İmzalamayı bıraktı, sanki şu anda sahip olduğu şeyleri düşünüyormuş gibi. "Okula gidebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, gidebilirsin. Ve sonbaharda gidiyorsun. Storm zaten bunu da ayarladı. İşitme engelli öğrenciler için sınıfları olan bir Katolik okulu."

O zaman kaşlarını çattı ve orada iletişim kurması gerektiğini belirtmemin onu rahatsız ettiğinden endişelendim.

"Ya çok geride kalırsam?"

Dört yıldır okula gitmemişti. Geride kalacaktı. Bunda şüphe yoktu ama Storm bu sorunu da ortadan kaldırmayı başarmıştı.

"Storm her şeyi hallediyor. Olmanız gereken sınıf için derslere gireceksiniz, ancak aynı zamanda gün boyunca sizinle birlikte çalışacak özel bir öğretmeniniz olacak."

Gözleri yine yuvalarından fırladı ve ben hem gülmek hem de ağlamak istedim. Hayatında mutlu olması gereken o kadar az şey vardı ki. Storm ona bir hayat vermişti. Gerçek bir hayat. Diploma alacaktı, sonra da üniversiteye gidecekti. Öğrenci kredisi alabilecektik ve o da diploma alabilecekti!

"Bu gerçek mi?"

Başımı salladım.

Şaşkınlık içinde başını salladı.

Yanına uzandım ve elini tuttum. "Bunun hayatınızı değiştireceğini biliyorum ama iyi misiniz? Netta konusunda?"

Omuzları derin bir nefesle yükselip alçaldı ve cevap verebilmesi için elini bıraktım.

"Onunla ilgili tek bir iyi anım yok. Bir sürü kötü anım var. Hiçbir şey hissettiğimi sanmıyorum." Durakladı ve kaşları çatıldı. "Bir şey hissetmeli miyim? Tek hissettiğim... mutluluk."

Başımı salladım ve onu kucakladım. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Onun için bir şey hissetmek zorunda değilsin. O bunu hak etmiyor. O seni hak etmedi. Mutlu ol. Başım dönüyor."

Ondan uzaklaşarak omuzlarını tuttum. "Hadi gidip biraz turta yiyelim. Dondurucuda vanilyalı dondurmam var. Sonra da şimdi yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini yapabiliriz."

Başını salladı ve ayağa kalkmadan önce omzunu bir kez daha sıktım.

Beni takip etti ama arkamı dönmeye başladığımda koluma dokundu ve ben de ona dönüp baktım.

"Soyadımı değiştirebilir miyiz?" diye imzaladı.

Bunu sormasını beklemiyordum. "Evet. Ama ne olarak değiştirmek istiyorsun?"

"Landry olarak değiştirebilir miyim?" diye sordu. "Yani, bu yasal olarak senin soyadın mı?"

Yine ağlayacaktım.

"Evet, öyle ve kesinlikle yapabilirsin," dedim ona. "Bunu nasıl yaptın? Adını mı değiştirdin?"

Bunu bana daha önce hiç sormamıştı.

Kaşlarımı kaldırdım ve hafifçe ona doğru eğildim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Bir yargıyla çıktım," diye göz kırparak cevap verdim. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Bilmem gerekirdi," diye imzaladı.

Storm'un beni ilk kez seks yaptığımız göle götürdüğü doğum günü gezintisinden sonra Noor'u fırçalamak için zaman ayırdım. Büyük bir kahvaltı hazırlamıştı ve Dovie de bize katılmıştı. Sonra Nailyah ile havuza gitmek için ayrıldı. Storm'un beni yalnız bırakabilmek için bunu ayarladığından emindim. Umursadığımdan değil. Güneş ışığı altında ve su kenarında yapılan doğum günü seksi inanılmazdı.

Noor bana doğru baktı ve ben de başına gidip onu okşadım.

"Seni görmeye gelmeyeli neredeyse iki hafta olduğu için üzgünüm. Bugünkü yolculuğumda çok eğlendim. Umarım ait olduğun kişi sana iyi bakıyordur," dedim ona.

"Egzersiz yapması ve otlaması için her gün dışarı çıkarılıyor. Onun şımartılmasını sağlayan ahır görevlilerimiz var," dedi Storm arkamdan ellerini etrafımda dolaştırırken.

"Şımartılsa iyi olur. O iyi bir kız."

Elimi itti, onu tekrar okşamamı istiyordu. "Ama o birine ait.

Değil mi?" diye sordum.

Onun, herhangi biri tarafından binilmek üzere tutulan bir at olmasını istemiyordum. "Sen."

"Ben ne?" Ona dönüp bakarak sordum. "O

sana ait," diye cevap verdi.

Sustum ve elimi ondan çekip arkamı döndüm ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "O senin, Briar. Onun sahibi sensin."

Geriye döndüm ve Noor'a bakakaldım. "Sen benim misin? O benim mi?"

"Atlar konuşmaz, o yüzden cevap veremez," dedi bana sanki ondan cevap vermesini bekliyormuşum gibi.

"Storm, o ne zaman benim oldu?" Ona dönüp bakarak sordum. "Onu satın aldığımda."

"Onu benim için mi aldın?" Kendimi göstererek sordum.

Başını salladı, şimdi bana sırtıyordu.

Küçük bir çığlık attım ve kollarına atladım, sonra yüzünü tuttum ve öptüm. Ellerini popomda birleştirerek beni tuttu ve bacaklarımı beline doladım.

"Bana Noor'u aldın," diyerek öpücüğü kestim ve yüzünün her tarafına öpücükler kondurmaya başladım.

"Eğer bu X-rated olacaksa, ben şov için kalıyorum." Thatcher'ın

Ses beni ürküttü ve Storm'un omzunun üzerinden bakınca onun birkaç adım ötedeki bir ahıra yaslandığını gördüm. "Seni durdurumama izin verme, küçük bülbül."

Onu tutuşumu gevşettim ve botlarım yere değene kadar aşağı kaymama izin verdi.

"Kahretsin, hiçbir şey söylememeliydim," dedi Thatcher.

"Ne istiyorsun?" Storm sinirli bir ses tonuyla sordu.

Thatcher, "Kadını ona sırık gibi tırmanan biri için çok hırçınsın," diye karşılık verdi.

"Şey, sözümüzü kestin, bu yüzden şimdi sinirliyim."

Thatcher doğruldu. "Sadece bir misafirin olduğunu bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Storm'a baktım, kaşlarını çatmış Thatcher'a bakıyordu.

"Kim?" diye sordu, vücudu gergindi.

"Buna cevap vermemi istediğine emin misin?" diye sordu ve bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde bana bakıyordu.

"Buraya kimseyi ben davet etmedim, o zaman kim bu lanet olası?" Storm talep etti.

Thatcher'la böyle konuştuğunda gerildim. Ona bir adım daha yaklaştım, bunun ne kadar yardımcı olduğundan emin değilim ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Thatcher yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Lula Mae," diye cevap verdi ve sonra dönüp uzaklaştı.

"Siktir," diye mırıldandı Storm.

Tekrar ona baktım. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti; elleri bile iki yanında yumruk olmuştu. Bakışlarıma karşılık vermedi ama Thatcher'ın gittiği yöne doğru dik dik baktı.

"Noor'la işini bitir. Geri geleceğim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve bana bakmadan gitti.

Bütün bunlar da neydi? Lula Mae'nin önemli olmadığına inanmak istiyordum. Ama sonra böyle şeyler oldu ve Storm'un bana daha önce yalan söylediğini hatırlatan o şey benimle alay etti. Benden bir şeyler saklıyor olabileceği şüphesi hâlâ içimdeydi.

Endişelenmemeliyim.

Noor'a dönerek onu fırçalamayı bitirdim ve ahırdan çıkıp kapıyı kapatmadan önce ona birkaç öpücük daha verdim. Storm'un uzaklaşırken döndüğü yere doğru bakarak onu aramaya gidip gitmeme konusunda düşündüm. Bana burada kalmamı söylemişti. Ama ne zaman bana söyleneni yapmıştım ki?

"Burada kalsam iyi olacak," dedim Noor'a.

O da beni izliyordu.

"Ama bu gerçekten ben değilim, değil mi?" Ona sordum, sonra gittiği yere baktım.

"Evet, onu aramaya gidiyorum." Karar verdim ve o yöne doğru ilerlemeye başladım. Storm dışarı çıktığında neredeyse dönüşe varmışım.

Gözleri bana kilitlendi ve parmaklarını bileğime doladı ve çıkışa doğru ilerlerken beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Bunun ne hakkında olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sormadan önce cipine ulaşana kadar bekledim.

Yolcu kapısını sarsarak açtı. "Bir şey yok," dedi ve beni bir çocukmuşum gibi kucağına alıp içeri soktu.

"Belli ki öyleydi. Çok kızgınsın." Bana baktı.

"Ata binmek istedi," dedi. "Sen mi yoksa bir at mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bir at, Briar."

Omuz silktim. "Peki, neden seni görmek için oradaydı?"

Evet, meraklı davranıyordum. Storm benimdi, lanet olsun ve bu kadının onun üzerinde hak iddia ediyormuş gibi davranması hoşuma gitmiyordu.

Başımın yanından tuttu ve bana doğru eğildi. "Tam burada mı sikilmek istiyorsun?"

"Thatcher'ın bundan hoşlanacağına eminim ama hayır."

Elini saçlarımda dolaştırdı. "O zaman kıskançlığı bırak, yoksa ben bırakacağım." İçimi çektim. "Merak ediyordum. Kızgın görünüyorsun."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Lula Mae sinir bozucu olabiliyor." "O bir sürtük."

Ağzının kenarını kaldırdı ve kapıyı kapatmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Cipun ön tarafında yürümesini izledim, keşke midemde bu korku olmasaydı. Ondan her bahsedildiğinde kendimi huzursuz hissediyordum. Storm'la ilgili konularda kendimi güvende hissetmek istiyordum ama o bunu zorlaştırıyordu.

• ON DOKUZ -

"Başka bir adama bakmıyorsun."

BRIAR

Ahırlarda hiç bu kadar çok araç görmemiştim. "Vay canına. Hepiniz yarışları izlemeye bayılıyorsunuz, değil mi?" Storm cipi park ederken sordum.

"Bunların içinde birkaç tane var, bu yüzden gitmeyenler onları izlemek için burada bir araya geliyor" diye açıkladı.

"Kimler gitti?" Cipten indikten sonra ona sordum.

Girişe doğru yürürken elini belime koydu. "King ve Sebastian. Sonra babam ve Monte."

"Monte, Luella'nın kocası mı?" diye sordum.

"Hayır. Luella kardeşi Roland'la evli. Monte ise Bay ile nişanlı."

Bu insanların hepsini asla doğru yola getiremeyecektim. Dovie hepsini benden daha iyi tanıyordu ama Nailyah yüzünden hepsiyle daha çok görüşüyordu. Gerçi hafta başında öğleden sonrayı Jüpiter'le havuz başında geçirmiş ve kızı Birdie'yle tanışmışım. Kocası Ronan da bir kez gelmişti ve onunla da tanışmışım. Umarım bu gece daha fazlasıyla tanışırım.

"Jüpiter burada olacak mı?" Ben sordum.

Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Meraklı değildi ve geçmişimi kurcalamıyordu. Bunu takdir ettim ve onun evinde kendimi rahat hissettim.

Storm kıkırdadı. "Ah, hayır. Bu genç nesil. Yeni nesil değil."

ebeveynler."

"Jüpter genç mi?"

"Evet, ama yaşlı bir adamla evlendi. Yani, onların çevresinde çalışıyor. Bizimkine değil."

Ona baktım. "Daireler mi var?"

"Ailelerimizle takılmaktan hoşlanmıyoruz," diye yanıtladı içeri girerken.

"Belli ki ben de bilmiyordum," diye takıldım.

"Buna nasıl yanıt vereceğimi bile bilmiyorum," dedi.

"Evet, sanırım biraz karanlıkta kaldım," dedim ona bakarak. Sırıttı ve başını salladı.

"Fırtına!" diye seslendi bir adam.

Dikkatimi ona yönelttim. Üstü çıplaktı, kot pantolonu kalçalarına kadar iniyordu ve saçları at kuyruğu şeklindeydi. Bir elinde bir kutu bira, diğerinde sigara vardı.

"Şimdiden gömleğini mi kaybettin?" Storm sesi eğlenmiş gibi çıkarak cevap verdi.

Adam kollarını ardına kadar açtı. "Bayanları bu manzaradan mahrum edemem, değil mi?"

Göğsü güzeldi. Storm'un ki kadar ağız sulandırıcı değildi ama yine de kesinlikle kesikti.

"Briar, bu Acre," dedi Storm bana.

Adam bana cilveli bir gülümseme fırlattı.

"Merhaba, sevgilim." "O benim." Storm'un sesi sertleşti.

Adam ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne? Bir tane mi talep ettin?" Sonra tekrar bana baktı. "Yine de seni suçlayamam," diye ekledi ve birasından bir yudum aldı.

Kapalı bir kapıya yaklaştığımızda sesler daha da yükseldi. "Bahislerle Acre ilgileniyor," dedi Storm bana.

"Ne bahsi?" Ben sordum.

"Sadece izlemekle kalmıyoruz. Bahisler d ö n ü y o r . Kendi küçük ç e m b e r i m i z . Çok yoğun bir şey

değil." "Bahse var mısınız?"

Başını salladı. "Her zaman."

"Pekâlâ, kimin için tezahürat yapacağız?" "Size göstereceğim."

Kapıyı açtı ve içeri g i r m e m i işaret etti, sonra da arkamdan geldi. Ben manzarayı seyrederken eli belime dolandı. Etrafı taradım.

Tanıdığım çok az yüz gördüm. Duvardaki devasa ekranın etrafındaki kanepelere baktığımda göğüsler gördüm. O da neydi öyle? Thatcher'ın kucağında üstsüz bir kadın oturuyordu. Diğer tarafa baktığımda daha fazla meme gördüm. Kadınlardan birinin üzerinde kışının büyük bir kısmı dışarıda kalan bir kot pantolon vardı ve ayrıca tişörtü ya da sütyeni yoktu, elini bacaklarının içinde gezdiren Wells'in önünde duruyordu.

"Muhtemelen memelerden bahsetmeliydim."

Bakışlarımı tekrar Storm'a çevirdim. "Burada üstsüz kadınların olacağını biliyor muydun?" diye sordum.

"Her zaman öyledir," dedi ve bara doğru başını salladı. "Hadi bir içki alalım."

Bununla bir sorunu yok muydu? Tabii ki vardı. Beni bir striptiz kulübüne getirmişti. Bütün gece büyük, çıplak göğüslere bakacaktı.

"Storm!" diye seslendi bir kadın ve ona el salladı. En azından üzerinde askılı sütyen benzeri bir şey vardı. "Buradasın!" diye bağırdı.

Diğer insanlar onun adını seslendiler ve o sadece elini sallayarak bizi bara götürmeye devam etti.

Onu gördüğüne çok sevinen sarışın koşarak geldi ve sanki orada durmuyormuşum gibi kollarını ona doladı. Storm onu omuzlarından tutup kendisinden uzaklaştırdı.

"Ah, Güz," dedi, sonunda rahatsız olmuş görünüyordu. Onu üzerinden attıktan sonra kolunu tekrar bana doladı. "Hayır," dedi sertçe, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Buraya gel, şekerim. Bu gece kucağıma oturabilirsin. Fırtına kapıldı," diye seslendi Acre oturduğu sandalyeden, ekrana bakarak.

Bana baktı ve dönüp uzaklaşmadan önce bana kötü bir bakış attı.

"Arkadaşın mı?" Ona sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, başka bir şey söylemedi. "Ne içmek istersin?" diye sordu bana.

Sütyenini çıkarıp Acre'in kucağına otururken ona baktım. Acre onun meme uçlarını yalamaya başladı ve ben de gözlerimi beni izleyen Storm'a çevirdim. Bana bir soru sormuştu.

"Burada dört kadın daha var ve hepsi de üstsüz." "Onlar striptizci."

Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle şeyler için striptizci mi tutuyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Onlar striptizcilerle yatıyor. Hepsi güvenlikten geçti."

"Ama onları daha önce siktin." Bu sorunun cevabını zaten biliyordum ve bundan hiç hoşnut değildim.

"Senden önce," diye yanıtladı.

Ona ters ters baktım. "Beni siktiğin kadınların üstsüz dolaştığı bir yere getirdin."

Parmağını yüzümde gezdirdi ve dudakları kıpırdadı. "Şu an istediğim tek amcık sensin."

Göğsünü ittim. "Bunun bir önemi var mı? Bütün gece başka kadınların göğüslerine bakacaksın."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değilim."

"Her yerdeler. Nasıl görmezsin? Bakmak isteyeceksin." "Kıskanıyorsun."

Gözlerimi kısıtım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Uzandı ve elini eteğimin altına soktu, iki parmağını külotumun kasıklarına soktu, burnu neredeyse benimkine değecek şekilde eğildi. "Tek istediğim bu" dedi, sonra elini geri çekti ve beni parmaklarından emerken tekrar doğruldu. "Şimdi bana ne içmek istediğini söyle."

"Viski," dedim, dikkatimi başarıyla dağıttığı için artık daha az somurtkandım. Popomu sıktı, sonra içkilerimizi sipariş etmek için arkasını döndü.

Göreceklerim yüzünden tekrar etrafa bakmak istemedim. Açıkçası iffetli biri değildim ama bu beni rahatsız ediyordu. Kendime engel olamayarak gözlerimi Thatcher'a doğru çevirdim ve kucağındaki esmerin sanki seks yapıyorlarmış gibi zıpladığını gördüm. Thatcher'ın başı yastığa yaslanmış, sigara içerken onu izliyordu. Sanki boşalıyormuş gibi inlemeye başladı.

Storm bardağı elime tutuşturarak, "Al bakalım," dedi.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Thatcher onunla burada mı seks yapıyor?" diye sordum.

Storm bardağından bir yudum aldı. "Büyük ihtimalle. Bu taraftan gelin," dedi ve odanın içinde ilerleyerek, eli bileğime dolanmış bir şekilde yanından geçerken onu selamlayan insanlara başını salladı.

Thatcher'ın üzerindeki kız "Geliyorum," diye bağırdı.

"O zaman kalk ve sikimi yut," dedi ona.

İzlemeden duramıyordum, kızın adamın kucağından kaydığını ve dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Thatcher onun saçlarını tuttu ve yere çarptı. Bakışlarımı onun yüzüne kaldırdığımda beni izliyordu. Yüzümün ısındığını hissettim ve başımı tekrar Storm'a çevirdim. En azından benim baktığımı görmemişti.

Wells bacağına t neyen kıza, "Yar ştan önce inmem gerekecek," dedi. "Bu beni çok sertleştirdi."

Storm başında kovboy şapkası olan, bir taburede oturmuş ekrandakileri izleyen bir adamla konuştu. Sonra diğ rlerinin oturduğu yerin arkasına geçip televizyonu iyi gören geniş, peluş deri bir koltuğa oturduk.  oktan kapılmadığına şaşırmıştım ama U şeklindeki büyük kanepede de boş yerler vardı. Ama canlı aksiyon pornosu izlemek istemiyorsanız, oraya oturmak istemezsiniz.

Storm oturdu ve bacaklarını açtı, sonra beni kucağına oturmam için aşağı çekti. Oturduğumuzda, bu açıdan seks hareketlerini göremiyordum ve rahat bir nefes aldım.

"Bunu iyice düşünmemiştim," dedi bir içki alarak.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni buraya getiriyorum." Ah. En azından itiraf etmişti.

" yle mi düşünüyorsun?" şakayla karışık söyledim.

Gözleri vücudumda gezinirken dudaklarında küçük bir sırtış belirdi.

"Siktir! Evet! Sikime bin!" Wells'in sesi beni gerdi.

Storm gözlerini devirdi. "Her zaman çok g r lt c d r."

"Herkesin görebileceği şekilde seks yapıyor olması hakkında söyleyeceğin şey bu mu?"

"Evet, seni buraya getirmeden önce bunu hiç düşünmemiştim."

"Canlı aksiyon pornosunu nasıl düşünmezsin?"

Omuz silkti. "Bunu hep yaptık."

Gözlerim kocaman oldu. "Biz mi? Herkesin önünde böyle seks mi yaptınız?"

Hiçbir şey söylemedi. Bardağımdan bir yudum aldım. Buradaki bütün kadınları sikmişti. Hepsi onun kendilerini siktiğini görmüştü. Bundan hoşlanmamıştım. Kıskanıyordum ve bunun benden önce olması umurumda değildi. Onların boşalmasını dinliyordu ve onlara bunu yaptırdığı zamanları düşünmesini istemiyordum.

"Bana bak," dedi.

Gözlerimi ona dikmiş, olay çıkarıp  ıkarmayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Neden kızg ns n?"

"      bu kadınları sadece duymak ve görmekle kalmıyor, aynı zamanda onların içinde de bulunuyorsunuz. Ve Thatcher'ın indiğini gördüm. Çok garipti-"

Kendi bardağını yere çarptı, sonra benimkini elimden aldı ve kendi bardağının yanına koydu. "Ayağa kalk," diye emretti.

Gidiyor muyduk? Tanrım, umarım öyledir.

Üzerinden indim ve o da hemen arkamdan ayağa kalktı. Belimden tutarak beni öne ve kapıya doğru itti. Biz yanlarından geçerken Acre kelimenin tam anlamıyla bir kadının meme ucunu emiyordu.

Kapıya geldiğimizde etrafımda dolanıp kapıyı açtı ve beni dışarıya doğru itti. "Şurada," dedi, biraz aşağıda ve koridorun karşısındaki bir kapıyı işaret ederek.

Ona soru sormadım ve kapıya doğru gittim, kapıyı açtım, sonra içeri girerken durakladım. Başka bir at odasıydı. Noor'un eşyalarının olduğu odaya girmiştim ama buna girmemişim. Ne yaptığımızı sormaya başlamıştım ki kolumdan tutup beni bir bankın yanına çekti.

"Eğil ve ellerini sıranın üzerine koy," dedi sert bir ses tonuyla. Ona dönüp baktığımda kemerini çözmüş beni izliyordu. "Sevişecek miyiz?"

"Ellerini bankın üzerine koy," diye bağırdı ve irkilmeme neden oldu.

Gözlerimi kemere indirdim, sonra tekrar ona baktım. "Dayak mı yiyeceğime yoksa sikileceğime mi bağlı."

Bana bir adım daha yaklaştı ve yüzümü tuttu. "Tokatlanmayı hak ediyorsun ama seni daha çok becermem lazım. Şimdi kıcımı eğ."

Yutkundum ve o da yüzümü bıraktı. Bu beni tahrik ediyordu. Kızgın şey ateşliydi.

Arkamı döndüm ve ellerimi bankın üzerine koydum. Giydiğim kısa etek tamamen yukarı kalkmıştı. Kemerinin derisi popomun üzerinden geçtiğinde kaskatı kesildim ama yere bırakmadan önce yaptığı tek şey buydu.

"O güzel, yuvarlak kık bu saçmalık için kırmızı olmalı," diye bağırdı. "Başka bir adama bakamazsın." Parmakları kıcımı kavrarken yanağıma saplandı.

Bu Thatcher'ın inişini görmemle ilgiliydi. Şimdi anlıyorum. Ama cidden mi? Beni oraya götürmüştü. Görmek istememişim.

"Diğer kadınları gördün!" Ben işaret ettim.

Parmakları külotumun kenarlarına kaydı ve ayak bileklerime gelene kadar külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. "Yanılıyorsun," dedi ve arkamda dizlerinin üzerine çökerken sıcak nefesi bacaklarımdan arasındaydı. Dilinin ilk darbesi beni inletti. "Başka kadınlarla görüşmüyorum. Artık değil," dedi ve sonra klitorisimi yaladı.

Artık umurumda değildi. Bunu yaparken onunla tartışmayacaktım.

"Bu çok iyi," diye mırıldandı kığımın yanaklarını tutup ayırdıktan sonra dilini arkada gezdirirken.

Ona doğru bastırarak yalvaran bir ses çıkardım.

Güldü ve tekrar ayağa kalktı. Kot pantolonunun fermuarı inerken kıvrandım. Tanrım, acele etmesi gerekiyordu. Onu içimde istiyordum.

Ellerinden biri belimi kavradı ve tamamen içime girmeden önce sikinin başının yavaşça içime girdiğini hissettim.

"S.KTİR!" diye homurdandı parmakları içime girerken. Kolu belime dolandı ve sırtım göğsüne dayanana kadar beni yukarı çekti. İçime pompalamaya başladı. Her iki eli de göğüslerimi kapladı, kulağımda ağır bir şekilde nefes alırken onları sıktı. "Amım, kızım, ihtiyacın olan tek yarak bu."

Tamamen aynı fikirdeydim. İki kez daha içime girdi, sonra çekti. Gömleğim başımın üzerine çekilip atıldığında itiraz etmek için ağzımı açtım. Storm kolumdan tutup beni bankın yanına çekti ve sonra oturdu.

"Sütyenini çıkar ve bana sarıl." Bakışları yavaşça vücudumda gezindi.

Uzandım ve çıkardım, sonra yere düşmesine izin verdim. Bir eliyle sikini okşadı ve diğer elini ona gelmem için uzattı. Yanına yürüdüm ve belimden tutup beni tuttu, ben de onun delinmiş kafasına doğru inmeden önce ona sarıldım. Sikinın başı açıklığıma dokunduğunda, yüksek sesli bir inilti ile aşağı indim.

"Sür beni," dedi derin bir sesle, sonra bir eliyle popomu tokatladı.

Kendimi desteklemek için omuzlarına tutunarak yukarı ve aşağı hareket etmeye başladım. Beni izlerken gözleri kararmıştı. Hızlanmaya başladım.

"Aferin kızıma," diye övdü beni, bir elini sırtımda gezdirerek. Eğildi ve sağ meme ucumu yaladı, sonra sol meme ucumu ısırdı.

"AH!" Ağladım.

"Gördüğüm tek sikik memeler," dedi ve sonra popoma bir tokat daha attı. "İşte bu kadar. Boşalt beni. Bütün gece döllerimin senden akmasını istiyorum. Sikimi kaldıran tek amın bu olduğunu bilerek."

"AMAN TANRIM!" Tırnaklarım omuzlarını ısıtırken ve vücudum titrerken bağırdım.

Storm kalçalarını kaldırdı ve içime daha sert pompalamaya başladı. Bank

ılgın hareketlerimizle zemine sürtündü. "SİKTİR! İşte bu kadar! GAH!"

Gerginletiğini hissettim, sonra içime boalıırken ürperdim.

"Lanet olsun," diye tısladı, vücudundan bir titreme daha geçti ve kolları bana daha sıkı sarıldı.

Başımı omzuna yasladım. "Mmm," diye mırıldandım, tamamen doymutum. "Daha iyi hissediyor musun bebeğim?" diye sordu başımı öperek.

"Evet," diye cevap verdim.

"Seni getirmemeliydim."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Bensiz gelmeni istemiyorum," dedim kaırlarımı çatarak.

Sırıttı ve saçlarını yüzümden geriye doğru taradı. "Kıskandın mı?"

"Evet, kıskandım. Buna bayılıyorsun," dedim gözlerimi devirerek.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim." "Yarış ne olacak?"

"Evde izleyebiliriz. Sen ıplakken. Sikiimin zerinde."

• YİRMİ -

"O aileden değil ve ona güvenilmez."

FIRTINA

Hava çok sıcaktı ve güneş acımasızdı. Hughes Çiftliği'nin Stellan'a sattığı safkan Thatcher'ı izlerken şapkamı gözlerimi gölgeleyecek şekilde ayarladım. Blaise Hughes'un atı Empire onun babasıydı, bu da şampiyon soyuna sahip olduğu anlamına geliyordu. Bunun bir sonraki kazananımız olacağını düşündüm. Tam bir canavardı.

"O çok güzel. Adı ne?"

Lula Mae'nin sesi duymak istediğim son şeydi. Lanet olsun. Bütün hafta buraya gelip durdu. Kadın ilgilenmediğimi ya da müsait olmadığımı bir türlü kafasına sokamıyordu.

"Zephyr," diye cevap verdim, ona bakmadan. "Ona binecek misin?"

Kolu bana değdi ve ondan uzaklaştım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken bakışlarımı Thatcher ve attan ayırmadım.

"Her ne halt etmeye çalışıyorsan buna bir son vermelisin," diye uyardım onu.

Sanki şaka yapıyormuşum gibi yumuşak bir kahkaha attı. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum.

Eskiden gerçekten arkadaş canlısıydın."

"Sikimi tutarak çizgiyi aştın. Mesafenı koru."

"Bak, bu hiç de senin tarzın değil. Bugünlerde çok huysuzsun. Merak ediyorum.

Bunun nedeni nedir?" Ses tonundan ne olduğunu bildiği anlaşıyordu.

Kahretsin, sinir bozucuydu.

Başımı çevirdim ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Konuşacak bir şeyimiz yok. Biz arkadaş değiliz. Git ne yapmaya geldiysen onu yap ve beni yalnız bırak."

Dudaklarını büzdü, sonra başını yana eğdi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Eskiden iyi arkadaştık."

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar Zephyr'e çevirdim. "Git buradan, Lula Mae. Burada senin için hiçbir şey yok."

"Tamam. Ama seni terk ettiğinde, burada bekliyor olacağım. Çünkü gidecek. Onun gibi kadınlar erkekleri kullanır. Geçmiş hakkında her şeyi biliyorum. O aileden değil ve ona güvenilmez."

Dişlerini birbirine geçirirken çenem sıkıştı. "Benden uzak dur," diye öfkeyle hırladım.

Louisiana'ya geri dönmesi gerekecekti. Annemi görmek için bir ziyaret yapacağım. Onlara kalmasına izin vermelerini söylediği şey saçmalıktı. O benim için buradaydı. Neden bir geleceğimiz olduğunu düşünüyordu, bilmiyordum. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi hiç ima etmemiştim. Yani on beş yaşımıdayken sürekli sikimi yalaması dışında. Ondan sonra pek çok kız sikimi yaladı ve hiçbiri bunun aşk anlamına geldiğini düşünmedi. Kafayı yemişti.

Onun uzaklaştığını duydum ve omuzlarımı gevşettim. Briar son zamanlarda ondan hiç bahsetmemişti, bu yüzden Lula Mae'nin onu yalnız bıraktığını düşündüm. Artık sadece beni rahatsız ediyordu, her lanet gün ortaya çıkıyordu.

Thatcher atını bana doğru sürdü ve çitin diğer tarafında durdu. Şapkasını kafasında geriye doğru eğip bana bakarken gözlerindeki eğlenceli parıltı beni çok kızdırdı. Lula Mae'den de hoşlanmadığı halde neden her gün buraya gelerek onu eğlendirmek zorundaydı ki?

"Görüyorum ki kız arkadaşın bugün yine dönmüş," dedi sırtarak.

"Ona öyle deme," diye ısırıldım.

Zephyr'i okşadı. "Uçacak." "Öyle görünüyor," diye katıldım.

Thatcher henüz bunu test etmek için onu dışarı çıkarmadı ama çıkardığında burada olmak istedim.

"İstedığın bilgiyi aldım," dedi bana. "Plak şirketi. İşim bittiğinde iletişim bilgilerini sana mesaj atarım."

"Teşekkürler," diye cevap verdim, hâlâ bunun üstesinden gelebileceğim bir şey olup olmadığından emin değildim.

Kararsızdım. Briar'a her şeyi vermek istiyordum. Dünyayı ona vermek. Ama onu paylaşmak... Bunu düşünmek bile göğsümü daraltıyordu. Bunu nasıl başaracaktım? O bunu hak ediyordu. İnanılmaz derecede yetenekliydi ve sahneye aitti. Kahretsin, keşke daha kolay olsaydı. Haftalarca bununla mücadele ettim ve sonunda Thatcher'a gidip plak şirketi sahibi olan arkadaşını sordum.

Elimde onun altın biletini tutuyordum. Bunu ona vermek beni çok korkutuyordu. Onu kaybetme düşüncesi bile ruhumun bedenimden emiliyormuş gibi hissettiriyordu. Ama ona güveneceğim bir zaman gelmeliydi. Bana karşı dürüsttü. Benim ona karşı olduğumdan daha dürüsttü.

Bir karar vermem gerekiyordu. Sanırım ne kadar dengesizleştiğimi öğrenmek üzereydim.

Thatcher yanımdan geçip gitti ve şapkasını düzelterek gözlerini kapatmadan önce ifadesi karardı ve başka bir şey söylemeden atını sürdü.

Neye baktığını görmek için omzumun üzerinden geriye baktım ve küçük jokey Capri'yi gördüm.

Gergin bir gülümsemeyle bana baktı. "Affedersiniz ama JB'yi gördünüz mü?"

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm. Bugün olmaz."

Kaşları birbirine çarptı. "Tamam, teşekkürler. Ama onu görürsen, onu aradığımı söyler misin?"

Başımı salladım, o da döndü ve kasketini alıp ensesinde at kuyruğu yaptığı sarı saçlarının üzerine geçirdi.

Onunla Thatcher arasındaki o garip olayı unutmuştum. Kendi işlerim vardı ama birinin bunu kontrol etmesi gerekiyordu. Birisi derken de Stellan'ı kastetmiştim. Bu işe bulaşmayacağıma adım gibi emindim.

Umarım JB hâlâ nefes alıyordur.

• YİRMİ BİR -

Edepsiz olmak onun hayattaki yeteneği gibi görünüyordu.

BRIAR

Dovie'nin Nailah'la Kingston'larda yüzdükten sonra eve gelmesini bekliyordum ama mesajında sinemaya gideceklerini yazmıştı. Ben de kot pantolonumu ve botlarımı giyip Noor'u ziyarete gideyim dedim. Ekstra bonus: Storm da ahırdıydı. Ona tam anlamıyla yapışmamaya çalışıyordum ama bu her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Yanımda olmadığında onu özliyordum. Ne yaptığını merak ediyordum. Çoğu zaman aklım ondaydı.

İkinci botumu giyerken telefonum çaldı. Arka cebimden çıkarmak için öne doğru eğildim ve Pepper'ın numarasını gördüm. Gülümseyerek Cevapla'ya bastım ve kulağıma götürdüm.

"Selam," dedim, aradığı için mutluydum.

Bir kereden beri ondan hiç mesaj gelmemişti ve ben daha bu sabah ona mesaj atmayı düşünüyordum.

"Demek yaşıyorsun?" diye cevap verdi.

"Evet. Neden olmayayım ki?" Belki de ona mesaj atmalıydım. Bu arkadaşlık işinde iyi değildim. Öğrenmem gereken çok şey vardı.

"Çünkü sana iki farklı mesaj gönderdim ve hiçbir cevap alamadım."

Kaşlarımı çattım ve bakmak için telefonumu kulağımdan çektim. Şuraya gittim

Son mesajımdan beri ondan hiçbir şey gelmemişti.

"Senden hiç mesaj almadım," dedim ona. "şimdi bakıyorum ve hiçbir şey yok."

"Bu çok garip. Sana iki tane önderdim. Biri geçen hafta barın sahilde düzenleyeceği bir yaz konseri hakkında ve seni buraya getirebileceğimi umuyordum. Sonra dün bir tane daha önderdim, yine konser hakkında sorular soruyor ve seni kontrol ediyordum."

Haftalardır sahneye çıkmamıştım ve burada Storm'la birlikte olmayı sevmeme rağmen bunu özlemiştim. Hayatımda eksik olan tek şey buydu. Storm her şeyi neredeyse mükemmel hale getirmişti ve Dovie için yaptıkları, isteyebileceğimden ya da hayal edebileceğimden çok daha fazlaydı. Daha fazlasını istediğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Servis kötü olamaz. Storm'dan her gün mesaj alıyorum."

"Demek öyle, ha?" diye cevap verdi ve sesi ciddileşti. "Orada işler yolunda mı?"

"Evet. Muhtemelen mükemmel. O kadar çok şey var ki; hepsini anlatmaya başlayamam bile. Zamanınız olmaz."

Bir an sessiz kaldı.

"Güvende misin? Halledildi mi?" "Evet, hepsi."

"Peki ya ihtiyacın olan kimlik? Sana hiç ulaştı mı?"

Gölümsedim, sandalyede arkama yaslandım. "Evet, ama artık ona ihtiyacım yok. Storm bunu da sihirli bir şekilde düzelitti. Bu uzun hikâyenin bir parçası."

"Bu uzun hikâyenin tamamını dinlemem gerekecek. Güvende olduğuna göre, buraya gelmeye ne dersin? Konserde sahne alırsın, benimle kalırsın ve hasret gideririz. Çocuklar seni tekrar sahnede görmeyi çok ister."

Storm'u ikna etmem gerektiğini biliyordum ve bunun kolay olmasını beklemiyordum. Ancak, beni kontrol edemeyecekti. Bunu konuşmuştuk. Ama bir şeyleri manipüle ettiğini de biliyordum. Onun haberi olmadan bu konuda çalışmak zor olacaktı.

"ok isterim. Ama önce bunun mümkün olduğundan emin olmalıyım."

"Storm'dan izin almak zorunda mısın? Çünkü eğer öyleyse, ben kuzeye geliyorum. Benim tanıdığım Briar bir erkeğe hiçbir şey sormaz."

Göğsüme bir ağırlık oturdu. Değişiyor muydum? Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gitmiyordu ama Storm'la farklıydım. Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde ona güç verdim.

"Hayır, öyle değil. Tam olarak değil." Kısmi bir yalandı. Ama düşünmem gereken bir de Dovie vardı. Seyahate çıkmak istemeyebilirdi ve ben de onsuz gitmeyecektim. Ben de Storm olmadan gitmek istemiyordum.

"Pekâlâ," dedi, ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Git telefonunu kontrol ettir. Bak bakalım mesajlarım neden gelmiyor."

"Evet, tamam," diye kabul ettim. "Sonra konuşuruz," dedi bana. "Tamam, görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım ve mesajlarımı geri çektim. Yanlışlıkla mesajlarını mı sessize almıştım? Bunu yapabilir miydin? Ama sessize alınmış olsalardı, yine de gelirlerdi, değil mi? Bunu anlayacak kadar teknik bilgim yoktu. Bir Apple mağazasına götürüp baktırırdım.

Telefonum tekrar çaldı ve Storm'un adı ekranda belirdi.

"Hey," diye cevap verdim midemde sadece onun neden olduğu o baş döndürücü hisle.

"Hey, bebeğim. Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben de Noor'a binecektim ama sanırım telefonumu kontrol ettirmem gerekiyor. En yakın Apple mağazası nerede?"

Bir duraklama oldu ve sonra boğazını temizledi. "Telefonunun nesi var?"

"Az önce Pepper'la konuştum, mesajlarına cevap vermediğim için aramış. İki mesaj gönderdiğini ve ikisini de almadığımı söyledi. Bu daha önce de olmuştu. Ama sadece onda olmuş gibi görünüyor. Telefonun onun mesajlarını engellemesi için yanlışlıkla bir şeye basmış olabilir miyim?"

Hattın onun tarafında bir araba kapısının çarptığını duydum.

"Ben kontrol ederim. Atlanta'ya kaçmana gerek yok. Buraya gel. Ben de ahıra dönüyordum. Noor'u senin için eyerleyeceğim. Birlikte gezintiye çıkarız."

Bu fikir daha çok hoşuma gidince gülümsedim ve ayağa kalktım. "Tamam, birazdan orada olurum."

"Dikkatli sür," dedi bana.

"Her zaman," diye cevap verdim, çünkü onu göreceğim zaman hissettiğim o sıcak, kabarcıklı duygu içime yerleşmişti.

Telefonu kapattıktan sonra Pepper'ın söylediklerini hatırladım ve gülümsemem düştü. Kendimi sorgulamaktan nefret ediyordum. Storm için değiştiğimi düşünmek istemiyordum. Kendimi kaybetmek istemiyordum. Ama aynı zamanda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Aşık olmak böyle bir şey miydi?

Telefonumu cebime geri koydum ve garaj kapısına yöneldim. Ona benimle Miami'ye gelmek isteyip istemediğini soracaktım. Bakalım nasıl olacaktı. Bunu fazla irdelemem için bir neden yoktu. Şu anda aramız gerçekten iyiydi.

Ahırlara doğru yürüdüm, Storm'u arıyordum. Noor, söylediği gibi hazırды ama ne onun ne de Poseidon'un yanındaydı. Her iki takım odasını da kontrol ettikten sonra yarış partisi dedikleri üstsüz partinin yapıldığı odaya yöneldim. İçeri girip etrafa bakındım ve gözlerim Lula Mae'nin elinde bir şişe suyla şişirilmiş sandalyelerden birinde oturup beni izlediğini görünce keşke Noor'la kalsaydım dedim.

"Merhaba," dedi şurup gibi tatlı sesiyle. "Merhaba," diye cevap verdim sıkıca.

"Storm'u mu arıyorsun?" diye sordu. "Evet. Onu gördün mü?"

Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş ve benim için üzülüyormuş gibi bana sempatik bir gülümseme verdi. "Birlikte öğle yemeği yedikten sonra çıktı. Önemli bir toplantısı varmış. Bilirsin işte, aile meseleleri," diye beni bilgilendirdi ve ardından suyundan bir yudum daha aldı.

Onunla öğle yemeği mi? Az önce onunla konuştum, bir yerden dönüyordu. Lula Mae'den hiç bahsetmemişti. Buna yalan diyecektim.

"Buraya yeni döndüğünü düşünürsek, onunla öğle yemeği yeme fırsatını nasıl buldun bilmiyorum."

İşte, küçük kaltak. Buna bir yalan uydur.

"Oh, daha yeni döndük. Maeme'lere gittik. Storm artık Pazar kahvaltısına gelmiyor çünkü siz onun evindesiniz ve aileden olmayan birini Maeme'nin Pazar öğle yemeğine getiremez, bugün bizim için büyük bir sofrayı hazırladı. Onun yemeklerini özlediğini biliyorum. Hepsini yedi," diye yanıtladı.

Omurgam sertleşti ve göğsümde yine o sıkı düğüm oluştu. Bunu bana yapmakta çok iyiydi. Lanet olsun ona.

"Storm'un hiçbir şey yapmasını engellemiyorum. İsteddiği yere gidebilir."

Burnunu kıvırdı. "Ama yapabilir mi? Dinleyin," dedi bacaklarını açıp ayağa kalkarak. "Sahip olduğunuz bu şeyin mükemmel görüldüğünü biliyorum ve

Ama bu geçici bir durum. Bunu anlıyorsun, değil mi? Seni aileye almıyor. Seni aile toplantılarına çağırıyor. Ailesinin yemeğine davet edilmedin. Onlar için sen sadece bir ... şeysin"- kaşlarını çattı-"küçük bir kaçamak. Yani, sana güvenemez. Seni aile toplantılarına getirmemesi mantıklı."

Boğazım içinde yükselen asitle yandı ve ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Bunu uyduruyordu. Edepsiz olmak onun hayattaki yeteneği gibi görünüyordu. Beni yemlemesine izin vermeyecektim.

"Storm bana güveniyor. Ama senin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Eğer sana güvenseydi, evinin her yerinde kameralar olmazdı, kendisi orada değilken seni izlerdi. Telefon görüşmeleriniz ve mesajlarınız onun telefonuna gönderilmezdi, böylece kiminle konuştuğunuzu izleyebilirdi. Onun izlemediği tek bir şey bile yapmıyorsunuz. Bu yüzden herkes senin ve kızın onun evinde yatıp kalkmanıza ses çıkarmıyor. Sizi her an izlediğini biliyoruz."

Hesaplı bir gülümseme dudaklarını kıvrırken omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. Ona yalancı demek ve gidip Storm'u bulmak istedim. Ona tüm bunları anlatmak ve onunla ilgilenmesini sağlamak. Ve söylediği tek bir şey dışında tam da bunu yapacaktım. Telefon. Almadığım mesajlar. Storm'la yaptığım telefon konuşmasını düşündüm. Kontrol edeceğini söyleyerek bana yalan söylemiş olabilir miydi?

Lula Mae küçük, memnun bir kahkaha attı. "Sen sadece onun şu anki fahişesisin. Başka bir şey değilsin. Evlendiğinde, ailenin güvendiği biri olacak. Bizden biri."

Muhtemelen hayatımda ilk kez söyleyecek bir şeyim yoktu. Söyleyecek sözüm yoktu. Dönüp odadan çıktım, ahırdan çıktım ve G-Wagon'uma geri döndüm.

Kameraları aramak için eve gidiyordum. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Ya onları bulursam? Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ve titredim. Eğer yalan söylemiyorsa, hayatta kalabileceğimden emin değildim.

• YİRMİ İKİ -

"Senin savunmasız olmanı istedi."

BRIAR

Tam oturma odasına girip aramaya başlamıştım ki kapı zili çaldı. Dovie çoktan gelmiş miydi? Ne yaptığımı bilmeden bakmak için zamana ihtiyacım vardı.

Storm odaya girdi ve gözleri bana kilitlendi. "Neden gittin?" diye sordu, gergin görünüyordu.

Ona söyledim mi? Açık açık sordum mu? Hayır. Yalan söylerdi. Ona tamamen güvenemeyeceğimi biliyordum ama onu o kadar çok seviyordum ki bunu kabullenmiştim. Göz ardı ettim. Sorun değilmiş gibi davrandım. Oysa açıkça öyleydi.

"Buralarda değildin. Seni aradım ama bulamadım."

"Beni sen aramadın. Stellan beni eve çağırdı. Çabuk olacağını biliyordum, yoksa seni arardım. Noor'la beklersin diye düşünmüştüm."

"Daha önce nereye gittiniz? Ahıra geri döneceğini söylediğinde?" Lula Mae'nin bana anlattıklarında doğruluk payı olup olmadığını görmek için sordum.

"Maeme öğle yemeği için." "Kiminle?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek kiminle? Maeme'nin eviydi. Thatcher oradaydı, Wells, Stellan, babam. Neden?"

"Lula Mae?"

Sonra gözleri kısıldı. "Lula Mae ahırda sana ne dedi? Biliyordum. Gitme sebebinin o olduğunu biliyordum," diye hırladı.

"Maeme'nin evindeydi, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Bu konuda kızgın mısın? Maeme'nin kimi yemeğe çağıracağını kontrol edemem." Bana doğru bir adım attı.

"Önemli bir şey değilse neden orada kimin olduğunu sorduğumda ondan bahsetmedin?"

Şapkasını kaptığı gibi kanepeye fırlattı ve bana doğru yürüdü. "Çünkü bu seni kızdırır. İşte bu yüzden. Ben de seni üzmemek istemedim. O önemli değil ve keşke o sürtük evine dönse."

Ellerini üst kollarıma doladığında boğazımdaki yumru beni boğacakmış gibi hissettirdi. Beni sarıp sarmalamasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istediğim tek kişiydi ama kargaşamın sebebi oydu.

"Seninle mi geldi?"

Sanki ondan bok yemesini istemişim gibi bana baktı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle "Siktir et, hayır" dedi. Bir parmak eklemine çenemin altına kaydırıldı. "Bebeğim, her ne kadar kıskanç olman hoşuma gitse de, başka bir kadına ilgi göstereceğimi düşünmen hoşuma gitmiyor. Her şeye sahipsin. Bunu sana kanıtlamak için başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Sonunda hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım. Lula Mae ve öğle yemeği konusunda ona inandım. Çok samimi görünüyordu. Ama diğer şeyler. Telefonum. Kameralar. Pazar öğle yemeği... Beni oraya götürmemesi. Tüm bunlarda gerçeklik payı var mıydı? İçimden bir ses var diyordu ve ben de neyin yalan neyin gerçek olduğunu bulmak zorundaydım.

"Pazar öğle yemeği için neden Maeme'ye gitmiyorsun?" diye sordum. Şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Beni duydun."

"Bunu hiç düşünmedim. Buraya geldiğinden beri Pazar günlerini seninle geçirmeyi tercih ediyorum. Seni paylaşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum."

Tamam, gerçek sebep bu olabilir. Ciddi gibi görünüyordu. Yine de insan yalan dedektörü değildim.

"Lula Mae sana her ne söylediyse, yalandı. Kafasında çocukken aşk yaşadığımıza dair bir şeyler var. Ona durumun böyle olmadığını açıkça söyledim. Onunla ilgilenmiyorum ve asla da ilgilenmeyeceğim. Hayatında daha önce hiç hayır demedi ve şimdi sana ulaşmaya çalışıyor. Bunun bir daha olmayacağından emin olacağım. Onu Louisiana'ya geri götürmenin bir yolunu bulacağım."

Tanrım, ona inanmayı ne çok istemiştim. Lula Mae'nin onun peşinde olduğu konusunda haklıydı. Ve beni kaçırtmak için yaptıklarını anlattığından emindim, böylece o özgür olacaktı. Ama bu söylediği her şeyin yalan olduğu anlamına gelmiyordu. Bilmek zorundaydım.

"Benimle ahıra geri gel. Göle doğru at sürmeye gidelim," dedi ve yüzümü tutarken başparmağını yanağımda gezdirdi.

Benim dikkatimi seksle dağıtmak istedi.

Başımı salladım. "Bugün olmaz. Noor'a üzgün olduğumu söyle."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Eğer sen gitmiyorsan, ben seninle kalıyorum."

Eğer buradaysa, kameraları arayamazdım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapacak işlerin var."

"Önce sen geliyorsun ve yapmak istediğim tek şey sensin."

Ağzını indirdi ve alt dudağımı ısırp dilini üzerinde gezdirmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Ağzım onunkinin altında açıldı, ona teslim olmaktan kendimi alamadım. Elleri kollarımda gezindi, sonra beni kendine doğru çekerken popomu örttü. Ereksiyonunun sert çıkıntısı karnıma bastırdı ve kollarına yapıştım.

"Gel benimle duş al," dedi dudaklarıma karşı.

Ona hayır demeliyim. O duş alırken, bir kamera izi arayabilirdim. Ama gözlerinin içine bakıp oradaki açlığı görmek. İstendiğimi hissettiren aciliyet. Lula Mae'nin söylediği bazı şeylerin doğru olduğunu öğrenirsem ne olacağından korkuyordum. Ona şimdi, bu şekilde sahipken, biraz daha dayanmak istedim.

Storm ertesi sabaha kadar bir daha gitmedi. Dikkatli ve tatlıydı, hatta ne iş yaptığından bile bahsetmişti. Aslında sahibi olduğu işlerden. Aile tarafından destekleniyorlardı ama Kingstonlar işletiyordu. Birçoğu ticari gayrimenkuldü ve onlar için yasal olan şaka yaptığı birkaç karanlık iş vardı. Diğer şeyleri geri planda tutup sadece onunla birlikte olmanın keyfini çıkarabildim.

Babasıyla birlikte satın alacakları bir alışveriş merkeziyle ilgili bir toplantıya gittiği için burada sadece üst katta olan Dovie'yle baş başa kalmıştım. Oturma odasına girdim ve bir şey bulma ihtimalimi düşündükçe midemde korku birikti. Bilseydim anlar mıydı? I

Yani, kameraları telefonundan mı izledi?

Dovie'nin merdivenlerdeki ayak sesleri ilerlememi engelledi ve bunu biraz daha erteleyebileceğimin verdiği rahatlama muhtemelen iyi değildi. Gerçeklerden korkuyordum. Elinde telefonuyla bana doğru yürürken kaşlarını çatıyordu.

Bana uzattı.

Ondan aldım ve bir metin görmek için aşağıya baktım. Bana gösterdiği şeyi okuyabilmek için çevirip tekrar ona baktım ve o da başını salladı. Bakışlarımı indirdiğimde bilinmeyen bir numaradan geldiğini gördüm.

Ben Pepper Abe. Lütfen bu telefonu Briar'a götür ve beni bu telefondan arasın, onunkinden değil. Ve aradığında evde ya da arabada olmadığından emin ol. Bu hayati derecede önemli.

Mesajı iki kez okudum, Pepper'ın Dovie'nin varlığından haberi yokken numarasını nasıl aldığını ve neden telefonumu kullanmamı istemediğini anlamaya çalışıyordum.

Tabii...

Göğsüm korku ve endişe karışımıyla çalkalanırken telefonu daha sıkı kavradım. Bu Storm'la ilgili olamazdı. Nasıl olabilirdi ki? Ama... bir şekilde dinlendiklerini düşünmüyorsa neden beni evden ve arabamdan uzak tutmak istesin ki?

Bunun beni kıracak bir şey olmasına izin verme. Lütfen, lütfen Storm, düşündüğüm kişi ol.

Boğazımı temizledim ve sakin kalmaya çalıştım. Dovie'nin telaşlanmasına gerek yoktu.

"Sanırım markete gidip bir şeyler alacağım. Oradan onu arayabilirim."

"Bu neyle ilgili?" Dovie imzaladı ve gözlerindeki endişe durumu daha da kötüleştirdi.

Şimdiden en kötüsünden korkmaya başlamıştı. Burada kurduğu bu hayatı terk etmek zorunda kalacağından. Arkadaşları ve sonbaharda gideceği bir okulu vardı. Onu bu işe ben sokmuştum ve kaybetme ihtimali vardı. Paramparça olacak tek kişi ben değildim.

Hayır. Önce Pepper'la konuşmalıyım. Hemen sonuca varıyordum.

Gülümsedim. "Sanırım sahilde vermemi istediği bir konserle ilgili. Storm bu konuda mutlu olmayacak ve sanırım

etrafta olmadığından emin
olmak için." "Neden bana
mesaj attı?"

Çünkü telefonum Storm tarafından izleniyor. Bu noktada bu kadarından
neredeyse emindim.

"Benimki sorun çıkarıyor. Kontrol ettirmem gerek."

Dovie bana baktı, neye inanacağına karar vermeye çalışıyordu. Bunu
gözlerinde görebiliyordum. "Storm evde değil."

Başımı salladım. "Biliyorum. Sadece... Geri döneceğim. Onunla konuştuktan
sonra sana haber veririm."

"Tehlikede misin?"

Başımı salladım. "Sorun yok." *Umarım.*

"Seninle geliyorum," diye kararlı bir ifadeyle imzaladı. "Tamam," dedim
ona. "Ayakkabılarını al."

Dönüp merdivenlerden yukarı çıktı ve ben de Storm'a mesaj atmak için
telefonumu elime aldım.

Dovie ve ben marketten bir şeyler alacağız. Sen bir şey ister misin?

Gözlerimdeki acıyla savaşıarak telefona baktım. Nasıl olsa beni izleyeceği
için ona söylemek zorundaydım. Pepper'la konuşana kadar, bir sorun olduğunu
bilmesine izin veremezdim.

Ben iyiyim.

Toplantıdayken ona mesaj atmaktan nefret ediyordum ama takip
ekipmanının ne kadar kapsamlı olduğunu tam olarak bilmiyordum. Onu arka
cebime koyup anahtarlığımı almaya ve kapının yanındaki sandaletlerimi
giymeye gittim.

Dovie koşarak merdivenlerden indi, ben de garaja yöneldim, o da arkamdan
geldi. Araca binerken etrafıma bakındım ve burada kamera olup olmadığını
merak ettim. Muhtemelen güvenlik amaçlıdır. Evdekiler bunun için miydi?
Belki kameralar vardı ama sadece biz yokken ya da uyurken açılıyorlardı.
Storm güvenlik önlemleri konusunda çok titizdi.

Bu düşünceyle, yavaş yavaş pençelerini içime batıran panik biraz hafifledi.

Ama sonra Pepper'dan gelen mesajı hatırladım. Dovie'nin numarasını almak
için çok uğraşmıştı. Bu kolaylıkla yapabileceği bir şey değildi.

Garajdan çıkarken, arabanın içindeki gerginliği dağıtmak için biraz müzik
açtım.

Dovie'ye her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim. Ama hiçbir şey söylemedim
çünkü

Bunun doğru olduğundan emin olamıyordum ve bu arabanın içinde konuşulanları duyabileceği şekilde kablolanmadığından da emin değildim. Direksiyonu daha sıkı kavradım. Bunu yapar ve bana söylemez miydi? Arabamda söylediklerimi neden duymak istesin ki? Bana her hareketimi izleyecek kadar az güvendiğini düşünmek istemiyordum.

Mağazaya vardığımda kendimi o kadar kötü hissetmişim ki anksiyete krizinin eşiğine gelmişim.

"Şu ağacın altına park edeceğim, böylece gölgede kalacağız. İstersen arabada kalabilir ya da içeri girebilirsin. Bunu tam şurada yapacağım." Söylediklerimi duyabilir diye işaret ettim ve arabadan uzakta, herhangi bir takip cihazının beni göremeyeceğini ya da duyamayacağını düşündüğüm bir noktayı gösterdim.

"Seninle geliyorum," diye imzaladı, ağzı kesin bir çizgi halindeydi. Güzel. Başımı salladım.

Gölgeye doğru yürüdük ve ben mesaj attığı numaraya gidip aradım.

"Briar," diye cevap verdi ilk zil sesinde.

"Evet," diye cevap verdim.

"Tanrı'ya şükür işe yaradı." Bir nefes verdi.

"Beni tamamen korkuttun. Bu da ne demek oluyor?"

"Neredesin sen?"

"Marketin dışında," diye cevap verdim.

"Storm seninle mi?"

"Hayır," diye ısırdım, her geçen saniye daha da panikliyordum.

"The Judgment'ta bir aday var. Storm ile aynı liseye gitmiş ve Storm onu yaptıkları bazı yeraltı işlerinde kullanmış. Her neyse, Storm ona yaptırdığı bir şeyin bedeli olarak adamı The Judgment'ın adayları arasına soktu.

"Marty denen adam dün gece geldi ve buraya geldiğinde çoktan içmişti ama birkaç tane daha içti. Sonra sahnedeki grup hakkında konuşmaya başladı ve bana seni özleyip özlemediğimi sordu. Ağzında geveleyerek devam etti ve Storm'un sana takıntılı olduğunu, senin mafyayla birlikte yaşadığını ve bir daha geri dönmeyeceğini söyledi." Durakladı ve derin bir nefes aldı.

"Ama sonra başka şeyler de söyledi. Briar, Storm arabadaki tüm parayı çıkarıp ona vermesini istedi. Arabanı didik didik ettirmiş ve değerli ne varsa çıkarttırmış. Storm'un senin her hareketini izlediğini söyledi. Evdeki ve aracınızdaki tüm kameralar gibi. Ve...

Cipiyle size ateş eden Marty. Bunu ona Storm yaptırdı. Seni onunla gitmeye ikna etmek için yaptığı planın bir parçasıydı. Marty'nin sarhoş olduğunu ve saçmaladığını biliyorum ama Storm gibi biri hakkında yalan söylemez.

"Kardeşimi aramak zorunda kaldım çünkü Marty bana söylediğini hatırlarsa, ağzımı kapalı tutmam için muhtemelen beni öldürmeye çalışacaktır. Yargı onu şu anda kilit altında tutuyor. Liam'ın -Yargı'nın başkanı- bu konuda ne yapacağını bilmiyorum. Ya da Marty'ye ne yapacağını. Onlar aileye sadıklar, bir beklentiye değil, ama ben senin için endişeleniyorum."

Orada durup tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken hiçbir şey söylemedim. "Briar?" diye sordu.

"Evet, ben sadece... Anlamıyorum. Neden bize ateş edip paramı alsın ki?"

"Yani ona bağımlı hissettin. O senin savunmasız olmanı istiyordu," dedi temkinli bir sesle. "Seni kurtaranın kendisi olduğunu düşünmeni sağlıyordu. Hepsi bir plandı. Gerçekten sapkın bir plan."

Aman Tanrım. Bana daha kaç konuda yalan söylüyordu? Bash ve barla ilgili olanı görmezden gelmişim ama tüm bunlar doğru değilmiş gibi davranamaz ya da unutamazdım. Tüm yalanlar. Peki ne için? Beni o kadar çok mu istiyordu? Ona aşkıttım ama bir marketin otoparkında gölgenin altında dururken aşkın her şeyin üstesinden gelmediğini fark ettim. O beni seviyor muydu? Bana sadık mıydı? Ben sadece sahip olmak istediği bir varlık mıydım?

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben... Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Bu video kameralardan çok daha kötüydü. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Eğer biz gerçek olsaydık. Gerçek olup olmadığımızı. Benden o kadar çok nefret ediyordu ki, bir gün nefret etmemeye başladı. Çok çabuk değişmişti. Daha fazla sorgulamalıyım. Balıklama atlamamalıyım.

"Dovie'nin velayetini bana o verdi," dedim, benim için yaptığı her şey kafamda canlanırken.

"Yeni bir kimliğe ihtiyaç duyduğun on beş yaşındaki çocuk bu mu?" Hâlâ Dovie'den haberi olmadığını fark ettim. "Evet,"

diye cevap verdim. "Numarasını mesaj attığım kişi bu mu?"

"Evet, peki onun numarasını nasıl aldın?" diye sordum.

"Kardeşim bir bilgisayar korsanına senin adınla bağlantılı tüm cep telefonu numaralarını buldurdu. Katıldığı bir toplantıda Huck'ın Storm'un karısı ve kız kardeşiyle birlikte eyaletten ayrılmak istemeyeceğini söylediğini duymuş.

şimdi onunla."

Bakışlarım Dovie'ninkilerle buluştu ve bu işin bittiğini gözlerinden anladım. Daha iyi bilmeliydim. Peri masalları gerçek değildi. İkimizin de bir tanesine inanmasına izin vermişim çünkü onu çok istiyordum... onu. O beni tüketmişti.

"Gelip seni alacağım," dedi.

Git. Nasıl gidebilirim? Ama nasıl kalabilirdim? Bana sahip olmak istemişti. Beni kontrol et. Ve başarmış olmasından korkuyordum.

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Düşünmem gerek," dedim ona.

"Yakında bundan haberi olacak. Liam Marty konusunda Blaise'e gidecek." "Öylece kaçamam. Onunla yüzleşmek zorundayım."

"Tehlikeli biri, ama kendi berbat yöntemiyle seni o kadar çok istedi ki boktan şeyler yaptı. Sana zarar vereceğini sanmıyorum, ama dürüst olacağım, seni tutmak için odasına kilitlemek gibi bir şey yapacağından endişeleniyorum. Evinde garip, kilitli bir oda yok, değil mi? Bu daha önce yaptığı psikopatça bir şey olabilir."

Bu çılgıncaydı. Avucumun içiyle alnımı ovuşturdum ve gözlerimi kapattım. Deli bir adamı seviyordum ve Dovie onun çatısı altında yaşıyordu. Bilmediğim şeyler beni dehşete düşürüyordu. Beni orada tutmak için ne gibi önlemler alacaktı? Zaten ne yapmıştı ki?

Gözlerimi açtım ve tekrar Dovie'ye baktım. Netta'yı öldüren o muydu? Bu da mı yalandı?

Çılgılık atmak ve yumruğumu duvara vurmak istedim. Bundan nefret ediyordum. Beni ikiye bölünmüş gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Belki de iş o noktaya gelmez," dedim.

"Bana ihtiyacın olursa Dovie'nin telefonunu kullan ve beni ara.

Orada olacağım." "Tamam."

"Özür dilerim," dedi.

"Evet," diye cevap verdim.

Sonra görüşmeyi sonlandırdık ve Dovie'ye telefonunu geri verdim. Bu benim peri masalının sonuydu.

• YİRMİ ÜÇ -

"Markete gidişin nasıldı?"

BRIAR

Oturma odasında ayakta dururken kontrolsüzce titrerken içimde sinirler, korku ve acı savaşıyordu. Storm'un cipinin yoldan geldiğini görene kadar ayakta durmuş, fuayedeki pencereden dışarı bakıyordum. Tüm bu endişeli enerjiyle hareket etmem gerekiyordu, döndüm ve onu beklemek için oturma odasına gittim.

Bildiğim ve bilmediğim her şey çok fazlaydı. Tüm kalbimle bunu kabullenebilmeyi ve sahip olduklarımızı koruyabilmeyi diledim ama artık neye inanacağımı bilmiyordum. Yalanlar ve aldatmacalarla çok çarpıtılmıştı. Eğer beni seviyorsa, bunları nasıl yapabilirdi? Sevginin ne olduğunu biliyor muydu?

Kapının açılma sesini duydum ve kendimi derin bir nefes alıp sakinleşmeye zorladım. Nasıl başlayacağımdan bile emin değildim. Kafamda pek çok farklı şey denemiştim ama her seferinde yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Birini bu kadar çok sevip onu aslında hiç tanımadığınızı fark etmek dayanılmaz bir acıydı.

Storm oturma odasına adım attı. Siyah şapkası hâlâ başındaydı. Gri-siyah inci çıtçıtli gömleği kot pantolonunun içine sokulmuştu. Onu görmek acımı daha da arttırdı. Kapının girişinde durdu ve beni inceleyerek şöyle dedi

Hiçbir şey. Yüzünde hiç gülümseme yoktu.

O biliyor muydu? Maeme ona her şeyi anlatmış mıydı? Dovie'yi ona götürdüğümde ve öğrendiğim her şeyi açıkladığımda, bana onunla konuşmama izin vereceğine ve tek kelime etmeyeceğine söz vermişti.

"Markete yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kaskatı kesildim. Gözlerinde beni görmekten mutlu olan bir ışıltı yoktu. Soğuk terler dökmeme neden olan bir yoğunlukla bana kilitlenmişlerdi. Bu adamdan korkmuyordum ve bundan daha güçlüydim. Bakışlarını sabit tuttum. Beni korkutmasına izin vermeyecektim.

"Beni orada da takip etmeyi başardın mı?" Sesimdeki gerginliği engelleyemeyerek karşılık verdim.

Dudaklarındaki hesapçı bir kıvrılma, gözleriyle buluşmayan bir gülümseme beni ürpertti ama ona herhangi bir zayıflık göstermeyi reddederek ellerimi yumruk yaptım.

"Sanırım bu Pepper'la yaptığın görüşme hakkındaki soruyu cevaplıyor," dedi kollarını göğsünde kavuşturup bir omzunu kapının pervazına yaslayarak.

Pepper'ı bu işin içine atmayacaktı. Bunların hiçbiri onun suçu değildi. O benim arkadaşımdı. Bugün onun ne kadar doğru bir arkadaş olduğunu anladım. Bana yalan söylemezdi. Ama o... Onu seviyordum. Tüm kalbimle. Ve o bana defalarca yalan söyledi. Beni bunun gerçek olduğuna inandırdı. Bu gerçektir. Dünyanın paramparça olmasından bu yana geçen dört saat içinde çektiğim tüm ıstırap göğsümde patladı.

"PARAMI ALDIN!" Bağırdım. "Ben ağlarken bana sarıldın, orada durdun ve gittiğine inanmama izin verdin. Ve"-elimi odanın içinde salladım-"her yerde kameralar var. Beni tuvalette de izliyor musun? Ne kadar iğrenç, Storm?! Yaptığım her aramayı dinliyor musun? Mesajlarımı okuyup hangilerini alıp hangilerini alamayacağıma karar veriyor musun? Bu bir ilişki değil ve kesinlikle aşk da değil. Bu ... bu ..." Ellerimi havaya kaldırdım ve hıçkırıklara boğuldum. "Bunun için bir kelime bile bulamıyorum. Bize ateş eden bir adamınız vardı. Bize ateş ettirdin. Sadece ne için? Beni buraya getirmek için mi? Dovie o cipin içindeydi, Storm. Bize ateş etti. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görüyor musun?"

Gözyaşlarım artık yüzümden aşağı yuvarlanıyordu ve bir hıçkırık daha çıkardım. Tüm bunları ona söylemek bile kulağa daha kötü geliyordu. Çarpık. Hasta.

"Yani Pepper aradı ve tüm bunları barında sarhoşun biri saçmaladığı için mi anlattı?"

Başımı salladım ve parmağımla onu işaret ettim. "Pepper'ı bu işe karıştırma. O benim arkadaşım. Duymam gereken bir şey duydu. Ne oldu? Ne?"

inkar mı edeceksin?"

Doğruldu ve bana doğru gelirken başını salladı. "Hayır, Briar, bunu inkâr etmeyeceğim."

Yumruklarımı göğsüne vurmak ve ona bağlamak istedim. Beni sevdiğini sanmıştım. Her şeyi çok mükemmel göstermişti. Ona sahip olabileceğime inanmak için kendime izin vermiştim. Gerçek aşkı bulabilecek şanslı kişilerden biri olduğuma. Sonsuza dek süren türden. Kalbinizi çarptıran, midenizi titreten, sizi buraya getirdiği için geçmişinizdeki tüm kötü şeylere değen türden. Bu adama.

Ama o hayatımdaki kalp kırıklıklarından sadece biri olacaktı. Sonsuza kadar mutlu değil. Bir mutluluğum olduğunu asla düşünmemeliydim. Kısa bir süre için bile olsa. Çünkü haklıydım. Bu beni zayıflatmıştı. Şimdiden kaybolmuş hissediyordum ve henüz gitmemiştim.

Bana ulaştığında bir eliyle yüzümü kavradı. "Fark eder mi? Eğer tüm bunları seni sevdiğim için yaptıysam? Seni elimde tutmanın bir yolunu bulmalıydım."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır! Storm, bu aşk değil." Bunu görmüyor muydu? "Bu tür bir manipölasyon ve yalan aşk değildir."

Parmaklarını saçlarımın arasına soktu. "Sana en başında beni ne kadar çarpıttığın hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylemiştim. Eğer sana karşı hissettiklerim aşk değilse, bir sonraki adımdır. Çünkü yemin ederim ki bu *aşk* kelimesinin tüm tanımlarını aşan bir şey."

Bu bir saplantıydı. Bana sahip olmaya ihtiyacı vardı. Ama beni sevmesini istiyordum. Bana karşı hissettiği bu sadist, çarpık şeyi değil. Yaptıkları bencilceydi ve hepsi kendi çıkarları içindi. Çalışmama bile izin vermiyordu çünkü beni paylaşmak istemiyordu. Onu ne kadar sevsem de, zamanla bizi yok eden şey bu olacaktı... beni yok edecekti. Burada benimle değilken canlı seks yapılan üstsüz partilere gitmediğini nereden biliyordum? Ona inanamıyordum. Karanlık şeyler yapabiliyordu.

"Biraz boşluğa ihtiyacım var. Bazı şeyleri düşünmek için zamana. Maame'ye gideceğim. Dovie zaten orada."

Elini saçlarımın arasına soktu ve canımı acıtacak kadar sıkı tuttu. "Hayır. Beni terk etmiyorsun, Briar. Seni lanet yatağa kelepçeleyeceğim. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Storm, burada kalamam."

Gözlerinde vahşi, çılgın bir bakışla yüzüme doğru eğildi. "Hayır. Sen benimsin. Beni seviyorsun. Ve ben sana tapıyorum. Artık gerçeği biliyorsun. Benim çarpık tarafımı biliyorsun. Bunun üstesinden gelmeliyiz. Sadece dene ve

neden yaptığımı anlayın."

Bu beni yavaş yavaş öldürüyordu. Onu böyle görmek. Her şeyden nefret ediyordum. Söylediği hiçbir şey kalmam için yeterli olmayacaktı. Çok fazla şey vardı. Çok fazla çizgiyi aşmıştı. Var olduğunu hayal bile etmediğim çizgileri aşmıştı. Onun sevgisini istiyordum. Ama saygısını da istiyordum. Beni bir mülk olarak değil, bir ortak olarak görmesini istiyordum. Ona güvenebilmeliydim.

Kapının zili tam zamanında çaldı. Beni tehdit ettiği gibi yatağa kelepçelemeyeceğinden o kadar da emin değildim. Şu anda onun yanında hiçbir şey beni şaşırtamazdı. Storm kolumdan tutup beni arkasına itti ve kapıya doğru dönmeye başladı.

Odaya önce Thatcher, ardından da King girdi.

Storm'un eli hızla hareket etti ve silahını onlara doğrulturken koluma doladığı diğer eline karşı sarsıldım.

King ona, "Onu Maeme'ye götürmek için geldik," dedi.

"Onları sen mi aradın?" Storm'un ses tonu inançsızlık ve öfke karışımıydı.

Thatcher, "Seni bacağından vurmak zorunda kalmadan önce şu lanet silahı yerine koy, ki bu kulağa çok sıkıcı geliyor," diye söylendi.

King ona, "Bizi Maeme gönderdi," dedi.

Storm'un beni kavrayışı sıkılaştı ve küçük bir çığlık attım. Bana baktı ve işkence dolu bakışları ruhumun bir parçasını söküp aldı. Silahını indirdi ama gözlerini benden ayırmadı. Sessiz yalvarışı hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı.

"Bırak gideyim," dedim, sesim irademi kırmakla tehdit eden duygularla boğuk ve kalındı.

Birkaç dakika boyunca öylece durduk. Ona baktığım her saniye saf acıyı daha da yoğunlaştırıyordu. Burada yıkılmadan önce gitmem gerektiğini bildiğim için geri çekildim ve kapıya bakarak ona doğru yürüdüm. Başka hiçbir şey göremiyordum. Sadece çıkışa odaklandım. Gitmem gerekiyordu. Kendim için. Bunu kendim için yapmalıyım.

Thatcher'ın sesini duydum ama kulaklarımda bir uğultu vardı ve diğer her şeyi silikleştiriyordu. Kapıya varmadan hemen önce büyük bir gürültü koptu, cam kırılma sesi, sanki ev yıkılıyormuş gibi, ardından da bir kükreme. Ben olduğum yerde donup kalmışken King etrafımdan dolandı.

Kapıyı açtı ve dışarı çıkmamı işaret etti. Bir çarpışma daha oldu ve irkildim. Burayı mahvedecekti.

"HAYIR!" Storm'un çığlığı evi doldurdu.

"O çılgın şeyi buraya getirmeden önce gidelim ve ona zarar vermek zorunda kalmayayım."

Thatcher hareket etmem için omzumu dürttü.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım.

Escalade'in arkasında oturmuş, ellerimi kucagımda sıkıca kavuşturmuş eve bakıyordum. Dışarı çıkmıştım. Gitmiştim. Yine de hayatımda hiç bu kadar çığ ve savunmasız hissetmemiştim. Storm'la her şey başladığında mücadele ettiğim korku, gücümü kaybedeceğim korkusuydu. Şimdiye kadar beni bu hayata getirmişti.

Endişelenmekte haklıydım. Artık orada değildi.

King şoför kapısını kapattı ve bana baktı. "Daha sonra gelip onu kontrol edeceğim," dedi.

Sadece başımı sallayabildim. King ile bir kez konuşmuştum, o da birbirimize silah doğrulttuğumuz zamandı. Bu adam aylarca beni takip etmiş, Roger hakkında yalan söylemediğimden emin olmuştu. Beni almaya gelen kişinin o olması çok garipti.

Motoru çalıştırdı ve garaj yolundan çıktık. King, "Sanırım

Roger'ı sen öldürdün," dedi.

Kafasının arkasına bakmak için döndüm ama cevap vermedim. Zamanı gelmişti ama bu artık beni ilgilendiren bir konu değildi. Adam neye inanmak istiyorsa, ona inanabilirdi.

"Çünkü Maeme Rumor'a sana yaptıklarını anlattı ve Rumor da onun kışına tekme bastı," dedi Thatcher ve King'e doğru alay eder gibi bir ifade takındı. Ama Thatcher'ın yüz ifadesini okumak hiçbir zaman kolay olmamıştı.

King, "Söylenti sizinle tanışmak istiyor - tabii yeterince uzun süre kalırsanız," dedi.

Pencereden dışarı baktım. Eğer kalsaydım. Storm beni gerçekten sevseydi. Aptalca inandığım bu mükemmel dünya sadece bir aynalar evinden ibaret olmasaydı, o zaman ben de onunla tanışmak isterdim. Muhtemelen yeni bir arkadaş edinirdim.

Yakında gideceğimizi biliyordum. Artık burada kalamazdık. Dovie'yi burada kurmaya başladığı hayattan koparmak, tüm bu çirkinliğe eklenecek yeni bir sefalet demektir. İkimiz de bir aileye ve güvenliğe sahip olmanın tadına varmıştık. Bunların hepsi benim hatamdı. İçgüdülerimi dinlememişim. Kalbimin karar vermesine izin vermişim.

• YİRMİ DÖRT -

"Yaptığı şeyleri yapmasına neden olan her neyse, güçlü bir duygudan kaynaklanmış olmalı."

BRIAR

Ya Dovie bu konuda düşündüğüm kadar üzgün değildi ya da benim için güçlü davranıyordu. Ben ikincisine meyilliydim. Onu rahatlatmak istiyordum ama konuşmak henüz benim için çok zor görünüyordu.

Maeme'nin bana verdiği yatak odasındaki yatağa oturdum ve duvara baktım. Bu sabah uyandığımdan beri bunu yapıyordum. Yataktan kalkacak gücü kendimde bulamıyordum.

Vermem gereken kararlar ve çözmem gereken planlar vardı. Her şey çok karmaşıktı ve kafam içimdeki kırılmışlıktan dolayı yorgun düşmüştü. Telefonum çaldı ve ona bakmaya korkarak gerildim. Ekranda Pepper'ın adı vardı. Storm'un aramalarımı izlemediğini tahmin ettim, ya da belki de izliyordu. Nasıl çalıştığını bilmiyordum. Pepper, Dovie'ninki yerine bu numarayı aramıştı, yani bunun bir anlamı olmalıydı.

Elime aldım, Cevap'a dokundum, sonra kulağıma götürdüm.

"Alo?" Sesim bana yabancı geliyordu. İçi boş ve boğuktu, sanki bütün gece çılgılık atmışım gibi.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordu nazik bir ses tonuyla. "Eninde sonunda," diye yanıtladım.

Uykuya dalmam saatlerimi almıştı. Gözyaşlarım bitene kadar ağladım ve sonra uyandığımda her şeyin kötü bir rüya olmasını dileyerek uykuya daldım.

"Önce Dovie'nin telefonunu denedim ama doğrudan telesekretere düştü, ben de bunu deneyeyim dedim. Bununla konuşurken rahat hissediyor musun?"

Beni görememesine rağmen omuz silktim. Artık gerçekten bir önemi var mıydı? "Sorun değil."

"Her şeyi çözmek istediğinizi ve zamana ihtiyacınız olduğunu biliyorum ama gelip sizi alacağım. Sen acı çekerken ailenin içinde olmak kolay olmasa gerek."

Bunu düşündüm. Miami'ye gitmek. Pepper'la kalmayı. Barda çalışıp bize bir daire alacak kadar para kazanmak. Storm sayesinde artık kaçmak zorunda değildik. Dovie bir iş bulabilirdi. Ona bir okul bulacaktım. İkimiz için de sağlık sigortası yaptırırdım. Yeni bir hayata başlardık.

Ama bunu her düşündüğümde göğsüm o kadar ağrıyordu ki nefes alamıyordum. "Henüz gitmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Bu bir süreç."

Sevdiğiniz birinden ayrılmanın bir talimat kitabı olmalıdır.

"Anlıyorum. Ama oradan uzaklaştığında daha az acı verici olacak."

Muhtemelen. Eğer gerçekten arabayla gitmeye dayanabilirsem. Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordum ama bugün o gün değildi ve yarın da olmayacaktı. Yas tutmam gerekiyordu ve bunu yapmak için bir odaya kapatılmam gerekiyordu.

"Eminim öyle olacaktır. Hazırlanmak için sadece birkaç gün. Eşyalarımıza ihtiyacımız var." Onları nasıl alacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dün eşyaları toplamak için kafam pek yerinde değildi.

"Biri senin için onları almaya gidecek mi?" diye sordu tereddütle. "Maame ayarlayacaktır, sanırım."

"Büyükanne o, değil mi? Yani, kalmanıza izin vermesi çok güzel ama ona güvenilebilir misiniz? O bir mafya."

"Evet, yapabilirim. Storm'un seçimlerine katılmıyorum."

Ona hayal kırıklığı içinde bakmış, ondan utanmış ama şaşırmamıştı. Sanki bunun bir olasılık olduğunu düşünmüştü.

"Tamam," diye cevap verdi. "Senden haber bekleyeceğim." "Teşekkürler, Pepper."

"Arkadaşlar bunun içindir."

Ona kadar, bunun ne kadar yararlı olduğunu bilmiyordum.

Vedalaştık ve görüşmeyi sonlandırdık. Bizim için daha iyi bir seçenek olmadığını biliyordum. Miami'ye gitmek en iyi cevaptı. Bir işim vardı, bir evimiz vardı.

Şimdilik kalacak bir yerim ve bir arkadaşım vardı. Rahatlamam gerekirdi ama bunu düşündüğümde bir boşluk hissettim.

Telefonum çaldı ve ona baktım. Storm'un adı mideme inen bir yumruk gibiydi. Gönderdiği tek cümleyi okudum.

Nereye gidersen git, hep benim olacaksın.

Telefonu düşürdüm ve yüzümü kapattım, keşke bakmasaydım diye hayıflandım. Dün ben ayrıldıktan sonra aramamış ya da mesaj atmamıştı ve bir yanım aramasını bekliyordu. Eğer ararsa telefonumu kapatacağımı kendime söylemiştim. Ama ondan hiçbir şey gelmemişti. Hâlâ aramalarımı izliyor olmalıydı.

Kapımın çalınmasıyla irkildim ve kapıma bakakaldım. Kimseyi görmeye hazır değildim. Dovie'yi bile ve bundan nefret ediyordum. O benden daha fazlasını hak ediyordu. Tekrar tekrar dağılmamak için elimden geleni yapıyordum.

Kapı kolu döndü ve Maeme elinde bir tepsi yiyeceklerle göründü. "Sana kahvaltı getireyim dedim. Bir şeyler yemelisin. Dovie'nin yemeğini yemiş ve güneşlenme odasında kitap okuyor."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Dışarı çıkmadığım için özür dilerim. Ben sadece..." Ne diyeceğimi bilemedim. Tam bir enkaz mıydım?

"Benden özür dilemeye kalkma. Dünyan sarsıldı. Bu öyle bir darbe ki seni dizlerinin üstüne çökertiyor. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Yemeği önümdeki yatağın üzerine koydu.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Ben kendisinden biri olmadığım halde bana kendisinden biriymişim gibi davranıyordu. Storm öyleydi. Ona söyleyecek yeterli kelimem yoktu.

"Bir şey söyleyeceğim ve sonra başka bir şey söylemeyeceğim," diye başladı. "O çocuk düpedüz aptalca şeyler yaptı." İç çekerek başını salladı. "Bunların hiçbirine katılmıyorum. Bir tanesine bile. Ama sana kadar, Storm'un grubumdaki en akıllı başında çocuklardan biri olduğumu söylerdim. Buna kendi torunum da dahil. Yaptığı şeyleri yapmasına neden olan her neyse, güçlü bir duygudan kaynaklanmış olmalı. Bu hayatta herkese nasip olmaz. Suç teşkil eden bir davranış olduğu için bu muhtemelen iyi bir şey ama konumuz bu değil. Bu hayat, yaşadığımız hayat, siyah ve beyaz değil. Gerçekten grinin koyu bir tonu. Ve herkes bizim kafamızda istikrarlı olarak değerlendirilemeyecek şeyler için yaratılmamıştır."

Elimi okşadı ve yemek için işaret etti. "Şimdi bir şeyler ye, yoksa zayıf düşeceksin."

Sadece başımı sallayabildim. Döndü ve odadan çıktı, kapıyı bir sesle kapattı.

Sessiz bir tıkırtı. Bana getirdiği kahvaltıya baktım. Waffle, pastırma, taze meyveler ve çırpılmış krema. Bunlara bakarken bile hiç iştahım yoktu. Bunları yapmak ve bana getirmek için zahmete girmişti. Birazını zorla yutmak zorunda kaldım.

Söylediği şeyler üzerinde düşündüm. Bana Storm'un her zaman sapkın olduğu ve olacağı gerçeğiyle yüzleşmem gerektiğini mi yoksa hepsinin kendi tarzlarında sapkın olduklarını mı söylemeye çalıştığından emin değildim. Bu, onların suç faaliyetlerine karışmış olmalarından daha derin bir şeydi. Bunu anlıyordum. Yargılamadım.

Storm'un yaptığı şeyi... bunu nasıl aşk olarak kabul edebilirdim? Bu aşk olamazdı. Olamazdı işte. Aşk delilikten daha güçlüydü. Ve onun yaptığı deliliğin on kademe ötesiydi. Ona asla böyle şeyler yapmak istemezdim. Eğer beni isteseydi, tek yapması gereken cazibesini kullanmak olurdu. Heck, adam bana hala bir pislik gibi davranırken beni birden fazla kez ıslatmış ve nefes nefese bırakmıştı.

Pastırmayı elime aldım ve ona baktım. Midem o kadar çok düğümlemişti ki yiyemeyeceğimi biliyordum. En son pastırma yediğimde Storm benim için yapmıştı. Yüzümü buruşturdum ve tabağa geri bıraktım. atala uzanıp böğürtlenlere sapladım. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Maeme'yi üzmem istemedim.

• YİRMİ BEŞ -

"Sanırım bunların hiçbirisi sizi kızdırmıyor, biraz aklınızı kaçırmış gibi hissettirmiyor."

BRIAR

Sonsuza kadar yatak odasında kalamazdım. Bu sabah kendimi yataktan kaldırarak duş aldım ve Maeme'nin dün bana getirdiği giysileri giydim. Eşyalarımızı Storm'a göndermek isteyip istemediğimi sormuştu ve ben de konuşmaya çalıştığımda boğazım acıyla daraldığı için sadece başımı sallamıştım. Bu, gitmeme bir adım daha yaklaşmak demekti.

Göğsümdeki boşluk, şimdi beni rahatsız eden kederin bir parçasıydı. Pepper'ın haklı olup olmadığını merak ediyordum. Ben gittikten sonra her şey daha mı iyi olacaktı? Bunun nasıl olacağını anlayamadım.

Mutfağa girdiğimde Dovie'nin elinde bir bardak sütle barda oturmuş krep yediğini gördüm. Bakışlarını benimkilere kaldırdı ve bana hüznü bir gülümseme verdi.

"Günaydın," diye mırıldanmayı başardım, onu görünce yeni bir gözyaşına boğulmak istiyordum. Bir bardak almak için dolaba doğru yürüdüm, sonra ona döndüm. "Maeme burada mı?"

Başını salladı, sonra çatalını bıraktı ve "Sanırım tuvalete gitti" diye imzaladı.

Portakal suyu sürahisini alıp bardağa biraz döktükten sonra bir yudum aldım. Dovie yemeye devam ediyor ama beni izliyordu. Soruları olduğunu biliyordum ve keşke sağlam cevaplarım olsaydı. En azından söze dökebileceğim cevaplar.

Miami'ye gitmeyi düşünmek bir şeydi. Bunu yüksek sesle söylemek başka bir şeydi.

"Kilitli kaldığım için özür dilerim."

Çatalını yere bıraktı. "Anladım."

Öyle miydi? Daha on beş yaşındaydı. Neden gitmem gerektiğini anlayabilir miydi? Neden burada kalmanın zehirli olduğunu? Storm'un beni gerçekten sevmemesinin sonunda her şeyi yıkacağını? Bulduğumuz bu mutluluğu. Bu yuva duygusu. Onunla kalmayı seçmek bencillik olurdu. Çünkü sonunda zarar gören sadece ben olmayacaktım. Dovie buradaki hayatına daha da alışmış olacaktı. Bana karşı hissettiği şey azalacaktı. Belki de bir gün aniden bitecekti. Sıkılacak ya da daha çok istediği başka bir kadın bulacaktı.

Bardağı yere bıraktım, onu ve başka bir kadını düşünmemeye çalışıyordum. Aşık olacağı kadını. Yalan söyleyemeyeceği kadını. Manipüle edemeyeceği ve incitemeyeceği. Ondan nefret ediyordum. Ondan tiksiniyordum.

"Günaydın," diye seslendi Maeme.

Döndüğümde yüzünde endişeli bir ifadeyle bana gülümsediğini gördüm. Şu anda duygusal olarak nerede olduğumu ölçüyordu. Ona şu anda asla göz göze gelmemeyi umduğum bir kadının düşünceleriyle kendime işkence ettiğimi söylemek istedim. Bunun ne kadar uzak bir gelecekte olabileceği umurumda değildi; onun gözlerini oymak istemediğimi hayal bile edemezdim.

"Odadan çıkmayı başardınız. Bu olumlu bir şey. Aferin sana," dedi umutlu bir sesle. "Dovie'nin evden çıkıp mağazadan birkaç şey almak için benimle gelmek isteyip istemediğine bakacaktım."

Dovie'ye baktım, son bir ısırık daha aldı, sonra ayağa kalktı ve Maeme'ye başını salladı. Her zaman içeride olmamaya alışmıştı. Bir yerlere gitmek için can attığından emindim. Sadece bakkala gitmek için bile olsa.

"Kulağa hoş gelen bir şey var mı? Yiyebileceğin bir şey?" Maeme bana sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir şey yapmaz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama beni zorlamadı ya da öğüt vermedi. "Tamam o zaman. Dovie ve ben birazdan döneceğiz. Arka verandaya çıkıp biraz D vitamini ve temiz hava almak sana iyi gelebilir."

Yatak odasına geri koşmak ve bir topun içine kıvrılmak istedim. "Ben yaparım." "Güzel," dedi Maeme, Dovie tabağını çalkalayıp tepsiye koyarken. bulaşık makinesi.

Maeme çantasını almaya giderken ben de meyve suyundan bir yudum daha aldım. Sonra,
o

ve Dovie veda edip beni orada bıraktı.

Sessizlik hem bir lütuf hem de bir lanetti. Konuşmak zorunda değildim ama düşüncelerim çılgık atmak isteyene kadar beni dövüyordu. Kapı kapandı ve orada durup pencerenin dışındaki yemlikte duyduğum kuşlara odaklanmaya çalıştım. Rüzgârdaki yapraklara. Düşündüklerimden başka her şeye.

Kapı tekrar açıldı ve ağır ayak sesleri duydum. Tezgâhı sıkıca kavrayarak, parke üzerindeki tanıdık bot sesleri yaklaştıkça gerildim. Bu bir tuzak mıydı? Maeme bana bunu yapmazdı. Kalbim boğazımdaymış gibi hissediyor ve sanki onu kırmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Ne dedim ben? Kaçtım mı? Onunla gitmem için beni zorlayacak mıydı?

Thatcher mutfağa girdiğinde dizlerim hafifçe bükülürken nefesimi bıraktım. Storm değildi. Beni almaya gelmemişti. Diğer tüm duyguların arasına serpiştirilmiş bir hayal kırıklığı olduğu gerçeği beni şaşırtmadı. Bir parçam onun buraya gelmesini, beni sevdiğini iddia etmesini ve bunu kanıtlamasını istiyordu. Beni nasıl doğru dürüst sevebileceğini gösterecekti. Yaptığı şeyleri neden yaptığına dair mantıklı açıklamaları olacaktı. Sadece üzücüydü çünkü tüm bunları düzeltecek hiçbir cevap olmadığını biliyordum. Bu, bırakmam gereken bir fanteziydi.

Thatcher bana baktı ve durakladı, sonra odaya girip krep ve sosis tabağına doğru ilerledi. Bir krep aldı ve bir ısırık aldı, sonra buzdolabına doğru ilerledi.

"Senin hakkında yanılmışım," diyerek sessizliği bozdu ve kapıyı açıp bir galon süt çıkardı.

Cevap vermedim ama detaylandırıp detaylandırmayacağını görmek için bekledim. Sütü yere bıraktı, sonra bana baktı ve beni biraz rahatsız etti. Bir tiksinti titreşimi vardı.

"Yeterince karanlık olduğunu, bu hayatı kaldırabilecek omurgaya sahip olacak kadar boktan şeyler yaşadığını sanıyordum. Storm'u anlamak için."

Şimdi de bunu bana mı çevirecekti? Eninde sonunda hepsi bunu yapacak mıydı? Maeme onun için bahaneler üretmemişti aslında ama dün gece uyanırken düşündüğüm bazı şeyler söylemişti. Her şeyi sorgulamama neden oldu.

"Mesele yaşadığınız bu hayat değil. Storm'a güvenemem. O beni sevmiyor. Yaptığı şey psikopatça bir davranıştı. Hepsi beni kendine saklamak istediği için mi? Bütün bunları beni kendisine bağımlı kılmak için yaptı. İşe yaradı. I

onundu. Ona aşık oldum. Ama o yine de çılgınca şeylere devam etti. Çalışmama bile izin vermedi. Beni paylaşmak istemedi."

Durdum çünkü Thatcher'la konuşmadığımı fark ettim. Kendime neden gitmem gerektiğini hatırlatıyordum. Neden onu affedemediğimi ve kalamadığımı. Çünkü her geçen an ve ben hala buradayken, ona geri dönmek istiyordum.

Thatcher bana kaşlarını çatarken elindeki krepten bir ısırık daha aldı. "Bu çok komik," dedi yutkunduktan sonra. "Çünkü benden sana bir yapımcıyla seçme ayarlamamı istedi. Nashville'de plak şirketi olan bir iş ortağım var." Sütünden bir yudum aldı ve arkasındaki tezgâha yaslandı. "Kulağa seni dünyayla paylaşmak için hazırlıyormuş gibi geliyor. Sanırım olaylara farklı bakıyoruz."

Ona bakakaldım. Storm'un plak anlaşması yapmama yardım edeceğine inanmamı istiyordu. Etrafımda bir sürü insan olması gerekiyordu. Buna izin vermesine imkan yoktu. Adam lanet olası bir barda çalışmama izin vermezdi.

"Senin aşk olarak kabul edemeyeceğin şeyler yapmış olabilir. Daha önce bir kadını umursadığını hiç görmedim ama seni istediği kesin." Sütün geri kalanını içti, sonra bir parça sosis almak için yürüdü, ben ise neye inanacağımı ve hatta ne hissedeceğimi bilemeden öylece duruyordum.

"Sanırım Lula Mae'nin ona yemek götürüyor olması, hatta bugün ahıra gelip gelip gelmeyeceğini görmek için beklemesi. Şansına, sonunda evinden ayrıldı. O da bu konuda çok mutlu. Senin yerini almak için elinden geleni yapıyor. Sanırım bunların hiçbirisi seni kızdırmıyor, biraz dengesiz hissettirmiyor. Ne kadar istikrarlı olduğunuza bakılırsa," dedi ve sosisleri ağzına tıkıp dışarı çıktı.

O gittikten sonra uzun süre kapıya baktım. İçimdeki kaynama yavaş yavaş artmaya başladı. Ona dokunduğunu düşündükçe dişlerim sıkılıyordu. Ona yakın olmayı. Onun evine girmeyi.

Thatcher'dan beni bir plak şirketinde seçmelere sokmasını istemişti. Anlaşma yapabileceğimden şüpheliydim. O kadar yetenekli değildim ama bana o kadar inanıyordu. Benim için yapamayacağı bir şey var mıydı? Dovie'nin velayetini bana vermişti. Onun için bir okul kurdu. Biri tüm bunları kolaylıkla mı yaptı? Hayır. Yaptıklarının hepsi delice değildi. Ve bana baktığında... kalbim ona güvenmişti.

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kapattım. Tanrım, bana baktığında aşkını hiç sorgulamamıştım.

Her şey tek bir soruya mı bağılıydı: Onsuz yaşayabilir miydim? Onu kaybedersem gerçekten hayatta olur muydum? Şu anda kalbim kesinlikle öyle hissetmiyordu.

Gözlerimi açıp derin bir nefes alırken başımı salladım. Hayır, onun içinde olmadığı bir hayat istemiyordum.

Yaptığı şey yanılttı. Bana yalan söylemesinden nefret ediyordum. Ama onu kaybetme düşüncesinden daha mı çok nefret ediyordum? Henüz gitmemiştim. Pepper'a gelip beni almasını söylememiştim. Neden söylememiştim? Çünkü kendime yalan söyleyen bendim. Ondan ayrılmanın imkânsız olduğunu kabul etmeyen bendim. Hâlâ buradaydım çünkü içten içe bunu fiziksel olarak yapamayacağımı hep biliyordum. O farklı seviyordu. Bunu anlaşılması zor bir şekilde ifade etti ama bu onu daha az güçlü yapmadı. Daha az gerçek. Ve eğer Storm sevgisini bu şekilde, çılgınca ve sahiplenici davranışlarla gösteriyorsa, bunu başkasına yapmasındansa bana yapmasını tercih ederdim. Müstakbel karısı ya da lanet olası Lula Mae değil. Ben.

Mutfaktan çıktım ve odama yöneldim. Botlarımı giymem gerekiyordu. Burada arabam yoktu ama Maeme'nin arazisinden Shephard'larinkine kadar yürüyebilir ve çitlere tırmanabilirdim. Kararımı vermiştim ve kırk sekiz saat sonra ilk kez derin bir nefes alabiliyordum.

• YİRMİ ALTI -

"Yanlış kadını kıskırtıyorsun."

FIRTINA

Bardağımdaki viskiye baktım ve göğsümdeki sürekli sızıyı dindirmeye yetmediği için ondan nefret ettim. Hiçbir şey işe yaramayacaktı. Kırıp dökmek hiçbir işe yaramamıştı. Maeme'nin evinin kapısını söküp Briar'ı almaya gitmeme ramak kalmıştı.

"Bugün gelmenizin iyiye işaret olduğunu düşünmüştüm. Ama Rafe'in burnunu kırman gereksizdi. Belki de eve dönmen gerekiyordur." King'in sesi hoş karşılanmamıştı.

"Hayır," diye homurdandım.

Oradayken, sadece Briar'ın orada olmayışını hatırlıyordum. Beni terk edişini. Eğer burada olsaydım, en azından ona yakın olurum. Maeme'nin izin verdiği kadar yakındım.

"Rafe Noor'u sadece Lula Mae istediği için dışarı çıkarıyordu."

Bardağa bir yumruk indirdim ve bardağın şingirdamasına neden oldum. "Noor, Lula Mae'nin atı değil. Briar'dan başka kimse ona binemez."

Rafe iyi bir seyis yardımcısıydı. Burnunu kırmak istememiştim. Sadece Noor'u dışarı çıkardığını gördüm ve sinirlendim. Noor'u Briar için almıştım.

"Evet. Artık herkes bu kuralın farkında. Gel hadi. Seni eve bırakayım."

"Gitmiyorum." Ona ters ters baktım. "O yan tarafta. Ona en fazla bu kadar yaklaşabilirim."

King içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Peki ne zaman çözülüp oraya gideceksin? Maame sana bir kurşun sıkacak, sonra da seni iyileştirmesi için doktoru arayacak. Onu test etme."

Bardağı elime aldım ve içindeki viskinin geri kalanını içtim. "Şu anda vurulmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

King kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaralanmana gerek yok. O hâlâ orada, dostum. Gitmedi. Bu sana bir şey anlatmalı."

Bu tek gerçeğe tutunmaya çalışıyordum. Aklımı başımda tutan tek şey buydu. Henüz gitmemişti. Hâlâ buradaydı. Benimle, ait olduğu yerde değil ama buradaydı.

"Eğer benimle konuşursa ..."

"Ona zaman ver. Maame kendisinin de pek iyi olmadığını söyledi. Yemek yemiyor ya da odasından çıkmıyor. Seni seviyor. Eğer sevmeseydi, bu onun için bu kadar zor olmazdı. Ama demek istediğim, Storm, berbat bir şey yaptın. Thatcher seviyesinde bir dengesizlik."

Ve eğer onu buraya getirecekse her şeyi tekrar yapardım. Muhtemelen bunu itiraf etmemeliyim.

"Yapmam gerekeni yaptım. O benim," dedim, bu odadan çıkmak istiyordum. Dışarıya. Bir şeylere. Kendimi kafeste ve huzursuz hissediyordum.

Yanından geçip kapıya doğru yürürken King, "Bu seni daha iyi göstermiyor," diye karşılık verdi.

Dışarı çıktım, çıkışa yöneldim. Sıcağa, biraz havaya ihtiyacım vardı. Ciğerlerim o kadar sıkıştı ki aldığım her nefes zor geliyordu. Beni terk edip gittiğinden beri kafamdaki çarpıntı hiç hafiflememişti. Sadece yorgunluktan dolayı uyuyabilmişim. İki saat boyunca kanepede otururken sonunda yere yığılmışım. Onu görmem gerekiyordu. Burnumu boynuna gömüp onu koklamalıydım. Her ayrıntıyı içime çekmeliydim.

Ahırdan çıkıp araziye baktığımda güneş üzerime vuruyordu. Birkaç at dışarıdaydı. Birkaçının binicisi vardı. Poseidon'a binmeyi düşünmüştüm ama bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim. Noor'un bugün dışarı çıkması gerekiyordu. Bunu daha sonra yapardım. Başka birinin ona dokunması fikri beni tetikledi.

"Fırtına." Lula Mae'nin sesi kara tahtaya çakılmış çivilere dönüşmüştü.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dişlerimi sıktım, onu boynundan tutup boğmamaya çalıştım. O zaman en azından sonunda gitmiş olacaktı.

"Noor için üzgünüm. Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Onun

"dedi, bana tamamen çok yaklaşıarak. "Sana yardım etmek istiyorum. Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Sana bir güveç daha yaptım. Akşam yemeği için getirebilirim. Yemek yemen gerek."

Son iki gündür ön verandaya yiyecek bırakıyordu. Evde istemediğim için dışarıdaki çöpe atmıştım. Başımı salladım ama ona hiçbir şey söylemedim. Ona bakacak kadar kendime güvenmiyordum. Eğer onu bahçeye fırlatırsam, bu hoş karşılanmazdı.

Bir ipucuna dayanamayarak önüme geçti. "Storm, bunun hakkında konuşmalısın. Sana yardım edebilirim. Dinleyeceğim," dedi koluma dokunarak.

İrkildim ve ona doğru baktım. İçimdeki öfke serbest kalmakla tehdit ediyordu, sonuçlarını sikeyim.

"Elini onun üzerinden çekmelisin." O ses.

Başımı çevirdiğimde Briar'ın birkaç metre ötede elleri kalçalarında durduğunu ve Lula Mae'ye hançer gibi baktığını gördüm.

"Burada olmamalısın," diye tersledi Lula Mae ona. "Yeterince zarar verdin." Lula Mae sonra diğer elini koluma koydu.

Briar ona, "Kimse sana sormadı," dedi. Ona gitmek istedim. Onu yakalamak. Ona yalvarmak istedim ama hareketsiz kaldım. Hareket etmiyordum. Bekledim. Onu korkutup kaçıramazdım. Şimdi olmazdı. Bana gelecekti.

"Sana gerek yok. Storm'a gerektiği gibi bakabilirim. Her şekilde," dedi Lula Mae elini kolumda gezdirerek. Onu kendimden uzaklaştırmak istesem de Briar'ı izledim. Eğer kıskançlık onu bana getirebiliyorsa, o zaman her şeyi kabul edebilirdim.

"O seninle ilgilenmiyor. Yalanların ve kendini ona atman seni sadece zavallı gösteriyor," diye yanıtladı Briar gözlerini Lula Mae'ye dikerek.

"Yalanlar ha? Bunu onun delikli sikine söyle," Lula Mae'nin sözleri göğsümden buz gibi bir korkunun fırlamasına neden oldu. Briar gerçeklerden bu kadar uzak şeyler düşünebilirdi. Bunu düzeltmek zorundaydım. Eğer Briar çekip giderse, Lula Mae'yi öldürürdüm. Elim Lula Mae'nin kolunu tutmaya gitti, böylece onu yere fırlatabilecektim ama Briar eğilip elini botunun içine sokunca durakladım. Orada ne sakladığını biliyordum. Lula Mae'nin kolunu bıraktım ve Briar'ın ayağa kalkıp kızgın bir melek gibi bakarak tabancasını Lula Mae'ye doğrulttuğu o ana kadar gördüğüm en güzel, en şiirsel sahneyi izledim.

"Yanlış kadını kışkırtıyorsun. Ben kendi babamı öldürdüm ve

senin bokunla işim bitti."

Lula Mae bir ılık atarken elleri havaya kalktı.

Gözlerimi Briar'dan alamıyordum. Beni görmeye gelmemiş olsa bile, başka birinin bana dokunmasına izin vermiyordu. Bu iyiye işaretti. Gerçekten iyiye işaretti.

Alkış sesleri sahneyi böldü ve bakışlarımı zar zor kaydırduğım da Thatcher'ın ahırdan çıktığını ve gözlerini Briar'a diktiğini gördüm. Gözlerim hemen ona döndü. Onu görmek kafamın içinde pençeleşen tüm şeytanları yatıştırdı.

Thatcher, Briar'ın önünde dururken, "İçeride olduğunu bildiğim çılgın sürtük bu," diye açıkladı. "Sadece küçük bir dürtmeye ihtiyacın vardı."

Ne sikimden bahsediyordu bu?

Bir sigara çıkardı ve yaktı, sonra bu tarafa doğru baktı. "Briar ya da Storm seni öldürmeden önce evine git Lula Mae. Bence şu anda iki arada bir derede," dedi ve eve doğru yürüdü.

"Onu durdurmayacak mısın?" Lula Mae yanımda sordu, sonra hıçkırarak ağladı.

"Hayır," diye cevap verdim, Briar silahını indirip Lula Mae'ye bakmaya devam ederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Thatcher'ın geri çekilen formu, "Sikerler, hayır," diye seslendi.

Diğer kadın sonunda bir hıçkırık daha bıraktı ve arabalara doğru koşmaya başladı.

Briar'a doğru bir adım attım. "Az önce bana dokunduğu için bir kadına silah çektin." Ses tonumdaki eğlence kaçınılmazdı. Kahkahalarla gülmek istiyordum.

Briar onu tekrar botunun içine soktu, sonra doğruldu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sana dokunuyordu ve aletin piercingli olduğunu biliyordu."

Bu gerçekten iyi, bebeğim. Bu boku itiraf etmeye devam et. Duymaya ihtiyacım var.

"On beş yaşımdan beri sikimi görmedi ama bir süre önce kasıklarımı tuttu ve piercingi hissetti."

Briar çenesini hafifçe kaldırarak, "Sanırım onu vurmalıydım," diye cevap verdi.

"Bazıları bu tepkiyi biraz psikopatça bulabilir," diye belirttim, her ne kadar bunu söylemesi çok ateşli olsa da.

Dudaklarını yaladı, sonra bakışlarımla buluşurken omuzlarını geride tuttu. Ona doğru bir adım daha attım.

"Sanırım öyle olmam gerekiyor," dedi. "Bilirsin, biraz psikopat ol. Eğer ben

biriyle aşk."

Onu yakalayıp omzuma atmamak ve kaçmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Önüne gelene kadar birkaç adım attım, gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Bunu yanlış okumadığımdan emin olmam gerekiyordu. "Buraya beni aramaya mı geldin?"

Başını salladı ve içime bir rahatlama yayıldı. Lanet olası dizlerim bu güç yüzünden çökecek gibi oldu. O benim için buradaydı.

"Neden?"

"Bir şey fark ettim."

"Devam et," diye ısrar ettim, endişenin içime çöktüğünü hissediyordum.

Ya bu düşündüğüm şey değilse? Tekrar benden uzaklaşmasını izleyemezdim.

"Sensiz yaşayamam. Psikopat olsan bile. Sen benim psikopatımsın."

Kendimi daha fazla tutamayarak kalçalarını kavradım, onu bedenime doğru çektim ve ağzını kendi ağzımla kapattım. Onu ilk kez tadıyordum ve ürperdim. Ellerini kollarımdan yukarı kaydırdı ve sıkarak bana daha da yaklaştı. Onu yanımda tutmak için yapamayacağım şey yoktu.

Öpüşmeyi kesti ama benden uzaklaşmadı. "Hâlâ konuşmamız gereken şeyler var. Bazı çizgiler çizmeliyiz," dedi öpüşmemizden nefes nefese kalmış bir halde.

"Bir daha kimsenin sana ateş etmesine izin vermeyeceğim," diye cevap verdim.

"Bundan fazlası var. Artık yalan yok," dedi bana bakarak, yalvarırcasına.

"Artık yalan yok," dedim ona.

"Artık istediğinizi elde etmek için durumu manipüle etmek yok."

Elimi gömleğinin altından geçirdim ve göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırdım. "Buna söz veremem. Ama deneyeceğim."

"Saklayacak bir şeyim yok, bu yüzden tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmek istiyorsan, umurumda değil. Ama hiçbirini benden saklama. Bu iyi değil."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, onları tekrar dudaklarımda hissetmek istiyordum. "Tamam," diye kabul ettim.

"Peki parayı ne yaptınız?"

Çenesini öptüm. "Senin ve Dovie'nin adına yüksek faizli tasarruf hesabı. Bir gün üniversiteye gittiğinde bunu kullanabileceğini düşündüm. Rehin bıraktığın elmaslardan alman gereken diğer dokuz bin de orada."

Yüzümü tutarak boynunun aşağısını daha fazla öpmemi engelledi. "Ne demek diğer dokuz bin?"

Tanrım, çok güzeldi. Nefes kesiciydi. Benimkiydi.

"Kazıklandın, bebeğim. Gidip sana vermeleri gereken paranın geri kalanını aldım."

Gözleri kısıldı. "Sana mücevherleri rehin verdiğimi söylemeden önce mi sonra mı?"

Sırıttım. "Daha önce."

Yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. "Bunu yaptığım anda biliyordun. Bilmem gerekirdi."

"Çok şükür," diye seslendi King'in sesi ve onu göğsüme çekerek başının üzerinden ahırın dışına doğru geldiğini gördüm. Bizi işaret etti. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet."

"Bu sefer işleri berbat etme."

Gözlerimi tekrar ona diktim. Hayatımın geri kalanını onun bir daha benden uzaklaşmamasını sağlayarak geçirecektim.

• YİRMİ YEDİ -

"Bana hayat vermeye yardım etmiş olabilirsin ama senin hayatını elinden alanın ben olduğumu bildiğin için cehenneme gideceksin."

BRIAR

Bir Yıl Önce

Onu izlerken karıştırıcıyı içkimin içinde döndürdüm. Görünüşünden nefret ediyordum. Saçları onu son gördüğüm zamankinden daha inceydi. Genç garsona bakışı, hâlâ gençliğindeki gibi çekici bir adam olduğunu düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Anlattığına göre, annesi güneşin onun ayaklarının dibinde doğup battığını düşünürmüş. Ona güzel oğlum derdi. Bana sık sık yakışıklı bir adam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırdı. Kadınlar onun peşinden koşardı.

Kafamda kilitlemeye çalıştığım anılar dışarı sızmaya başladığında boğazımdaki safra yükseldi. Bana söylediği şeyler. Beni ölmüş annemin adıyla çağırmaya başlaması.

Başka bir adam önüme geçip çarpık bir sırıtışla gülümserken bardağımı bardağın üzerine bıraktım.

"Lütfen bana birini beklemediğini söyle," dedi, anlamsız bir çekicilik çabasıyla.

"Evet, korkarım öyleyim." Başka bir erkeğin daha yoluma çıkmasına sinirlenerek ona sert bir gülümseme verdim. Bu bok çukuruna birilerini tavlama için gelmemiştim.

tek gecelik bir ilişki.

"Sence fikrini değiştirebilir miyim?" dedi bana, dirseğini bara dayayıp ukala bir sırıtışla.

"Üzgünüm, adamım şartlı tahliye ile hapisten yeni çıktı. O sizi burada görmeden yolunuza devam etseniz iyi olur. Biraz sinirlidir," diye cevap verdim ve sonra bardağımı aldım.

Adam doğrulurken ve bara göz gezdirirken biraz kararsız görünüyordu. "Tamam o zaman. Bela aramıyorum."

Bardağımı kaldırdım. "O halde, yola devam etseniz iyi olur."

Döndü ve ters yöne doğru ilerledi. Bu her zaman işe yarardı. İşe yaramazsa, onları eve götürüp üç yaşından küçük iki ikiz dahil yedi çocuğumla tanıştıracığımı ve bazı faturaların ödenmesi gerektiğini söyledim.

Roger ayağa kalktı ve ben gözlerimi ona kilitledim. Ona para üstünü geri getiren garsona attığı ürpertici bakış içimi ürpertti. Kız onun zevkine göre çok yaşlıydı. Onunla flört ettiğinde, gidip onu yakalamak ve uzaklaşmasını söylemek istedim. Tahminimce evde küçük bir kızı vardı ve adam bunu öğrenmişti.

Sipariş ettiğim ama dokunmadığım, içmeyi sevdiği çürük bağırsak viskisini aldım ve çıkışa doğru giderken onu takip ettim. Yürürken hafifçe yön değiştirdiğini fark ettim. Ben görüş alanının dışında oturup onu izlerken o birkaç kadeh içmişti. Ben onu buraya kadar takip etmeden önce kaç tane içtiğini bilmiyordum. Ama bu gece bir tane daha içecekti.

Hâlâ kullandığı eski Cavalier'e varmadan önce anahtarlarını iki kez düşürdü. İkinci kez anahtarları aldığı anda, tanıklardan o kadar uzaktaydık ki önüne geçtim ve eğilerek o alandan anahtarları aldım.

Bakışları vücudumda gezindi ve yüzünü tekmelememek için tüm irademi kullandım. Ama burada değil. Onu buradan uzaklaştırmalıyım. Her şeyi dikkatlice ayarlamıştım. Aylarca planladım. Her adımın yerinde olduğundan emin olmak için.

"Merhaba," dedi, doğrulurken hafifçe geriye doğru tökezledi.

Sarhoş sırıtışından beni tanımadığını anlayabiliyordum. Ama tanımasını da beklemiyordum. Beni yetiştirdiği cehennem çukurundan kaçan kirli, istismara uğramış, ihmal edilmiş çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Tüh," dedim ona gülümseyerek. "Görünüşe göre bunları düşürmüşsün."

"Merhaba şekerim. Ne güzel şeysin sen öyle?"

Hastalanamazdım. İblislerden daha güçlüydüm. Bu gece sona erdi.

Artık yok.

"Görünüşe göre birileri araba kullanamayacak kadar çok içmiş ve beni bırakabilirsin. Neden benim sürmeme izin vermiyorsun, sen de gece benim eve gelip uyuyabilirsin?"

Gözlerini kırıştırdı, sırtırken sallanıyordu. "Bu güzel bir teklif şekerim."

Evet, eminim öyledir.

Ona itiraz etme şansı vermedim, buna izin vereceğimi de sanmıyorum. Onu arabanın yolcu tarafına bindirmek için fazladan bir itme gücüne ihtiyacım olursa diye ceketimin arkasına bir destek koymuştum. Koluna girerek onu yolcu kapısına kadar götürdüm ve kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçmeden önce içeri girmesine yardım ettim. Tam zamanında.

Oturduğumda, yanımda taşıdığım içkiyi ona uzattım. Dökme riskini göze almak istememiştım. "Al, neden bunu benim için bitirmiyorsun? Benim damak tadıma göre çok sert," dedim ona.

Ona baktı ve kıkırdadı. "Güzel göğsünde kıl çıksın istemem."

Sadece şu lanet viskiyi iç, seni hasta orospu çocuğu.

Ana yola çıktım ve bir dakikadan daha kısa bir mesafede bulunan marinaya doğru sürdüm ve arabasını bırakmamı söylediği yere çektim. Henüz içmemiştı ki kaşlarını çattı, sonra etrafına bakındı.

"Ne için duruyoruz?" diye mırıldandı.

"Burası benim evim," diye bilgilendirdim onu.

Bana garip bir bakış attı. "Burası bir marina."

Başımı salladım ve dostça gülümsememi korudum. "Evet, öyle. Yüzen bir evde yaşıyorum. Dışarı çıkmadan önce bunu içmek istersin. Elinde bir şey olmazsa tekneye binmek daha kolay olabilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir yüzen ev. Onlardan birine hiç binmedim."

Bana durumu anlamadığını belli eden bir bakış attı, sonra içkiyi geri fırlattı. İçerken onu izledim. Yutkunurken boğazının nasıl daraldığını.

Bu anın nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Panikleyecek miydim yoksa çıldıracak mıydım?

Ama bunların hiçbiri olmadı. Rahatlama oldu.

Bardağı indirdiği an neredeyse bir andı; bardak elinden düştü ve gözleri dehşet içinde açıldı. Ona her ne yapıyorsa, vücuduna doğru ilerliyordu.

"Merhaba Roger," dedim ona, masumiyetimi elimden alan adama ters ters bakarken öfkeyle. Çocukluğumu çaldı. Gördüğüm her kâbusu bana yaşattı. "Uzun zaman oldu."

Vücudu sarsılırken ağzından köpükler çıkmaya başladı.

"Başka bir çocuğa asla zarar vermeyeceksin. Bu gece bitiyor. Bana hayat vermeye yardım etmiş olabilirsin ama seninkini benden alanın ben olduğumu bilerek cehenneme gideceksin."

Gözleri yuvalarından fırlamadan ve çırpınmaya başlamadan hemen önce farkına vardım. Beni tanımıştı.

"Bir daha asla başka bir küçük kızı yok edemeyeceksin."

Orada birkaç dakika daha oturduktan sonra penceredeki tıkırtı dikkatimi Cax'a çekti. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Körfez esintisi artık daha temiz kokuyordu. Bakışlarım Roger'ın içinde öldüğü arabadan cesedinin atılacağı suya doğru giderken saçlarımı geriye savurdu.

"Hâlâ tekneye gidiyor musun? Gitmek zorunda değilsin," dedi Cax bana.

Cax iki yıl önce çalıştığım barın müdavimlerinden biriydi. İyi bir adamdı. Evliydi ve bir çocuğu vardı. Kenarları sertti ve bazı suç olaylarına karıştığından emindim, ama o çocuğu seviyordu. Her zaman onunla övünürdü.

Bir gece geç saatte bardan çıkıyordum ve Cax yüzüstü binaya doğru bastırılıyordu. Başka bir adam kafasına silah dayamıştı. Tek düşündüğüm o küçük çocuğun babasını kaybetmesiydi. İyi bir babayı. Benim sahip olduğum türden bir canavar değil. İçgüdülerimle hareket ettim ve her zaman yanımda taşıdığım silahımı çantamdan çıkardım. Sessizce arkalarından yaklaştım ve namlum diğer adamın kafasıyla buluştuğunda dondu kaldı.

"At silahını," diye bağırdım ne halt ettiğimi biliyormuşum gibi.

Adam silahını indirdi. Bana doğru döndüğünde, onu öldürüp öldürmeme konusunda bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Eğer öldürmezsem, beni ya da ikimizi birden öldürecek. Eğer yaparsam... o zaman bir adam öldürmüş olacaktım.

Çınlayan kurşun bana ait değildi. Cax dikkati dağılınca kendi silahına uzandı ve adamın kafasına bir kurşun sıktı.

Bittiğinde şoktaydım ve üzerime kan sıçramıştı.

Cax o zaman bana borçlu olduğuna dair yemin etmişti. Ne olursa. Tek yapmam gereken istemektir.

"Onun battığını görmem gerek," dedim ona.

Başını salladı. "İyi misin?" diye sordu, bir elini omzuma koyup sıkarak.

"Evet," diye cevap verdim.

"Onu arabadan çıkarıp tekneye bindireceğiz. Güneş doğmadan araba parçalara ayrılmış, farklı hurdalıklara dağılmış olacak. Size söz veriyorum."

Başımı salladım.

"Seni tekneye götürelim," diyerek kolumdan tuttu ve beni arabadan uzaklaştırdı.

"Cax."

"Evet, bebek?"

"Devrilmeden önce kafasına bir kurşun sıkmam gerekecek. Öldüğüne dair güvenceye ihtiyacım var."

Ona acı çektirecek bir şey istemiştım ve Cax zehri tedarik etmişti. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Canavarımı vurmalıydım.

"O zaman, o pisliğin kafasına bir kurşun sıkacaksın."

• YİRMİ SEKİZ -

"Belki de kaçırma olayını seçmeliydim."

BRIAR

Çok yoğun olduğunu söylemek hafif kalır. Maeme'nin evindeki uzun yemek masası insanlarla doluydu. Aynı anda en az dört farklı konuşma yapılıyordu. Mutfaktan gelen konuşmalar içeri süzülüyordu, orada kahvaltı eden daha da fazla aile üyesi vardı.

Bu benim Maeme'deki ilk Pazar sabahı deneyimimdi.

Storm sağımda oturmuş, elini kalçama dayamış, babası, King, Monte ve Stellan ile sohbet ediyordu. Anlayabildiğim kadarıyla konu yaklaşan bir yarış ve Zephyr'in yarışa katılmaya hazır olmasıydı. Stellan bu kadar erken olmasına karşıydı ama King ve Storm aynı fikirde değildi.

"Çok fazla, değil mi?" Rumor masanın üzerinden bana gülümsedi.

Bugün geldiğimizde nihayet onunla tanışabilmişim. King tanıştırma işini yaparken, sanki desteğe ihtiyacım olduğunu düşünmüş gibi Storm'un eli benimkini sıkıca kavramıştı. Storm'dan tacizinin Roger'la bitmediğini öğrenmişim; onu döven bir adamla evlenmişti. Kocasını ailesine yanlış yaptığında kaçabilmişti ve evine girip onu vurmuşlardı.

Başımı salladım. "Öyle," diye onayladım.

Annette bize doğru eğilerek, "Artık eskisinden çok daha uysal," dedi.

Rumor'un diğerk tarafında oturuyordu. "Barrett ve diğerkleri daha gençken kahvaltısı sırasında birden fazla kavga ederdik. Şimdi bilemezsiniz ama Ronan ve Roland eskiden asabi tiplerdi. Stellan sürekli kavgaları ayırırdı." Gözlerini Barrett'a dikti, sonra bize sırtıttı. "Ve Barrett hiç yardımcı olmuyordu. Sadece onları kışkırtıyordu."

Luella gülererek, "Stellan kavgaları durduramadığında, Maeme her zaman durdururdu," dedi.

"Tabancasını çekip buzlu çayını döken ilk kişiyi tehdit ettiği o yazı hatırlıyor musun?" dedi Annette, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak.

Rumor gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Görünüşe göre zamanında biraz aksiyon kaçırmışız."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Maeme masanın ucundan. "Pazar kahvaltısı bittiğinde çoğu zaman bağlanacak haldeydim. Tanrı'ya şükürler olsun ki üremeye başladılar çünkü bu grubu sakinleştiren tek şey bebekler gibi görünüyordu."

Nailyah elleri kalçalarında mutfaktan yemek odasına girdi. "Anne, bu sonbahar Lela'nın yanına taşınabileceğimi söylememiş miydin?"

Annette önce Barrett'a, sonra tekrar kızına baktı. "Bence bu büyük ölçüde kız kardeşine bağlı. Bunu kahvaltıda tartışmayalım."

"Ama Teller bana inanmıyor," diye sızlandı. "Ve sen yapabileceğimi söylemiştin."

Annette ona bir el salladı. "Mutfağa geri dön. Şimdi zamanı değil."

Nailyah dramatik bir şekilde içini çekti ve gitmek için arkasını döndü.

"Thatcher ile konuştun mu?" Stellan daha sonra bakışlarını King'e dikerek sordu.

King başını salladı.

"Bu sabah odasında değildi," dedi Sebastian. "Ne büyük evde ne de ahırda."

Stellan kaşlarını çatı. "Dün gece nereye gittiğini biliyor musun?"

"Onun nereye gittiğini bilen var mı?" Sebastian

cevap verdi.

Birdie koşarak yemek odasına geldi ve doğruca annesinin yanına gitti. "Eğer Nailyah Atlanta'ya taşınacaksa, ben de taşınacağım!" diye yüksek sesle ilan etti.

Jüpiter ona, "Eve gider gitmez seni toparlayacağım," diye haber verdi. King küçük kız kardeşine "Atlanta'ya gidemezsin," dedi. "Kim gidecek? Cosi'ye bakar mısın?"

Birdie sanki bunu hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çatı. "Sanırım Cosi'den uzaklaşmak istemiyorum."

"Ama benden uzaklaşabilirsin?" diye sordu annesi. Birdie omuz silkti. "Bir gün büyümem gerekecek."

"Bunu konuşmak için neden en az on yaşına gelmeni beklemiyoruz?" Jüpiter ona söyledi.

Bir kapı çarpıldı ve oda sessizleşti. Herkes başını sese doğru çevirdi ve Storm'un eli kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırdı.

Stellan kapıya en yakın olan King'e, "Git şuna bir bak," dedi.

King sandalyesini geriye itti ve tam Thatcher kapıda belirlediği sırada ayağa kalktı. İçeri girerken giysileri içinde uyumuş gibi görünüyordu. Kimseyle göz teması kurmadı ama King'in oturduğu yere doğru yürüdü ve tabaktaki waffle'lardan birini almak için masaya doğru eğildi.

"Bar gibi kokuyorsun." Stellan'ın ses tonu sinirlenmiş gibiydi. Thatcher ayağa kalkarak, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Bunun üzerine babası "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Thatcher sırtını duvara yasladı ve sırtı. "Burada ve orada." Stellan'ın onaylamayan bakışları daha da koyulaştı. "Maeme'nin yerine Pazar kahvaltısı geç ve kokuyor. Sen yetişkin bir adamsın."

Thatcher kaşlarını kaldırdı, sonra elindeki waffle'dan bir ısırık aldı.

Maeme sert bir sesle, "Bırak öyle olsun, Stellan," dedi.

Stellan bakışlarını Maeme'ye çevirdi, Maeme de ona uyarıcı bir bakış attı. Maeme, Thatcher'ın zorlanırsa yapacaklarından mı korkuyordu yoksa kahvaltı masasında bir olay çıkmasını mı istemiyordu emin değildim.

Thatcher'ın bakışları benimkileri buldu. "Sonunda seni kahvaltıya getirdim." Başımı salladım.

Duvarı itti ve mutfığa doğru yürüdü.

Herkes Thatcher'ın ne yapacağını izlemek yerine yeniden yemeye başlarken Annette boğazını temizledi ve bir bardak suya uzandı.

Sebastian babasına bakarken kısık bir sesle, "Başında bir şeyler var," dedi.

"Son zamanlarda daha gergin olduğunu fark ettim," diye onayladı Stellan.

Storm bakışlarını Stellan'dan King'e kaydırarak, "Hallettiğimiz son iki iş gereğinden fazla şiddet içeriyordu," dedi.

"Evet," diye onayladı King. "Bir şeyler ters gidiyor. Yani, her zamanki halinden daha fazla."

deli."

Ronan King'e baktı. "Ne olduğunu bul. Ona en yakın olan sensin."

King bu konuda pek emin görünmüyordu. "Kimse ona yakın değil."

Mandilyn bıkkın bir ifadeyle başını sallayarak, "Babama çok benziyor," dedi.

Storm bir süre Sebastian'ı incelerken çenesini ovuşturdu. Sebastian başıyla onu onayladı ve sonra Storm dönüp Stellan'a baktı.

"Bir şeyler olabilir-"

Thatcher elinde bir fincan kahveyle yemek odasına geri dönerken, "Eğer benim hakkımda konuşacaksanız, en azından ben odaya dönene kadar bekleyin ki ben de katılabileyim," diye söylendi.

Storm bakışlarını Thatcher'a çevirdi ve odadaki gerginlik daha da artmaya başladığında yerimde kıpırdandım. Kimse Thatcher konusunda rahat görünmüyordu.

Thatcher elindeki fincanı Storm'a doğrulttu. "Devam et. Lütfen benim sorunumun ne olduğunu bizimle paylaşın. Hepimiz yıllardır bilmek için can atıyoruz."

Storm başını salladı ve meyve suyu bardağını aldı.

"Bu kadar yeter. Bugün Pazar sabahı kahvaltısı ve biz bir aileyiz. Thatcher'a sataşmaya gerek yok," dedi Maeme. "Yiyin. Konuşun. Ziyaret edin."

Thatcher derin, sadist bir kıkırdama çıkardı. "Artık akli dengesi yerinde olmayan tek kişi ben değilim. Storm lanet olası bir sapık."

Herkes bize doğru bakarken gülümsememeye çalışarak alt dudağımı ısırdım.

Storm Thatcher'a ters ters bakıyordu ve King'in gerildiğini görebiliyordum. Bunun yatıştırılması gerekiyordu. İkisinin Maeme'nin yemek odasında kavga etmesine gerek yoktu.

"Sonunda onun için her şey yoluna girdi," diyerek söze girdim.

Storm bakışlarını bana çevirdi ve bakışları hemen yumuşadı.

Omuz silktilim. "Buradayım, değil mi?"

Masanın etrafında birden fazla eğlenen kahkaha vardı ve Storm'un tüm vücudu rahatladı.

Maeme onaylayarak, "İşte şimdi çok daha iyi bir konuşma oldu," dedi.

Luella öne doğru eğildi ve masanın üzerinden bana baktı. "Gerçekten sana ateş ettirdi mi?" diye sordu.

Storm'un bacağımdaki tutuşu tekrar sıkılaştı.

Elimle üzerini kapattım. "Evet, gerçekten yaptı."

Gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Çocuğu yargılama. Sanki diğerleri aşk için aptalca şeyler yapmamış gibi," dedi Maeme kahve fincanının kenarından.

Ronan uyarın bir bakışla, "Lütfen yapma anne," dedi.

Jüpiter sırttı ve dönüp kocasına baktı. "Ne? Beni hamile bırakmak için prezervatife nasıl delikler açtığından bahsetmek istemiyor musun?"

Ronan kaşlarını çatı. "Pek sayılmaz."

"Bu konuyu açmayacaktım bile," dedi Maeme. "Ben aslında Stellan'ın Mandilyn'i kaçırdığı zamanı düşünüyordum."

"Onu ben kaçırmadım," diye düzeltti Stellan.

Maeme ona sert bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Gecenin bir yarısı ailemin evine zorla girdin, ağzımı tıkadın, ellerimi bağladın ve beni omzunun üzerinden attın, sonra beni üç gün boyunca tuttuğun göl kulübesine götürdün," dedi Mandilyn gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

"Orada olmak istedin," dedi Stellan.

Güldü. "Belki bir süre sonra. Ama hayır, efendim, orada olmak istemedim. Ertesi gün Kizer Horton ile randevum vardı."

Stellan kaşlarını çatı. "Kizer Horton korkağın teki. O zaman da öyleydi, şimdi de öyle. Bunun için bana hâlâ teşekkür ediyor olmalısın."

Storm kulağına doğru eğildi. "Belki de sadece kaçırma olayını seçmeliydim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken dönüp ona baktım. "Bilmiyorum. Seninkinde biraz tehlike vardı. Daha heyecan verici." Dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Hadi eve gidelim."

Başımı salladım ve Storm koltuğunu geriye itmeye başladı.

Mandilyn kocasına bakarken, "Umalım da Thatcher'ın başına gelenlerin bir kadınla ilgisi olmasın," dedi.

Storm'un gözleri tekrar Sebastian'ınkilere kilitlendi. Bir şey için endişeleniyor gibiydiler. Bir kadın mıydı? Thatcher'ın herhangi bir kadınla ciddi bir ilişki kurduğunu hayal bile edemezdim. Onu partide görmüştüm.

"Siz ikiniz ne biliyorsunuz?" Wells bakışlarını Storm'dan Sebastian'a kaydırarak sordu.

Sebastian başını salladı. "Hiçbir şey."

"Saçmalık," diye yanıtladı Wells.

Maeme onu, "Laflarına dikkat et," diye azarladı.

Ona özür dileyen bir bakış attıktan sonra Storm'a döndü. "Hepiniz biliyorsunuz ki

Bir şey. Ben neden dışarıda bırakıldım? Ben de bilmek istiyorum."

Storm ayağa kalktı ve kendisine katılmam için elini uzatarak, "Bir şey yok," dedi.

"Eğer ikinizin Thatcher hakkında bildiği bir şey varsa, bunu bana söylemeniz gerek," dedi Stellan, kaşları birbirine çatılmış bir halde.

"Önemli bir şey değil baba. En azından ben bir şey olmadığını düşünüyorum," dedi Sebastian ona. "Ama açık olmak gerekirse, JB işi bıraktı, değil mi? Yani, onunla konuştun. Öylece işe gelmeyi bırakmadı, değil mi?"

"Seyis mi?" Stellan sordu. Sebastian

başıyla onayladı. "Evet."

Stellan omuz silkti. "Bilmiyorum. Miller'a sormalısın." Sebastian tekrar

Storm'a baktı ve ben de onun yanında ayağa kalktım.

"Bunu kontrol etmem gerekiyor mu?" Stellan küçük oğluna sordu.

Sebastian başını salladı. "Hayır, sorun değil. Ahıra vardığımda ofise uğrayıp Miller'la konuşacağım."

"Thatcher'ın bir adam öldürmüş olmasından endişe duymam için bir neden var mı?" Wells, "Teknik olarak yüzlerce kişiyi öldürdü," diye söze girdi.

Stellan onu görmezden geldi ve bakışlarını Storm'a çevirdi. "Var mı?" Storm iç çekti. "Umalım da olmasın."

• YİRMİ DOKUZ -

"Yaramaz kızlara şaplak atılır."

FIRTINA

Briar'ı uyurken izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi. Çok şirin suratlar yapıyordu. Dudaklarını büzüşürken görmek için yakınlaştırdım. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum. Ekran dokundum, parmağımı ağzının olduğu yerde gezdirdim.

"Kahretsin, dostum, kameralar hala onun üzerinde mi?" Sebastian bana sordu.

Sözümü kestiği için sinirlenerek başımı kaldırdım. "Lanet telefonuma bir daha bakarsan, o lanet gözlerini kafandan çıkarırım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Onu görmedim. Sadece yüzündeki psikopat sırtışın, baktığın kişinin Briar olması gerektiği anlamına geldiğini biliyorum."

Kamerayı kapattım ve cebime soktum. "Neden gelmem gerektiğini anlamıyorum," diye homurdandım, evde ve Briar'la yatakta olmak istiyordum. *Thatcher'ın bokunu temizleme* görevinde değil.

King arabayı sürerken dikiz aynasından bana bakarak, "Çünkü ne yaptığını bilmiyoruz ve bunun üstesinden gelmek için hepimiz gerekebiliriz," dedi. "Bu saçmalığı yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Evde kızlarımla birlikte olmak istiyorum."

Sanırım benim kızgınlığımı diğer ikisinden daha iyi anlıyordu. Her ne kadar Rumor'u bebekle paylaşmak zorunda kalsa da. Evet, bunu yapmıyordum.

yakın bir zamanda. Briar benimdi. Onun başkasına ait olması fikri de hoşuma gitmiyordu. Sadece bana aitti.

"Kameralar neden hâlâ onun üzerinde?" Wells yolcu koltuğunda dönüp bana bakarak sordu.

Gözlerindeki eğlenen parıltı beni kızdırdı. Ama o anda kolayca sinirlenebiliyordum.

"Çünkü," diye tersledim.

Bu onu ilgilendirmezdi. Kimseyi ilgilendirmezdi ve hepsinin benim kişisel meselelerimi biliyor olması başımın belasıydı. Bunu kendime saklamayı tercih ettim. Bir grup kadın gibi bu konuda konuşmalarını istemedim.

"O biliyor mu?" Wells devam etti.

Çenemi sıktım. Bu onun işi değildi ama bir şekilde herkesin bildiği bir şeydi. Lula Mae bile kulak misafiri olmuş ve bunu Briar'ın benden şüphe duyması için kullanmıştı. Kızımın tek derdi Lula Mae'nin kameraları ve gözetlemeyi neden bildiği idi. Kaltağın etrafımda dolanıp durduğunu ve Briar'ı kaçirtmanın yollarını aradığını bilmiyordum. Şimdi ailesiyle birlikte New Orleans'a dönmüştü. Stellan, Lula Mae'nin öfkeli babasıyla uğraşmak zorunda kaldığı için mutsuzdu. Ancak Thaddeus'a Briar'ın kızına neden silah çektiğini anlattığımda beni anladı ve onu buradan uzak tutacağını söyledi.

Kamera meselesi Briar için sorun değil gibiydi ama yatak odasında birkaç tane olduğunu bildiğinden emin değildim. Özellikle de havalandırmada tam onun üzerinde olan ve yanındaki masanın üzerindeki lambanın içinde olan. Bu şekilde onu her açıdan görebiliyordum.

Ben hiçbir şey söylemediğimde Sebastian ona "Bırak artık," dedi.

Wells sırtıttı ve arkasını döndü. "Peki. Sadece Storm'un bir sapık olduğunu hiç düşünmemiştim."

Evet, ben de öyle. En azından Briar'a kadar. Onunlayken, yapacağımı hiç hayal etmediğim şeyler yaptım. Yaptığım her şeyi bildiği ve beni yanımda kalacak kadar sevdiği halde, kendimi hâlâ akıl sağlığımdan uzak davranışlar sergilerken buluyordum. Muhtemelen geçen gün onunla flört ettiği için kargocu adamın peşine düşüp bacağını iki yerinden kırmamalıydım. Ama ona inanılmaz gözleri olduğunu söylemiş ve benim olana dokunmak istercesine gülümsemeye devam etmişti. Her şeyi dinlediğimi ve kameramdan gördüğümü bilmiyordu. O pisliği takip edip bacağını kırdığımı bilse çok kızardı.

Telefonum çaldı ve cebimden geri çıkardım, kim olduğunu merak ediyordum.

sabahın ikisinde bana mesaj atıyordu. Briar'ın adı ekranda belirdi ve parmağımı hızla mesajın üzerine kaydırarak mesajı açtım.

Beni görebiliyor musun?

Bir dakika boyunca mesaja baktım ve nasıl bir sonuçla karşılaşacağımı düşündüm. Ona doğruyu söyleyebilirdim ve o da bunu kaldırmamı isteyebilirdi. Ama her zaman yerine yenisini koyabilirdim ve bunu asla bilemezdi. En azından bu şekilde yalan söylememiş olurdum.

Evet, eğer kamerama bakarsam.

Bunu itiraf etmek için onunla birlikte olmayı beklemeliydim.

Beni gören başka biri var mı?

Yok artık.

Ondan başka bir şey gelmeyince ekranımı tekrar yatağın üzerindeki kameraya çevirdim. Briar'ın çıplak bedeni yorganın üzerindeydi, saçları koyu kırmızı alevler gibi yastığın üzerine yayılmıştı ve bacakları dizlerinden bükülmüş ve açılmıştı.

Lanet olsun, ne yapıyordu?

Sebastian'ın bakıp da bunu görmemesi için vücudumu çevirdim. Adam kardeşim gibiydi. Onu öldürmek zorunda kalmak istemedim.

Briar göğüslerini avuçladı ve ben inlememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Elleri karnından aşağı kayarken daha da yakınlaştım ve bacaklarını tutup daha da açtı. Nefes almadığımı fark ettim ve burnumdan hava emdim, her hareketiyle tamamen büyüledim. Bir elini amına götürdü ve dudaklarını araladı. Daha fazla yakınlaştırdım, pembe uçlu güzel tırnağını aşağı kaydırıp amına sokarken nefesim ağırlaştı.

"Siktir," diye tısladım, koltuğumda kıpırdandım. Lanet olası sikim kotuma o kadar sert bastırıyordu ki, fermuarımın izi üzerinde kalacaktı.

"Ne halt izliyorsun sen?" Sebastian sordu.

Oturduğu yerden görmesi mümkün olmasa da telefonu kendime doğru çekerek gerildim. Keşke lanet olası sesi açabilseydim ama seyirci varken olmazdı. Benden başka kimse kız arkadaşımın inişini duymayacaktı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Hiçbir şey," diye ısırdım.

Sırtını kamburlaştırdı ve şu anda sesinin nasıl çıktığını çok iyi biliyordum. Küçük siren bunun için kendine şaplak attıracaktı. Kızını kızartmayı düşünürken sikim kıpırdadı. İşaretlerimi onun tatlı, yuvarlak yanaklarında kabarık görmek.

"Zor nefes alıyorsun," dedi Sebastian.

"Porno mu izliyor?" Wells sordu ve ben kafamı kaldırmam da onun koltuğunda döndüğünü anlayabiliyordum.

Meraklı orospu çocukları.

Briar içine gömülü olan parmağı aldı ve emmek için ağzına soktu. Pantolonuma boşalma ihtimalim çok yüksekti. Beni kurtarabilecek tek şey lanet olası bir seyircimin olmasıydı.

"Daha ne kadar var?" Sesim titreyerek sordum.

"GPS'e göre yaklaşık on dakika," diye yanıtladı King.

Briar parmağını tekrar pembe kıvrımlarının arasına kaydırды ve klitorisinin etrafında döndürmeye başladı. Kalçaları eline karşı sallanmaya başladığında göğüsleri hafifçe zıpladı. Bunun için onu dövdükten sonra, yüzümü o amcığa gömecek ve onu o kadar çok boşaltacaktım ki, durmam için ağlayacaktı.

"Tanrım, Storm, bu da ne?" Wells söyledi.

İnlemiş olabilirim, emin değildim. Ama lanet olsun, kızım beni çıldırtıyordu. Elimi sikimin üzerine götürdüm ve sıktım, çıkarıp mastürbasyon yapma ihtiyacı duydum. Yapacağımdan değil ama lanet olsun.

Orgazm olmaya başladığında parmak eklemelerim beyaza dönene kadar elim telefonda sıkılaştı. Vücudu titrerken ve sarsılırken başı geriye düştü. Sikim elimdeki tutuşa karşı zonkluyordu ve nefesim kısa, hızlı pantolonlarla geliyordu.

Bu üçünün önünde beni heyecanlandırmıştı ve bunun sonunu dinlemeyecektim.

Bunun bedelini ödeyecekti. Kelepçeleri almıştım ama henüz kullanmamıştım. Sabah uyandığında yatağa kelepçelenmiş ve yüzüstü yatıyordu. Yaramaz kızlara şaplak atılır. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

"Porno izliyor," dedi Wells. "Elleri sikinin üzerinde, sanki birini okşamak üzereymiş gibi."

Briar parmaklarını yalayarak temizledi, sonra gülümseyerek telefonuna uzandı. Mesajını izledim.

Beni hangi yönden izliyorsun?

Dudaklarımın kenarı seğirdi.

Yukarı bak.

Telefonunu yere bıraktı ve bana bir öpücük kondurdu, sonra yuvarlandı ve üzerini örttü.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve uzun, sabit bir nefes verdim. Yapmam gereken

sikimi aşığı indirecek bir şeyler düşünmeliyim.

"Az önce öyle mi yaptı?" Sebastian bana sordu ve ben de gözlerimi ona diktim. Omuz silkti. "Ne? Belli ki on altı yaşında bir çocuk gibi pantolonunun içinde çıldırmak üzereydin. Porno izlemediğini de biliyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Ereksiyonumu yeniden ayarlamaya çalıştım.

"Bekle, Briar'ı mı izliyordu? Kız kendini mi tatmin ediyordu?" Wells sordu. "Kapa çeneni!" Ona bağırdım.

Hiçbirinin Briar'ın kaçtığını düşünmesini istemiyordum. Ellerim kenetlendi ve kafasını cama vurmayı düşündüm.

King, "Odaklanmamız gerekiyor," dedi. "Neredeyse geldik." Doğrudum ve derin bir nefes daha aldım.

"Senin izlediğini biliyordu değil mi? Değil mi?" Sebastian kaşlarını çatarak sordu.

O ve onun ahlaki üstünlüğü. Tanrım, Thatcher'la nasıl bir akrabalıkları vardı? "Evet," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve bu yüzden kışına tekme yiyecek.

o."

King ön koltukta kıkırdadı. Kafasını koparmak istemediğim tek kişi oydu. Rumor'a olan takıntısından başka bir kadın düşünmediğini biliyordum.

Wells dişlerinin arasındaki sigarayı yaktıktan sonra camı indirirken sırtarak, "King'in tek kış yalayıcı olduğunu sanıyordum," dedi.

"Buradayız," diye duyurdu King. "Şimdi, eğer Thatcher buradaysa, onunla başa çıkmak için hepimiz gerekeceğiz."

"Gerekirse onu vurabilir miyiz?" Wells sordu.

Sebastian yorgun bir ses çıkardı. "Ben olsam yapmazdım. Muhtemelen seni öldürür." "Ben onunla konuşacağım. Siz üçünüz sadece destek olacaksınız," dedi King ve sonra

Wells'e döndü. "Senin de geride durman gerek. Eğer birimize zarar verecekse, bu sen olacaksın."

"Neden ben?" Wells savunmaya geçercesine sordu.

Escalade'in kapısını açarken, "Çünkü onu çok kızdırıyorsun," dedim.

King, "Yalan söylemiyor," diyerek benimle hemfikir oldu.

Escalade'den çıktım ve Thatcher'ın düşündüğümüz şeyi yapıp yapmadığını görmeye gitmeden önce Briar'ı kontrol etmek için kamerayı bir kez daha çektim. Kızım kolunu uzatmış ve elini yastığıma koymuş, huzur içinde uyuyordu. Gülümsedim ve ekrana dokundum.

Yakında evde olacağım, bebeğim. O zaman oynarız.

• ABBI HAKKINDA -

Abbi Glines, Rosemary Beach, Sea Breeze, Smoke Serisi, Vincent Boys, Boys South of the Mason Dixon ve The Field Party Serilerinin 1 numaralı New York Times, USA Today, Wall Street Journal ve Uluslararası çok satan yazarıdır. Ayrıca Sweet Üçlemesi ve Black Souls Üçlemesi'nin de yazarıdır. Hayaletlere inanır ve insanlara evlerine girmeden önce perili olup olmadığını sorma alışkanlığı vardır. Evi 1820'de inşa edilmiş ve sonunda kendi perili evine sahip ama onlar dost canlısı ruhlar. İngiliz olmak istediği için ikinci çayı içiyor ama ne yazık ki Alabama'da doğmuş olmasına rağmen şu anda New England'da yaşıyor (bu da onu İngilizlere biraz daha yakın hissettiriyor). Kaç kitap yazdığı sorulduğunda durup parmaklarıyla saymak zorunda kalıyor ve o zaman bile birkaçını unutuyor. Kilitlenip yazmadığı zamanlarda birinci sınıfa giden kızını eğlendiriyor, kitap okuyor (hayaletler dahil evdeki herkes onu yeterince uzun süre yalnız bırakırsa), internetten alışveriş yapıyor (büyük Amazon Prime bağımlılığı) ve bir sonraki Disney World tatilini planlıyor (ve artık büyük kızı Annabelle Disney'de çalıştığı için sık sık gitmek için bir bahanesi var).

Abbi ile çevrimiçi olarak birkaç farklı şekilde bağlantı kurabilirsiniz. Sosyal medyayı ertelemek için kullanıyor.

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

Snapchat: abbiglines

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.